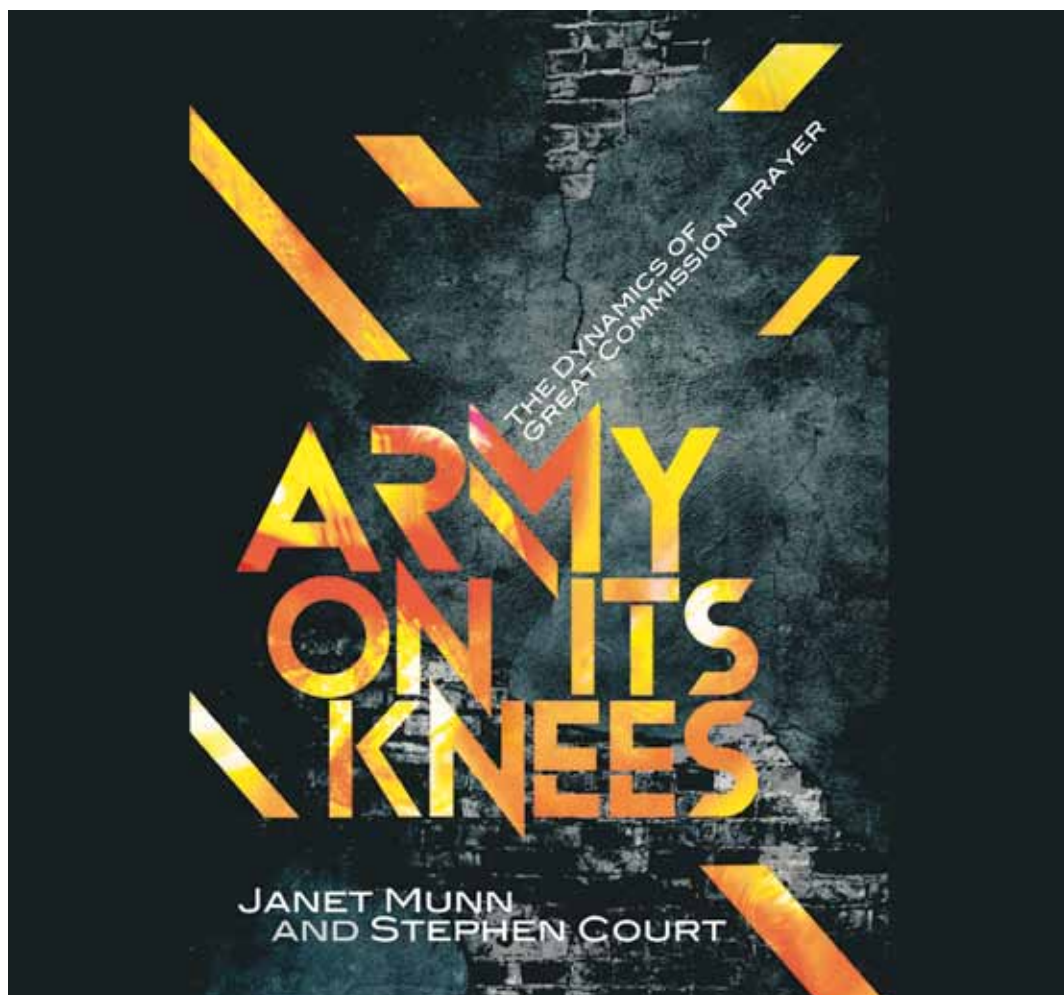

En armé på knä

Kraften i uppdragsfokuserad bön

Jannet Munn och Stephen Court

Salvation Books

The Salvation Army International Headquarters

London, United Kingdom

ISBN 978-0-85412-842-6

Copyright 2012 The General of The Salvation Army

Svensk © 2013 Frälsningsarmén

Översättning: Kjell Karlsten

Layout: Theres Frisk

ISBN: 978-91-85956-60-9

Bibelcitaten är hämtade ur Svenska Folkbibeln där inget annat anges.

Jag skulle gärna rekommendera en bok som är resultatet av överstelöjtnant Janet Munns och major Stephen Courts gemensamma ansträngningar enbart på grund av deras helgade liv och deras stora betydelse i arbetet för Guds rike. Men denna bok utövar dessutom en stark dragningskraft på mig. En armé på knä är ett bönesvar. Jag tror att Gud säger till oss genom dessa sidor: sluta leta efter nya strategier för att vinna världen för Jesus. Bön är strategin. Denna bok kommer att bli ett avgörande test för vår rörelse, och den kommer att gagna sökaren och bönegruppen som söker efter vägen in i Guds närhet. Halleluja!

Kommandör Jim Knaggs, USA:s Västra Territorium

Det har varit spännande att följa hur 24-7 bönen har spridit sig i Frälsningsarmén världen runt. Den har väckt ny tro, förnyat kårer och kallat denna stora missionsorganisation tillbaka till sina rötter i skärningspunkten mellan missionsbefallningen och kärleksbudet: att älska Gud med allt vi har. En armé på knä är både ett inspirerande vittnesbörd om bönen kraft och en stridssignal för den nya generationen.

Pete Greig, grundare av 24-7 rörelsen, Böneledare, Alpha International

Som ung kristen älskade jag att be, och genom att be upptäckte jag att Gud sannerligen svarar på bön! Nu, mer än 35 år senare, älskar jag fortfarande att be! Jag blev starkt uppmuntrad och välsignad när jag läste en armé på knä. Det kommer du också att bli. Den är full av inspiration, uppmuntran och bibelundervisning. Ditt böneliv kommer definitivt att få en nytändning. En armé på knä är fantastisk läsning!

Patricia King, grundare av XP Media och Everlasting Love

Menar du allvar med Jesus? Gud instruerar oss att älska Herren av hela vårt hjärta. Menar du allvar med att nå alla sorters människor med Jesus förvandlande budskap? Gud instruerar oss att älska vår nästa som oss själva. Och menar du allvar med detta måste du också ta bönen på allvar. Undervisningen i En Armé på knä kommer att rusta dig för att på ett generöst sätt uttrycka och praktisera denna tvåfaldiga kärlek när du kämpar som en soldat i Guds Armé.

Stacey och Wesley Campbell, RevivalNOW! Ministries, revivalnow.com

Tillägnet

Till alla förebedjare engagerade i de mer än 200 24-7 bönerummen i Östra Territoriet i USA och "Krigsrummen" i Edmonton och Vancouver, samt till det oräkneliga antal människor som gensvarat på det Globala Uppropet till 24-7 bön.

"Skulle då inte Gud skaffa rätt åt sina utvalda, som ropar till honom dag och natt, då han ju lyssnar tåligt till dem? Jag säger er: Han kommer snart att skaffa dem rätt. Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna en sådan tro på jorden?" Lukas 18:7-8

Innehåll

Tack	7
Förord	9
General Paul A. Rader och kommandör Kay F. Rader (p)	
Kapitel 1	13
Att marschera på knä	
Kapitel 2	17
Fullhet: Det bästa återstår ännu	
Vilka är dina förväntningar i bönen?	
Kapitel 3	29
Förbön: Kallad till uthållig bön	
Kapitel 4	43
Andlig krigföring: hur man strider... på knä	
Kapitel 5	49
Bön och fasta: att få genom att mista	
Kapitel 6	61
Bönens rytmer - något för alla	
Klassiska skrivna böner	
Tystnad och avskildhet	
Koncentrerad bön	
Att be Bibeln	
Lectio divina - andlig läsning	
Bönevandring	
Lyssnande bön	
Ringar på vattnet: en kreativ modell för bön (överste Richard Munn)	

Kapitel 7	77
De andliga disciplinerna: övning ger färdighet	
Kapitel 8	89
Non-stop bön: det händer i vår tid!	
24-7 bön	
Den Globala Uppmaningen till 24-7 bön –	
Ett rop, dag och natt, om rättvisa	
Kapitel 9	93
Platsen där Gud bor: ett bödens hus för alla folk	
Vägen framåt	113
Hjälpmedel	115
Appendix	117
En inbjudan - Globalt bönemöte	
One Army, One Mission, One Message	
Mission statement för ”Internationella centret för Andlig Utveckling”	
En uppmaning till bön och tjänst	

Tack

Vi är tacksamma till dem som varit våra förebilder i uppdragsfokuserad bön. Bland dessa finns Ruth och Ian Gillingham, Patricia King, Stacey och Wesley Campbell, Richard Munn och Danielle Strickland.

Vi står också i tacksamhetsskuld till de lärare som har inspirerat oss i bön, såsom kommandör Samuel Logan Brengle, E.M. Bounds, Dutch Sheets, Richard Foster, överstelöjtnant Damon Rader (OF) och Pete Greig från 24-7 bönen.

Vi tackar generalerna Shaw Clifton och Linda Bond för att ni uppmanat Frälsningsarmén över hela världen till bön, överstelöjtnant Richard Munn för hans avsnitt om ”Ringar på vattnet” och Nealson Munn för noggrann redigering.

Tack också till överstelöjtnant Laurie Robertson, major David Dalziel och Paul Mortlock vid Frälsningsarméns Internationella Högkvarter för att ni fört det här projektet i hamn.

Förord

Över hela världen ser vi en växande medvetenhet om att bön – angelägen, ihärdig och trosvis bön – är själva hjärtpunkten i det stora frälsningskriget. ”Bön är inte något som hjälper oss förverkliga uppdraget”, konstaterade missionären och statsmannen Paul S. Rees, ”det är uppdraget!” Vår tro är inte stillsam och privat. Vi är ofrånkomligt indragna i en kamp på liv och död. Aposteln Paulus förstod detta: ”Jag uppmanar er, bröder, för vår Herre Jesu Kristi skull och för den kärlek som Anden väcker, att kämpa tillsammans med mig genom att be till Gud för mig” (Romarbrevet 15:30). Han visste att utgången av det slag som utkämpades om honom var beroende av de trofasta förbönerna från det nätverk av bönekämpar som förenade sig med honom i kampen.

Inget berörde våra hjärtan starkare under vår tid som internationella ledare än den försäkran som kom från frälsningssoldater över hela världen om att de troget bad för oss. Paulus arbetade medvetet med att etablera ett bönenätverk som gjorde det möjligt för honom att länka samman med förebedjare vart han än begav sig. Han kallade till ”ständig åkallan och bön” och uppmanade dem: ”bed alltid i Anden”. ”Vaka därför och håll ut i bön för alla de heliga. Bed också för mig” vädjade han (Efesierbrevet 6:18-19).

Författarna till den här ovärderliga guiden för ”bönekrigare” har tagit detta till sitt hjärta. De har kämpat, motiverat, mobiliserat och tränat frälsningssoldater för denna livsviktiga bönetjänst. Det de delar här har fötts och praktiserats i deras personliga böneliv. Det andas passion för bön och förbön och engagemang för kampen för själar. De är katalysatorer i en världsvid böneväckelse som kommer att åstadkomma förändring. Ibland har bönen kallats PUSH - ”Praying Until Something Happens!” (”vi ber tills det sker!”).

Vilka av oss stämmer inte in i lärjungarnas önskan: ”Mästare, lär oss att be”?

De följande sidorna kommer att motivera oss att modigt ge oss hän åt ett liv i bön. Vi får vägledning i det disciplinerade andaktslivets bön, vilket hjälper oss att förstå att effektiv bön är en naturligt följd av vår relation med Fadern och Sonen, genom Anden. För så hjälper Anden oss i vår svaghet, också när vi inte vet vad vi bör be om, och inte är kapabla till mer än "suckar utan ord" (Romarbrevet 8:26).

Anden ger de som ber en känslighet som gör oss medvetna om andras svagheter och misslyckanden. Men som Oswald Chambers påpekar: "Denna insikt är Guds kallelse till förbön, och aldrig till kritiksjuka."

Detta är en uppmaning till engagemang i andlig krigföring genom bön. Några kommer att bli kallade till disciplinerad bön i avskildhet. Anden drar många in i ett sådant uppoffrande (och ibland riskabelt) liv i bön. De flesta kommer att vilja förena sig med andra i bön. Det skapas nya nätverk och bönegemenskaper, ständigt pågående 24-7 bön startas, bönekonsorter samlar dem som kommer överens i tro om gemensamma mål för bönen. Har allt detta en bismak av att utnyttja Gud, av att missbruka vårt tillträde till tronen? Fadern välkomnar det. Herren Jesus köpte detta tillträde åt oss genom sitt eget blod. (Hebreerbrevet 10:19-22). Striden är hans strid. Det är hans sak det gäller. Han välkomnar oss som sina medarbetare, vi samarbetar med honom i hans uppdrag genom bön.

Inför Guds heliga ansikte väcks längtan inom oss efter helighet, efter rena händer och rena hjärtan, när vi närmar oss den nådastol som fläckats av hans blod. Och när vi lyfter heliga händer inför Fadern handlar han med glädje å våra vägnar.

En armé på knä är inte avsedd att bara vara trevlig läsning. Den utmanar oss att gensvara. "Jag uppmanar er, bröder, för vår Herre Jesu Kristi skull och för den kärlek som Anden väcker, att kämpa tillsammans med mig genom att be till Gud..." (Romarbrevet 15:30). Detta var Paulus vädjan och det är längtan hos författarna till denna utmanande bok. Än mer är det en inbjudan att stå i Jesus tjänst, vår store förebedjare och vår himmelske befälhavare.

Försummad bön – förlorad kamp
Bön gör kämpens rustning blank
Och Satan bävar när han ser
en kristen som på knä går ner.

William Cowper (SASB 646 v3)

General Paul A Rader och kommendör Kay F Rader (p)

Lexington, Kentucky, USA

Att marschera på knä

”En armé marscherar på sin mage.” ”C'est la soupe qui fait le soldat.”

Denna aforism av Napoleon har rönt en växande uppskattning hos vårt Krigsministerium.

The Windsor Magazine, januari 1904

Napoleon gjorde ett berömt påstående ”En armé marscherar på sin mage”. Många år senare hävdade missionären John ”Bedjaren” Hyde (1865-1912) att även om en jordisk armé marscherar på sin mage, marscherar en andlig armé på sina knän.

Precis som en jordisk armé inte kan vinna några segrar utan mat kan inte en andlig armé vinna seger utan bön. Soppa styrker soldater som utkämpar jordiska strider, bön styrker soldater som strider mot demoner och synd.

Föreställ dig en armé på knä: en armé av överlåtna, disciplinerade krigare som söker Guds ära och rycker framåt i ödmjuk lydnad till Jesus Kristus, en armé fast besluten att vinna seger över synden, djävulen och hopplösheten, en armé fast besluten att vinna världen för Jesus.

Hur?

”Tackla hårt, tackla lågt, tackla ofta.”

En bitande kall decemberdag 1909, höll Harry Griffiths, tränare för ”University of Torontos Varsity Blues”, ett kort motiverande tal före den match som avgjorde den första Grey Cup i amerikansk fotboll: ”Tackla hårt, tackla lågt, tackla ofta.”

Ibland springer vi före oss själva. Vi ser på kristenhetens superstjärnor och vill bli lika dem. Eller, vi vill ha deras resultat. Vi vill se de stora skarorna. Vi vill ha kraften. Och vi tänker inte på vad som pågått under många år för att åstadkomma resultaten, folkskarorna och kraften. Vi

älskar det faktum att Josef i 1 Moseboken kapitel 41 nådde en strategisk och inflytelserik ställning som påverkade flera länder under en historisk tork- och svältperiod, men vi förbiser ibland det faktum att hans karaktär hade förädlats under många år i ytterst svåra och krävande omständigheter. Vi önskar vi fick se lika stora skaror komma, som en viss amerikansk kyrka fick se under tider av väckelse, men de flesta av oss vet inte att församlingsledarna i åratal tillbringade varje morgon - hela förmiddagen - i bön, innan denna "plötsliga" väckelsevåg drog fram. Vi beundrar broder Yun som talar runt hela världen om hur Guds kraft verkat i hans liv, men kanske väljer vi att glömma att vägen dit gick genom tortyr, fängelser och förföljelse?

Ibland blir vi så förtjusta i metoderna att vi bortser från strategierna. Om vi serverar Fair Tradekaffe av hög kvalitet vid kyrkkaffet, om vi förser mötesvärdarna med snygga namnskyltar, om vi ber alla nya besökare att fylla i en talong, om vi ser till att följa upp dem och göra ett hembesök med nybakat bröd inom 48 timmar, om vi sjunger de senaste sångerna och använder den senaste multimediatrustningen, om vi möblerar lokalen på ett speciellt sätt - då kommer vi att få se de resultat som vi så desperat längtar efter. Tror vi.

Ibland distraheras vi av det triviala och glömmet det viktiga. Utseende, tonfall, kläder och frisyr får ofta mer uppmärksamhet än renhet, äkthet och självdisciplin.

Ibland blir vi fixerade vid det avancerade och mystiska på bekostnad av det grundläggande. Vi vill lära oss biblisk grekiska och tala i tungor. Vi vill predika som Martin Luther King eller Catherine Booth och sjunga som Darlene Zscheck eller vår favoritlovsångsledare. Men för att uppnå den färdighet de visar prov på investerade dessa människor hela sina liv.

Vad har nu detta att göra med den första Grey Cup i amerikansk fotboll? Griffiths kunde ha betonat den speciella spelplanen och matchens historiska betydelse, han kunde talat om att detta var säsongens höjdpunkt eller om motståndarsidans nyckelspelare, han kunde nämnt åskådarskarorna eller vädersituationen, han kunde fokuserat på känslan eller utmaningen.

Men istället påminde han helt enkelt sitt lag om det mest grundläggande: "Tackla hårt, tackla lågt tackla ofta" - om ni gör det så vinner ni. Laget följde Griffiths instruktioner och säkrade den första av tre Grey Cupsegrar.

Är det alltför ytligt att påstå att samma grundläggande idé, andligt tillämpad, kommer att ge andlig framgång? Låter det för enkelt att säga att vi behöver uppmana varandra att be intensivt, be länge, be ofta? Vi tror inte det.

Vi tror att detta enkla utgör själva grundvalen. Vi tror att uthållig, förtrolig och målinriktad bön genererar andlig kraft, framflyttade positioner och seger. Vi tror att Gud har inbjudit oss till en relation med honom, och mer än så, till djup gemenskap. Vi vill inte nöja oss med en formell relation som bekräftar hans faderskap i våra liv och vårt arv i hans rike, hur fantastiskt det än är. Vi vill ha den gemenskap som han erbjuder och önskar - vi hungrar efter att få bli Kungens medarbetare.

Det är denna uthålliga, förtroliga speciella bön - be intensivt, be länge, be ofta - som upprätthåller gemenskapen med Gud, som för frälsningskriget framåt, som garanterar personlig seger över synd och gemensam seger över djävulen.

Men hur tar det sig uttryck? Hos de morgonpigga bedjarna i Korea ser det ibland ut som kaos, när alla ger sig hän och ber med hög röst, alla på en gång. I våra mer karismatiska sammanhang tar det sig uttryck i en mängd händer lyfta mot himlen i tillbedjan. Bland våra kontemplativa bröder och systrar kan det handla om tystnad och avskildhet under långa perioder. Och en del av våra bönekrigare kan ses vandra runt i bönerummet och be ut Bibelns ord högt inför Gud.

Iver tar sig många uttryck. Entusiasm kan se ut på många olika sätt. Nitälskan uppträder i många former och storlekar.

Den här boken beskriver bönens grunder, från enskild bön till uppdragsorienterad bön, i syfte att rusta dig att vinna världen för Jesus. Ändå är inte huvudsyftet med dessa sidor att informera. De är avsedda att inspi-

ra - inspirera dig att mobilisera bönens kraft i kampen för att fullfölja missionsbefallningen. Kom ihåg att som soldat i en andlig armé är du engagerad i ett krig med konsekvenser ända in i evigheten.”

Herren Jesus Kristus, härföraren för denna armé, kommer snart. Han har mobiliserat oss för att kämpa och vinna. Ta dig an dessa sidor som en praktisk vägledning som motiverar och instruerar dig som bönekrigare. Bön är nyckeln till andlig utveckling och växt i våra personliga liv och det är det medel Gud gett för att vi ska föra det stora världsvida frälsningskriget framåt.

Använd boken som en manual som du kan ha till hands medan du ber, som en hjälp i bönen. Använd den i bönerummet. Be dig igenom dess sidor - på knä.

Den här armén marscherar på knä. Så be intensivt, be länge, be ofta.

Fullhet: det bästa återstår! Vilka är dina förväntningar när du ber?

”I honom, som är huvudet för alla härskare och makter, har ni nått er fullhet.”

(Kolosserbrevet 2:10, Bibel 2000)

Mörkrets välde måste vika
Segerns dag snart inne är
syndens trälar då befrias
från de bojor de nu bär
Framåt, uppåt, hemåt led oss!
Millioner vilse går:
bli för dem ett samlingstecken
så de fadershemmet når.
(Albert Orsborn, FASB nr 613 v 2)

”Inte ska han låta din fot vackla,
inte slumrar han som bevarar dig.
Nej, han som bevarar Israel,
han slumrar inte, han sover inte.”
(Psalm 121:3-4)

Har du någon gång tänkt att Herren kanske redan har gjort slut på alla sina bästa mirakler? Att de stora saker han redan gjort för Bibelns hjältar och för Guds folk genom historien är allt han har att erbjuda?

Janets mormor berättade för henne att hon varit med på mäktiga bönemöten på Frälsningsarmén i Kanada – men det var 1915! Ibland talar människor som om det bara var på den gamla goda tiden som Gud var aktivt verksam och utförde mäktiga gärningar. Visserligen har Gud, den Gamle av dagar, varit med länge och gjort fantastiska saker genom århundradena och det är sant att många av de bästa berättelserna om hans gärningar utspelar sig för länge sen.

Ändå planerade Gud från början att kunskapen om honom skulle vara framåtskridande och tilltagande på jorden. Vi ser samma principer i den fysiska världen hela tiden. En ny generation vetenskapsmän börjar inte om från början i sin forskning, de bygger vidare på de upptäckter som gjorts av tidigare generationer. Detta är sant inom medicin, konst, kommunikation, transport och så vidare. Den ena generationen bygger vidare och lägger nya insikter till vad deras föregångare har upptäckt och lärt. Detta är sant också när det gäller förståelsen av Guds verklighet här på jorden. "Föröka" har varit ett nyckelord alltsedan Guds första instruktioner till Adam och Eva, när han sa till dem "var fruktsamma och föröka er" (1 Moseboken 1:22). Guds löfte om förökande upprepas sedan genom Mose, genom Jeremia och genom Hesekiel. Också i den tidiga kyrkan ser vi denna förökning, genom att "Guds ord hade framgång och spreds alltmer" (Apostlagärningarna 12:24).

Förökande - för vilket syfte? Läs vad Habackuk skrev: "Ty jorden ska bli full av kunskap om HERRENS härlighet, så som vatten täcker havets djup" (Habackuk 2:14).

Det är dit jorden är på väg! All denna förökning - i kunskap, i teknologi, i kommunikation, i befolkning - är ett förökande som leder framåt mot en tid av fullhet, när tiden når sin fullbordan.

Frälsningens fullhet

Full frälsning, härlig frälsning,

Se, Guds källa öppen står.

Rening, läkedom och hälsa

Francis Bottome FASB nr 540 v 1

"Hur skall vi då kunna fly undan, om vi inte bryr oss om en så stor frälsning? (Hebreerbrevet 2:3)

"Pie in the sky? In the sweet by and by? Someday when I die?" ("Tårta i himlen? Nån gång i en underbar framtid, efter min död?") Glöm det! Vi vill ta emot alltsammans och vi vill ta emot det nu och jag hoppas att det också är din önskan. När Jesus fick frågan hur man bör be, lärde han inte

sina vänner att be "Herre, hjälp mig bara att hålla ut i väntan på himlen där jag kommer att få min belöning, och bli fri från allt elände, och bli helad, befriad och helgad". Snarare så lärde han dem att frimodigt deklarerera (vilket är kontentan av språket i Herrens bön): Fader, angående ditt rike- kom! Och när det gäller din vilja - ske! Just här, just nu, på jorden, i den här tiden, under vår livstid, på exakt samma sätt som din vilja sker i himlen! Detta är att be om fullhet i Kristus - vilket, när allt kommer omkring, är vad Jesus med sitt lidande betalade för att vi skulle få.

Vad Jesus bar och led beskrivs i Jesaja 53:45. De ord som används i Svenska folkbibeln och Bibel 2000 för Jesus lidande är "sjukdomar", "smärtor", "plågor", "överträdelser", "missgärningar", "brott" och "synder" - en komplett lista av mänskligt elände och lidande. Hela registret av mänsklig trasighet släpptes lös över Messias och han bar allt, i full utsträckning. Låter inte det som priset för full frälsning? Vi vill ta emot alltsammans och vi vill ta emot det nu - och jag hoppas också det är din önskan. När allt kommer omkring har full frälsning köpts åt oss, till fullt pris.

"När det blev kväll, förde man till honom många besatta. Och han drev ut andarna med ett ord och botade alla sjuka, för att det skulle uppfyllas som var sagt genom profeten Jesaja: han tog på sig våra svagheter, och våra sjukdomar bar han" (Matteus 8:16-17).

Fullhet genom utgivande

"Kallar Gud på dig? ...Gå, och Gud kommer att gå med dig... och alltefter som åren går kommer du att tacka Gud mer och mer för att inga affärsplaner, inga fåfänga vänskaper, ingen strävan efter inflytande, eller längtan efter lättjefull bekvämlighet höll dig borta från slagfältets frontlinje med dess bördor och bittra konflikter och brännande sorger och själstillfredsställande triumfer".

Samuel Logan Brengle, Heart Talks on Holiness

"Jesus sade till sina lärjungar: `Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig. Den som vill bevara sitt liv ska mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han ska vinna det.'" (Matteus 16:24-25)

Det finns något inom oss människor som efterlyser disciplin, eftersträvar utmaningar, välkomnar självupppoffring och till och med lidande, särskilt när dessa upppoffringar leder fram till något som är värdefullt för oss och som vi längtar efter. Hur kan vi annars förklara det enorma intresset för realityserier som Robinson och de strapatser som deltagarna där är beredda att gå igenom?

Jesus är det ultimata exemplet på en person som var villig att uthärda svårigheter för att vinna något som han bedömde vara värdefullt. Han avstod från den stora makt och härlighet som bara tillhör Gud och antog helt och hållet mänsklig gestalt i en bräcklig kropp, sårbar för mänsklig grymhet, hat och våld, vilket så tydligt manifesteras vid korsfästelsen. Och i vilket syfte? Aposteln Paulus påminner oss i Filipperbrevet att Gud, Fadern, på grund av Jesus självupppoffring och tack vare hans uthållighet, har upphöjt honom över allting, och gett honom den plats i Guds tronrum där han nu och för alltid kommer att äras och tillbes, och där till sist alla kommer att erkänna och bejaka hans status som Herre och Gud. Men detta är ändå inte skälet till att Jesus utstod lidandet. Skälet är vi.

Vi är hans belöning, det högt värderade pris för vilket Jesus led och dog. Vi är hans arv. Vi är de han var beredd att dö för. Vi är Jesus belöning. Förunderligt nog är det vi som är motivet för honom att utge sig själv.

Betänk nu följande: "Var så till sinnes som Jesus Kristus var" (Filipperbrevet 2:5).

Och betänk detta: "Då sade Petrus: "Se, vi har lämnat det vi ägde och följt dig." Jesus sade till dem: "Amen säger jag er: Var och en som har lämnat hus eller hustru eller bröder eller föräldrar eller barn för Guds rikes skull, skall få mångdubbelt igen redan i den här världen, och sedan evigt liv i den kommande världen." (Lukas 18:28-30).

Bevara det i ditt hjärta när du kämpar på dina knän i uthållig, krävande bön och när fienden attackerar dig, när världen distraherar dig eller fysisk svaghet gör sig påmind.

Generationsöverskridande fullhet

”Dag efter dag måste du arbeta för att väcka dina barn till insikt om att de tillhör Gud, och att han har sänt dem till världen, inte för att se efter sina egna små futtiga, privata intressen, men för att ge sig själva hän för hans sak, och att de, när de så gör, kommer att finna lycka, tillfredsställelse och härlighet.”

Catherine Booth, *The Highway of Our God*

”Han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder.”

Malaki 4:6

”Mamma är lik sin mamma”, ”Äpplet faller inte långt från trädet”, ”Sådan far - sådan son”. Alla sådana ordspråk säger oss att generationerna är sammanlänkade.

Ordspråksboken påminner oss att länken kan vara både nöjsam och smärtsam. ”Den som fått en odåga till son får bedrövelse, en dåres far har ingen glädje” (17:21). Och med avseende på den goda hustrun: ”Hennes barn står upp och välsignar henne” (31:28).

Psalm 78 säger att Herrens avsikt är att en generation ska förmedla kunskapen om Gud till den kommande. Detta är hans avsikt. Om det någon gång har funnits sammanlänkade generationer så var det de hebreiska patriarkerna - Abraham, Isak och Jakob. Gud presenterar sig ofta som deras Gud, tre generationers Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud.

De var nomader och bodde i öknen, och tillgången till friskt vatten var nödvändig för deras överlevnad. Abraham hade grävt brunnar i öknen före Isaks tid, som Isak senare fick återskapa. Isak återställde brunnarna som hade grävts upp under hans far Abrahams tid, men som fyllts igen av filistéerna efter Abrahams död. Han gav dem samma namn som hans far hade gett dem (1 Mos 26:18). Brunnar var både livräddande och livgivande. Isak visste det, så han grävde på nytt upp sin fars brunnar, vilket var mycket lättare än att gräva egna.

Ett omvänt men ändå kompletterande tema som löper genom hela Bibeln är den yngre generationens betydelse för den äldre. När detta diskuteras i evangelierna vänder Jesus upp och ner på våra föreställningar. Han gör påståenden som "Den som inte tar emot Guds rike som ett barn, han kommer aldrig ditin" (Lukas 18:17) och "den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig" (Matteus 18:5).

Jesus, den evige Gudens enfödde son, liknar sig själv vid ett litet barn mitt ibland oss.

Fullhet: löftet om större ting

Vilket verk vår Herre gjort

räddat oss av nåd!

Låt oss prisa honom här,

i hans helgedom.

Han en härlig frälsning gett,

lett oss fram i trofasthet.

Men han lovat vi ska se

ännu större ting!.

Större ting! Större ting!

Giv oss tro, o Gud, vi ber,

tro för större ting.

Albert Orsborn SASB nr 769 v 1

"Gud har förutbestämt något bättre åt oss, och därför skall de uppnå fullkomligheten först tillsammans med oss."

(Hebreerbrevet 11:40, Bibel 2000.)

Jag [Janet] har några extremt tävlingsinriktade människor i min släkt. Tävlingsinstinkten tar sig uttryck i talesätt som "Att vinna är inte allt - det är det enda!"

Nya testamentets författare är inte så tävlingsinriktade, men det är slående att Hebreerbrevets författare använder ordet "bättre" mer än tio gånger när han jämför det gamla förbundet med det nya. Gud vår Far har

genom Jesus Kristus gett oss ett bättre hopp (7:19), ett förbund som är mycket bättre (7:22), bättre löften (8:6), bättre offer (9:23), något bättre att äga (10:34), ett bättre land (11:16), en bättre uppståndelse (11:35) och sammanfattningsvis, helt enkelt "något bättre för oss" (11:40)!

Likaså jämför Paulus i 2 Korintierbrevet 3:2-3 det brev som är skrivet på stentavlor med det brev som är skrivet i människohjärtan. Det gamla förbundet skrevs med bokstäver som dödar, det nya kommer med Anden, som ger liv. Redan det "dödens ämbete" som kom genom Mose framträdde i sådan härlighet att Moses ansikte strålade, även om glansen bleknade. Hur mycket större härlighet skall då inte Andens ämbete ha!

"Om redan fördörelsens ämbete trädde fram i härlighet, hur mycket mer överflödar då inte rättfärdighetens ämbete av härlighet. Ja, det härliga är i detta fall utan härlighet på grund av den överväldigande härligheten. Ty om det som bleknade framträdde i härlighet, så framträder det som består i ännu större härlighet." (2 Korinthierbrevet 3:9-11).

"Och vi alla som med avtäckt ansikte skådar Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till en och samma bild, från härlighet till härlighet. Det sker genom Herren, Anden." (2 Korinthierbrevet 3:18).

Dessa verser är en påminnelse om att vi ännu inte i vår tid har utforskat djupen av fullheten i Kristus.

"Han som förmår göra långt mer än allt vi ber om eller tänker, genom den kraft som mäktigt verkar i oss, honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus, genom alla släktled i evigheternas evighet, amen" (Efesierbrevet 3:20-21).

Vår enkla tillbedjan och förbön får styrka av den kraft som mäktigt verkar i oss! Han har redan sänt oss den kraft som fordras: Den kraft som ger svar på bön, som ger uppenbarelse och ljus, som ger nya perspektiv när vi är i ovisshet, som ger entusiasm som hjälper oss hålla ut, som ger den gudsfruktan som är avgörande för vår helgelse.

Internationell fullhet

O gränslösa frälsning, o djupaste hav
av nåd och av sanning som Kristus oss gav!
För världens försoning din våg väller fram.
Du flödar för alla. O kom över mig!
William Booth FASB No 226 v 1

”Men när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.”

(Apostlagärningarna 1:8)

”Det är inte bra för mannen att vara ensam.” (1 Moseboken 2:18). Första gången något i Guds skapelse karaktäriseras som ”inte bra” är det ensamhet det handlar om. Spädbarn som gråter vill ofta bara bli burna i famnen, inget annat. Och människor som är sjuka, ensamma eller till och med döende upplever ofta djup tröst och lindring bara genom att någon finns i deras närhet. Vi behöver varandra. Vi har alla ett djupt och gudagivet behov av gemenskap. Ensam: inte bra. I gemenskap: mycket gott.

I begynnelsen var Fadern, Sonen och en helige Ande - den första gemenskapen, den fullkomliga gemenskapen. Livet i gudomen kunde inte hejdas, det måste få utlopp i skönheten och överdådet i skapelsen. Och det innefattade skapandet av den vidare gemenskap som innefattar människan. Guds avsikt med mänskligheten var att den skulle vara delaktiga i denna fullkomliga gemenskap. Det gudomliga mandat som gavs till människan - var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden, lägg den under er och råd över skapelsen - var avsett att utvidga gemenskapen mer och mer, familj efter familj, generation efter generation som uppfyller jorden med en ständigt växande gudomlig gemenskap.

Gud fortsatte att utvidga den ”inkluderande cirkeln” genom det hebreiska folket. Det började med Abraham som fick Guds löfte ”jag skall välsigna dig och... i dig skall alla släkter på jorden bli välsignade” (1 Moseboken 12:2-3). Jesus Kristus gav uppdraget och befogenheten till sin kyrka att göra alla folk till lärjungar, och sände ut dem som vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns.

Denna Gudsinitierade gemenskap verkar hungra efter mer, den sträcker sig ut, växer, utökas, öppnas och omfamnar i glädjefylld kärlek. Och vid avslutningen av mänsklighetens historia samlas runt Guds tron en oräknelig skara från alla länder. Varje stam, språk och folkslag är närvarande. Detta är och har alltid varit Guds hjärtas fokus: alla folkslag och stammar och länder och språk samlade hos honom. Gud är den far som lycklig firar helg med alla barnen hemma, han är den glada brudgummen som gläder sig åt skönheten hos den brud han så länge har förberett för och väntat på.

Detta är fullheten av världens återlösning, detta är vad Kristus dog för. Inget annat än detta. William Booth såg den himmelska visionen: ”o djupaste hav av nåd”, ”världens försoning”, ”du flödar för alla”.

”Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens.” (1 Johannes brev 2:2). Hur stärkande är denna sanning för vårt bedjande? Vi har förstahandserfarenhet av hans verk i våra egna liv och samma kraft och samma offer är för hela världen! Han både vill och kan svara också på våra mest högtflygande böner. Våra internationella böner matchas mer än väl av hans globala försoningsoffer.

Håll ut för fullhet

”Vet du vad du behöver göra för att tappa tron? Absolut ingenting.”

J. Donald Freese

”Du behöver inte se Gud för att känna honom. Tron, som är verksam genom kärlek, kan se i mörkret.”

Lyell M. Rader

”Jesus berättade för dem en liknelse för att visa att de alltid borde be utan att tröttna.”

(Lukas 18:1)

Långt innan det är dags för en kvinna att föda, långt innan det ens syns på henne att hon är gravid, så växer ett liv inom henne.

Eller, för att ta ett annat exempel, tänk på alla de timmar du tillbringat med att plugga glosor och böja verb, bara för att sedan (trots detta) känna dig alldeles förvirrad av ett främmande språk. Men gradvis blir gåtorna besvarade, pladdret blir begripligt - språket blir förståeligt.

Så är det med bön - med stor beslutsamhet jobbar vi på, utan att ge upp, vi fortsätter tro, med allvarliga och djupa hjärterop, ibland till och med år efter år utan synbar förändring, man väntar tålmodigt och sen, plötsligt - genombrott! På ett ögonblick sker miraklet. Hon är helad, befriad, räddad. Han kommer plötsligt till insikt. Efter alla dessa år, efter lång kamp, plötsligt men slutligen kommer segern. Något hände utmed hela vägen. Varför tog det så lång tid? Tänk om vi hade gett upp?

Jesus sa vid många tillfällen att himmelriket liknar ett frö, eller en jordbrukare som planterar ett frö och vattnar det regelbundet, utan att veta hur det växer, fastän det med säkerhet gör det. Osynlig men verklig tillväxt sker hos fröet som jordbrukaren vårdar, liksom i Guds rike när Guds folk ber.

I 1 Kungaboken 18 läser vi att när Gud sa till Elia att det skulle komma regn efter tre och ett halvt års torka, så blev det inget omedelbart ösregn. Elia hörde Guds löfte men ställdes först inför en våldsamt sammandrabbning - en konfrontation med Baalsprofeterna. Omedelbart efter sammandrabbningen började Elia tala ut Guds löften, till och med till kung Ahab.

Elia böjde sig ner mot marken med ansiktet mellan knäna och började arbeta i bön. Som i födslovånda började han hjälpa till att föda fram Guds syften och löften på jorden. Sju gånger bad han sin tjänare att gå upp och se utåt havet. De första sex gångerna såg de ingenting, inte ett moln på himlen. Men Elia höll ut, och den sjunde gången, den sjunde "krystningen", var löftet framfött. Elias tjänare rapporterade: ett litet moln, som en mans hand, stiger upp ur havet. (1 Kungaboken 18:44).

I Lukas 18 undervisar Jesus sina lärjungar om att de alltid borde be utan att tröttna. Den onde fruktar vår uthållighet. Han frukar vår fokusering, för när vi är fast beslutna att hålla ut i bön i enlighet med Herrens ord är

genombrottet säkrat. Det är därför trycket ibland blir så hårt - djävulen vill få oss att sluta.

Ge aldrig upp. ”(Kärleken) fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting” (1 Korinthierbrevet 13:7).

Vägledning för bönegrupper

- På vilket sätt upplever ni fullhet i er bönegemenskap?
- Hur kan er bönegemenskap utvecklas till att bli ännu mer präglad av fullhet?
- Hur kan du dela med dig av din erfarenhet av fullhet genom din bön?

Förbön: kallad till uthållig bön

Introduktion

Till den som ytterligare vill utforska och utveckla förbönstjänsten rekommenderar vi Dutch Sheets underbara bok "Intercessory Prayer". Detta kapitel är delvis inspirerat av hans undervisning.

Är bön verkligen nödvändig? John Wesley trodde det: "Gud gör ingenting i den här världen utom som gensvar på bön i tro."

Psalm 25:14: "HERREN umgås förtroligt med dem som fruktar honom, sitt förbund gör han känt för dem".

Tror vi verkligen detta? Tror vi verkligen att Gud den Allsmäktige - Jahve, änglaarméernas Gud"- umgås förtroligt med människor som oss? Eller tänker vi, kanske omedvetet, att med tanke på Guds allmakt och upphöjdhet har väl våra böner ändå ingen betydelse? Vad säger Bibeln om förbönens betydelse i relationen mellan en allsmäktig Gud och en svag och vacklande mänsklighet?

"Bed HERREN om regn i vårregnets tid" (Sakarja 10:1). Denna vers lär oss att vi inte ska tveka att vända oss till Gud i tider av behov. Gud är vår försörjare och han vill att vi ska förlita oss på honom.

Herren säger att vi ska be att hans rike skall komma och att vi ska be skördens Herre sända arbetare till sin skörd. Men vill han inte göra dessa saker ändå? Varför måste vi be om "bröd för dagen som kommer" när han redan vet om våra behov? Är det möjligt att våra böner på något sätt "utlöser" Guds handlande?

För att behålla motivationen i bönelivet behöver vi veta varför vi bör be. För den sakens skull finns här en princip att minnas: Gud är relationernas Gud. Han tränar oss att regera med honom.

1 Moseboken 1:26-28:

”Gud sade: `Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara lika oss. De skall råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himlen, över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som rör sig på jorden. `Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. Gud välsignade dem och sade till dem: `Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden! Lägg den under er och råd över fiskarna i havet, över fåglarna under himlen och över alla djur som rör sig på jorden!´”

”När jag ser din himmel, som dina fingrar format,
månen och stjärnorna du fäste där,
vad är då en människa att du tänker på henne,
en dödlig att du tar dig an honom?
Du gjorde honom nästan till en gud,
med ära och härlighet krönte du honom.
Du lät honom härska över dina verk,
allt lade du under hans fötter:
får och oxar, all boskap,
och markens vilda djur,
himmelns fåglar och havets fiskar,
allt som vandrar havets stigar.
Psalm 8:38 (Bibel 2000)

Vi är skapade till Guds avbild, hans ”återsken”, till att vara honom lika. Det är en sanning som nästan är ofattbar, och ändå måste vi omfatta detta för att till fullo värdesätta Guds kärlek och förstå hans syften med oss. Adam var lik Gud, formad och skapad efter honom till den grad att Gud sa ”Det finns inget jag kan likna människan vid utom mig själv.”

Människan är kronan på verket i Guds skapelse. Vilken häpnadsväckande tanke! Halleluja. Guds expansiva, kreativa och inkluderande kärlek resulterade i att han skapade en familj - människor till vilka han kunde relatera, människor som tänker som honom, människor som kunde bli hans söner och döttrar.

Han ville att människan skulle råda här på jorden. ”Lägg den under er och råd över den. Ni har ansvaret. Ni är lika mig, regera nu över min skapelse åt mig.”

Psalm 8:5: ”med ära och härlighet krönte du honom” (människan). ”Ära” är en översättning av det hebreiska ordet kabod, som betyder tyngd (pondus). Gud säger: ”Jag kröner dig med tyngden av min ära. Du väger tungt! Jag vill vara synlig i dig.” Förutom ära och ”tyngd” antyder kabod också överflöd, rikedom och prakt - ”en härlighet, som väger tungt” (2 Korintierbrevet 4:17). Djupt!

Och det är ändå bara halva kronan! Gud krönte oss också med härlighet - hadar, som också kan översättas ”majestät”. Halleluja!

Han kröner oss inte bara med ära och härlighet, han lyser också på oss så starkt att vi reflekterar hans ära. ”Och vi alla som med avtäcktt ansikte skådar Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till en och samma bild, från härlighet till härlighet. Det sker genom Herren, Anden” (2 Korintierbrevet 3:18). Detta ställer oss inför ett dilemma. Fastän vi är skapade till Guds avbild måste vi bli förvandlade, därför att vi genom synd har vi gått miste om härligheten från Gud.

Om vi med ordet ”härlighet” menar Guds härlighet synligt uppenbarad, vad betyder det då att säga att Gud ”krönte” oss med härlighet? Det betyder att Gud skapade oss för att vi skulle bli igenkända som honom på jorden - att vara hans re-presentant, hans representanter. Människan är avsedd att ”återrepresentera” Guds vilja och Guds vägar.

Gud säger: Jag vill att ni ska råda på jorden - att råda, regera och styra, att representera, att administrera” - ”Himlen är Herrens, men jorden gav han åt människorna. (Psalm 115:16, Bibel 2000).

Gud delegerade styrandet över jorden till människorna.

Gud verkar genom bön

Guds överföring av jordisk maktbefogenhet till människan var så fullstän-

dig att det var möjligt för oss, i vår tur, att ge den vidare till någon annan - nämligen Satan. Vilken omskakande tanke. För Gud var denna princip, att människan skulle vara hans representanter på jorden, så angelägen att han delegerade så mycket maktbefogenhet till dem att de hade mandat att sälja ut, ge bort, förlora eller byta bort just denna maktbefogenhet!

Gud låtsades inte bara, på det sätt en förälder ibland kan låtsas tillåta ett litet barn att köra bilen. Efter att ha sett våra misstag, vår synd och hur vi missbrukat vår maktbefogenhet, tog han inte tillbaka ratten. Vårt rådande över jorden är ingen lek. Insatsen är hög.

Olyckligtvis tillät Adam och Eva Satan att lägga beslag på maktbefogenheten över jorden. Han går därför under namnet "den här världens härskare" (1 Korintierbrevet 2:8). Till och med Jesus kallade Satan "denna världens furste": "Nu går en dom över världen. Nu skall denna världens furste kastas ut" (Johannes 12:31).

De flesta av oss känner till berättelsen om hur allt detta skedde. Efter att Adam och Eva frestats av ormen att synda genom att inte vara lydiga mot Guds instruktioner, ingrep Gud. Han dömde mellan ormen och människorna (lägg märke till att Satan är människornas fiende, inte Herrens - han spelar inte ens i samma liga som Gud) och förklarade följderna av deras synd: "Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din avkomma och hennes avkomma. Han skall krossa ditt huvud och du skall hugga honom i hälen." (1 Moseboken 3:15).

En människa gav bort vår maktbefogenhet, så det måste vara en människa som tar den tillbaka. Och det är vad Jesus gjorde.

Hur ska vi då förhålla oss till detta? De flesta kristna accepterar entusiastiskt Jesus gudomlighet, men varför var det nödvändigt för Jesus att också bli helt och hållet människa?

Jesus mänsklighet försatte honom i en position där han kunde anfalla fienden. I Matteus 8:29 känner demonerna igen Jesus gudomlighet: "Nu skrek de: "Vad har vi med dig att göra, du Guds Son? Har du kommit hit

för att plåga oss i förtid?" I Markus 5:7 faller de ner för Jesus och skriker: "Jesus, den högste Gudens Son, jag besvär dig vid Gud: Plåga mig inte!"

Så en demon åkallar Gud för att bli räddad undan Jesus! Hur förklarar vi denna underliga episod? Demonerna visste att de hade övertagit inflyttandet över jorden efter den tragiska incidenten i Eden (1 Moseboken kap 3). De visste också att Jesus, i sin gudomlighet, till slut skulle komma för att återta jorden, men att tiden ännu inte var inne för denna slutliga "katastrof". Det är därför de sökte Guds ingripande.

Vad de inte visste var att Jesus från Nasaret inte bara var helt och fullt gudomlig, men också helt och fullt mänsklig. Det är därför han hade rätt att ingripa. En människa hade gett Satan maktbefogenhet och en människa hade nu kommit för att återta den maktbefogenheten. (Se James Garlows "The Covenant: A Study of Gods Extraordinary Love for You"). Det är av detta skäl Jesus blev inkarnerad som människa.

Bibeln stöder denna undervisning: "Genom en enda människa kom synden in i världen och genom synden döden, och så kom döden över alla människor, eftersom alla hade syndat... Ty om en endas fall gjorde att döden fick herravälde genom denne ende, hur mycket mer skall då inte de som mottar den överflödande nåden och rättfärdighetens gåva regera i liv genom denne ende, Jesus Kristus" (Romarbrevet 5:12, 17).

"Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom också de dödas uppståndelse genom en människa. Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande. Men var och en i sin ordning: Kristus som förstlingen och sedan, vid hans ankomst, de som tillhör honom" (1 Korintierbrevet 15:21-23).

"Så står det skrivet: Den första människan, Adam, blev en levande varelse. Den siste Adam blev en livgivande ande" (1 Korintierbrevet 15:45).

Gud var tvungen att bli en av oss, en människa, för att ta tillbaka vad Adam gav bort.

Människan som Guds förbindelselänk med jorden

Gud vill att människan ska inbjuda honom, att vi söker hans hjälp (Sakarja 10:1). Elia, som var förtrogen med Guds ord, antog Guds erbjudande (se 1 Kungaboken kapitel 18 och Jakobs brev kapitel 5) och bad om regn. Och det regnade.

I 1 Kungaboken 18:1 är det Gud själv som ger löftet om regn till Elia. Men även om detta löfte var Guds vilja, Guds initiativ och i Guds tidplan, behövde han i enlighet med sin egen plan en människa som genom bön ”drog ner” regnet.

Anmärkningsvärt nog måste Elia be sju gånger innan Gud svarade! När Gud ger oss ett löfte så frestas vi ofta att bara passivt vänta. Men Gud meddelar oss inte sina planer för att vi ska slappna av utan för att vi ska delta i förverkligandet.

Kom ihåg Sakarja 10:1 - det är Gud som sänder regn, men vi måste be om det. Det är som om Gud säger ”Jag behöver din medverkan. Annars hade jag slutfört alltihop för länge sedan.” Liksom Elia måste vi ”föda fram” Guds syften på jorden (se 1 Kungaboken 18:41-46 och lägg märke till Elias kroppsspråk).

Se på följande kapitel: Daniel 9 och Jeremia 25 och 29.

Medan Daniel var i fångenskap i Babylon läste han Jeremias profetia att Israeliternas fångenskap skulle vara i 70 år. Han insåg att denna tid snart gått. Ändå väntade inte Daniel passivt på att de 70 åren skulle vara över. Istället väcktes hans tro till liv när han läste Jeremias profetia och han började be att den skulle gå i uppfyllelse.

Det handlar inte om att vi tar Guds plats. Jeremias profetia var helt enkelt ett tillkännagivande av Guds vilja. I Daniel sökte Gud ett hjärta villigt till förbön, en människa genom vilken han kunde låta sitt ord gå i fullbordan.

Gud verkar på jorden genom människor

”Herren Gud gör aldrig något utan att avslöja sina planer för sina tjänare

profeterna.” (Amos 3:7, Bibel 2000).

”Jag sökte bland dem efter någon som skulle bygga en mur och ställa sig i gapet inför mig till försvar för landet så att jag inte skulle fördärva det. Men jag fann ingen. Därför utgjuter jag min vrede över dem och gör slut på dem med min förbittrings eld. Deras gärningar skall jag låta komma över deras huvuden, säger Herren, HERREN.” (Hesekiel 22:30-31).

Gud är helig och rättfärdig och kan inte ignorera synden. Samtidigt är han full av kärlek och nåd. ”Jag kan inte bara överse med synd. Jag behöver någon som ”står i gapet” - då skulle jag kunna ge förlåtelse.”

Får Gud alltid sin vilja fram? Hur mycket har hänt på jorden, och händer fortfarande, som inte är Guds vilja?

Det kan tyckas vara en självklarhet, men vi säger det ändå för tydlighetens skull: Det blir inte alltid som Gud vill. Faktum är att historien visar oss att många händelser står i motsats till hans plan. Till exempel: Gud vill att vi ska vara fria från synd, ändå är människan djupt syndfull. Så i detta avseende omintetgörs Guds vilja många gånger varje dag. Gud vill inte att någon ska gå förlorad och bli skiljd från honom, ändå dör många människor utan att någonsin finna honom. Vi måste kanske konstatera att Gud faktiskt ganska sällan får som han vill.

Detta är tydligt så tidigt som i 1 Moseboken: ”Då ångrade HERREN att han hade gjort människorna på jorden, och han var bedrövad i sitt hjärta” (1 Moseboken 6:6).

Gud söker människor - kristna - som genom bön försöker komma till insikt om hans vilja. Gud arbetar genom människor och han vill att vi ska bli förebedjare i hans tjänst. Det är ett privilegium som kan göra oss både uppskrämda och upprymda.

”Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er. Ty var och en som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas” (Matteus 7:7-8).

Gud säger: ”Jag talar om för dig vad du ska be om. Du ber mig om det och jag kommer att göra det.” Vi behöver inte initiera någonting, vi bara svarar till Gud. Eller, för att göra Jesus vittnesbörd i Johannes evangelium 5:19 till vår bön: ”Hjälp oss se vad du gör och göra det vi ser dig göra.” Gud är initiativtagaren. Lägg märke till hur han tar initiativet i följande vers:

”Över Davids hus och över Jerusalems invånare skall jag utgjuta nådens och bönen Ande” (Sakarja 12:10).

Var öppen för att ta emot Guds Ande av nåd och bön - förbönens Ande.

Möten

Som tonåring arbetade jag [Janet] hårt för att bli godkänd som livräddare. Vid den tiden var jag ung, blyg och liten. Vår vattensportinstruktör, Donny, var kroppsbyggare - en stor atletisk och energisk man. Han vägde dubbelt så mycket som jag, var betydligt längre och i toppkondition.. Under ett träningspass var vår uppgift att ”rädda” Donny, som skulle agera panikslagen och drunknande på djupt vatten. Han viftade med armarna och grep desperat efter de som händelsevis närmade sig. Jag var nervös och det med rätta. Inte långt efter att jag hoppade i poolen träffade Donnys kraftiga underarm min näsa och mina framtänder. Blodet rann i vattnet, och under flera år efteråt hade jag problem med en skadad framtand.

Ett lyckligare möte inträffade några år senare när jag mötte min fästman vid flygplatsen efter att vi varit åtskiljda i fyra månader. Han var i England och jag var i Boston, USA. Inför hans ankomst till Boston förberedde jag mig noga för att möta honom. Innan jag begav mig till flygplatsen gav jag mig ut på shoppingrunda och köpte den dyraste klänning jag någonsin ägt. Jag beställde tid hos en frisör. Jag satte på mig parfym. Jag var redo för återföreningen.

På korset ägde två liknande, kontrasterande möten rum.

1. Satan mötte sin överman, och fick en gudomlig underarm rakt över näsa och tänder. Det var ett våldsamt och konfliktfyllt möte, men också ett segerns möte för Herren. Som psalmisten skriver (Psaltaren 3:8, Bibel

2000): ”Herre, grip in! Rädda mig, min Gud! Du slår mina fiender på käken, du krossar de gudlösas tänder.”

2. En brudgum mötte sin brud. Detta möte var fyllt av skönhet, glädje och återförenande. ”Ni män, älska era hustrur, så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den, för att helga den, sedan han renat den genom vattnets bad, i kraft av ordet. Ty han ville ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Helig och fullkomlig skulle den vara.” (Efesierbrevet 5:25-27).

Två ytterligheter! Bara Gud skulle kunna kombinera två sådana ”möten” i en enda händelse. Gud säger: ”Jag vill möta dig. Du kan möta mig. Genom vårt möte kommer fienden möta nederlag.” Det är förbön.

Jesus offer var ett möte mellan Gud och människor, planerat i himlen. Mysteriet och skönheten i denna försoning i den andliga världen bevisas i Psaltaren 85:11: ”Nåd och sanning skall där mötas, rättfärdighet och frid kyssas.” Som förebedjare har vi det underbara ansvaret att åstadkomma försoning - på samma sätt som pappa Gud gjorde med oss genom Jesus Kristus. ”Gud... har försonat oss med sig själv genom Kristus och gett oss försoningens tjänst” (2 Korinthierbrevet 5:18).

Gud har kallat oss till försoningens tjänst. Han vill att vi ska hjälpa människor att få ett möte med honom. När vi agerar som förebedjare möter vi Gud och ber honom möta någon annan. Fadern är ivrig att återförenas med alla dem som hans son gav sitt liv för.

Uthållighet i bönen

Varför ska vi vara uthålliga i bönen? Övertalar vi på något sätt Gud att göra saker? Vrider vi om armen på Gud och övertygar honom om att göra som vi vill? När vi får bönesvar, är det ett tecken på att Gud slutligen har gett med sig? Är han obeslutsam tills vår uthållighet får honom att göra oss till viljes?

Vare sig vi vill erkänna det eller inte så besväras många av oss av sådana frågor. Vi behöver förstå att syftet med våra böner är större än att motivera vår Far att handla. De släpper lös den helige Andes kraft i oss, de

åstadkommer något direkt. Gud utövar sin styrka genom oss när vi ber. Vi ser det i Jakob 5:16: "Bekänn alltså era synder för varandra och be för varandra så att ni blir botade. Mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön." Eller med Levande Bibelns ord: "Erkänn era fel för varandra och be för varandra, så att ni kan bli botade. En rättfärdig mans uppriktiga bön har stor kraft och ger verkligen resultat".

Kraften och energin i bönen är naturligtvis Guds och inte vår. Vi är tempel för den heliga Anden - det allra heligaste, Kristi kropp, platsen där Gud bor. Men hans kraft är inte instängd, den flödar ut: "Den som tror på mig, ur hans innersta skall strömmar av levande vatten flyta fram, som Skriften säger. Detta sade han om Anden, som de skulle få som trodde på honom" (Johannes 7:38-39).

Helande strömmar ut från oss och ger liv till andra.

Ibland beskrivs förbönen mer som ett militärt slag än som en ström. "Grip frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord. Gör det under åkallan och bön, och be i er ande varje stund. Därför skall ni hålla er vakna och aldrig tröttna i er bön för alla de heliga" (Efesierbrevet 6:17-18).

Mått av tro

Bibeln talar om ett "mått" av synd. Fundera över följande vers: "I fjärde släktledet skall de återvända hit. Ty ännu har inte amoreerna fyllt sina synders mått" (1 Mos 15:16).

Men om det finns mått av synd så finns det också mått av nåd - liksom det också finns mått av kraft. Den ande i vilken vi verkar är motsatsen till syndens, och vi behöver stark nåd, stark kraft och därmed stark tro, för att besegra stark synd.

"Med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över alla." (Apg 4:33).

Exempel på mått av tro:

- Ingen tro (Markus 4:40)
- Liten tro (Matteus 8:26)

- Tro (Lukas 5:20)
- Stor tro (Lukas 7:9)

Håll ut till fullhet

Det finns många frågor angående obesvarade böner (boken "God on Mute: Engaging the Silence of Unanswered Prayer," av Pete Greig, är utomordentlig läsning i detta ämne). Alla som har bett under lång tid har upplevt besvikelser och får leva med en del obesvarade frågor. Ändå lär Skriften oss att hålla ut i bön och uppmuntrar de troende till ihärdighet i bönen. Lukas berättar att Jesus önskan var "att lära dem att alltid be och inte ge upp" (kapitel 18:1, Bibel 2000). Bibliska exempel finns i överflöd:

- Elia bad sju gånger innan Gud svarade - ändå var hans begäran i enlighet med Guds vilja, den var Guds idé och den skedde på Guds initiativ (1 Kungaboken 18:42-44).
- Daniel bad i 21 dagar innan en ängel uppenbarade sig för honom (Daniel kap 10).
- Elia bad tre gånger innan livet återvände till den döda pojken (1 Kungaboken 17:21-24).
- Jesus smorde den blinde mannen två gånger innan hans syn återställdes (Markus 8:22-26).
- Jesus bad i tre timmar i Getsemane trädgård före sin korsfästelse (Matteus 26:36-45).

Varför är denna uthållighet nödvändig? Olika nivåer av Guds kraft behövs för att åstadkomma olika saker. Du skulle inte använda samma mängd elektricitet för att ladda en ficklampa som för att lysa upp ett helt hus.

Det är bara efter att tillräcklig kraft har förlösts genom bön som saker kan åstadkommas. I Markus 6:e kapitel utför Jesus inga under, och bara några få helanden, och det verkar som att skälet var att Guds kraft blockerades av otro.

Det är därför det ibland tar tid för böner att bli besvarade - det tar tid att frigöra tillräckligt med andlig kraft för att förverkliga Guds syften.

När våra böner slutligen besvaras så verkar Guds svar ofta komma plötsligt, därför att vi dessförinnan inte kunnat se några tecken på den kraft som våra böner satt i rörelse.

Hur ska vi då söka utvecklas som förebedjare? Tänk på geparden: en gepard kan springa i en hastighet av upp till 110 km/h, men bara i några sekunder, därför att den har så litet hjärta. Den kan bara fånga sitt byte om den gör det så gott som omedelbart efter att den har satt fart. Efter bara några sekunder av misslyckad jakt tröttnar den och slår av på takten.

Bedjande kristna däremot måste ha uthållighet snarare än fart. Våra hjärtan måste växa sig större. Lyckligtvis är detta helt möjligt tillsammans med Gud: ”Han som förmår göra långt mer än allt vi ber om eller tänker, genom den kraft som mäktigt verkar i oss, honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus, genom alla släktled i evigheternas evighet, amen” (Efesierbrevet 3:20-21).

Kraftkällan är uppenbarligen inte problemet. Saker sker genom Guds kraft som mäktigt verkar i oss.

Detta är en mystisk process, men Skriften låter oss få en glimt av hur det fungerar bakom kulisserna: ”Och när det (Lammet) tog bokrullen, föll de fyra väsendena och de tjugofyra äldste ner inför Lammet. De hade var och en sin harpa och skålar av guld, fulla av rökelse, som är de heligas böner” (Uppenbarelseboken 5:8).

”Då kom en annan ängel, som hade ett rökelsekar av guld, och ställde sig vid altaret. Åt honom gavs mycket rökelse, som han skulle lägga till alla de heligas böner på guldaltaret framför tronen. Och röken från rökelsen tillsammans med de heligas böner steg från ängelns hand upp inför Gud. Ängeln tog rökelsekaret, fyllde det med elden från altaret och kastade ner den på jorden, och det åskade, dundrade och blixtrade och jorden skälvde” (Uppenbarelseboken 8:3-5).

Gud lagrar våra böner i himlen, blandar dem med sin heliga eld och utgjuter resultatet över jorden. Så håll ut - ge inte upp. Kom överens med

medtroende - multiplicera bönens kraft. Betoningen är inte på antalet utan på kraften i överenskommelsen. Till exempel:

- "Hur kunde en enda jaga tusen framför sig, två driva tiotusen på flykten, om ej deras Klippa hade sålt dem, om ej HERREN hade utlämnat dem?" (5 Mosebok 32:30).
- "Tusen skall fly för en enda mans hot, och för fem mäns hot skall ni alla fly, till dess det som är kvar av er är som en ensam stång på toppen av ett berg, som ett baner på en kulle" (Jesaja 30:17).

Må Gud öppna våra ögon så att vi ser vad som händer i den himmelska världen när vi ber.

Böneprinciper

Vi avslutar detta kapitel med en titt på fem "böneprinciper": bibliska principer att tänka på närhelst vi kommer inför Guds tron. De är:

1. Pneuma
2. Löften
3. Passion
4. Närvaro
5. Uthållighet

1. Pneuma - det grekiska ordet pneuma betyder "andedräkt", "vind" eller "ande". Detta är det ord som används i Efesierbrevet 6:18: "Gör detta under ständig åkallan och bön och bed alltid i Anden. Vaka därför och håll ut i bön för alla de heliga".

2. Löften - eftersom Gud har uppenbarat sig själv i sitt Ord så behöver vi inte gissa vad hans vilja är. Kom ihåg vad Jesus säger i Johannes 15:15: "Jag kallar er inte längre tjänare, eftersom tjänaren inte vet vad hans herre gör. Vänner kallar jag er, ty allt vad jag har hört av min Fader har jag låtit er veta."

3. Passion - "Under sitt liv på jorden uppsände han med höga rop och tårar enträgna böner till den som kunde rädda honom från döden, och han blev bönhörd därför att han böjde sig under Guds vilja" (Hebreerbrevet 5:7, Bibel 2000).

”Slappna inte i er iver, håll er brinnande i anden. Tjäna Herren. Gläd er i hoppet, var uthålliga i lidandet och ihärdiga i bönen” (Romarbrevet 12:11-12, Bibel 2000).

4. Närvaro - ”Ty där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem” (Matteus 18:20).

5. Uthållighet - ”Jesus berättade för dem en liknelse för att visa att de alltid borde be utan att tröttna” (Lukas 18:1).

Slutligen, låt oss minnas Paulus triumferande välsignelse i Efesierbrevet 3:14-21:

”Därför böjer jag mina knän för Fadern, han från vilken allt vad Fader heter i himlen och på jorden har sitt namn. Jag ber att han i sin härlighets rikedom skall ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin Ande, och att Kristus genom tron skall bo i era hjärtan och ni skall bli rotade och grundade i kärleken. Ni skall då tillsammans med alla de heliga kunna förstå bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek, som går långt utöver vad någon kan förstå. Så skall ni bli helt uppfyllda av all Guds fullhet. Han som förmår göra långt mer än allt vi ber om eller tänker, genom den kraft som mäktigt verkar i oss, honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus, genom alla släktled i evigheternas evighet, amen.”

Vägledning för bönegruppen:

- De flesta bönegrupper fokuserar på förbön. Hur kan undervisningen i detta kapitel hjälpa er att utveckla förbönen?
- Hur påverkar bilden av ”möten” din tro på förbönens kraft?
- Hur vill Gud använda dig för att förverkliga sina syften på jorden?
- Vad innebär det, i din specifika situation, att hålla ut och vara ihärdig i förbönstjänsten?

Andlig krigsföring: Hur man strider... på knä

Mer än en metafor?

Andlig krigsföring är mer än en metafor, men vad är egentligen en metafor? Enligt tolka.se är det ”ett bildligt uttryckssätt där ett begrepp tillfälligt byts ut mot ett annat begrepp som liknar det ursprungliga”.

Åtskilliga metaforer har använts för att beskriva gemensamt kristet liv. I Nya testamentet liknas församlingen vid: hjorden för vilken Jesus är Herden (Johannes 10:16), Kristus kropp, där Jesus är huvudet (Romarbrevet 12:5), ett tempel där Jesus är hörnstenen (1 Petrus brev 2:4, 5), ett rike där Jesus är kung (Kolosserbrevet 1:12, 13), en brud vars brudgum är Jesus (Efesierbrevet 5:25-32). Frälsningssoldater är naturligtvis särskilt intresserade av Bibelns hänvisningar till församlingen som ”Guds armé” (1 Krönikeboken 12:12). Är detta uttryck en metafor? Författaren Anthony Castle tror inte det. ”Om vi är en metaforisk armé i ett metaforiskt krig”, skriver han, ”då är vi inte en verklig armé och detta är inte ett krig.”

Krigsföringens språk genomsyrar Bibeln: Kristna är ”soldater” (Filipperbrevet 2:25, 2 Timoteus 3:4, Filemon 1:2), de är inbegripna i en ”kamp” (Hebreerbrevet 12:4, Efesierbrevet 6:12), de ”kämpar” (1 Timoteus 1:18, 2 Timoteus 4:7), de är inbegripna i ett ”krig” (2 Korintierbrevet 10:4, 1 Petrus 2:11). Gud ger oss rustning (Efesierbrevet 6:10-20) och vapen (2 Korintierbrevet 6:7, 10:4) med vilka vi angriper Satans fästen - hans namn betyder ”motståndare” eller ”fiende”.

Men det är inte ett krig bestående av gevär, kulor, bomber, kravaller och fysisk ödeläggelse. Det handlar om vår själ - vår livsstil, våra prioriteringar och våra attityder. Vi älskar att kämpa, men vi kämpar i kärlek. I Efesierbrevet 6:12, till exempel, säger aposteln Paulus att ”vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot onskans andemakter i himlarna”.

På originalspråket är Bibelns militära undertoner ännu mer slående än vad som kommer fram i de svenska översättningarna. Det grekiska ordet *paganus* till exempel, hänvisar i Nya testamentet till "oberoende personer", de som inte ser sig som oberoende av Jesus. I de flesta andra sammanhang hänvisar detta ord till människor som inte är engagerade i militär tjänst. Jesus kallas ofta *kurios*, en titel som används för en militär befälhavare. Castle sammanfattar det på följande vis: "Skriften använder en detaljerad militärisk retorik som tydligt överväger alla alternativa bilder vad beträffar förekomst, djup och andlig tillämpning."

Militärt bildspråk har stor plats i Skriftens porträttering av det vardagliga andliga livet. Det är också en stor del av den bredare kristna berättelsen, särskilt det apokalyptiska slutet. Castle skriver: "Den andliga sfären är plågad av strider som avgör vår tro och styr skapelsens öde (Daniel 10:13, Efesierbrevet 6:12, Uppenbarelseboken 12:7), till dess Jesus återvänder för att "föra krig" mot Satan och hans folk" (Uppenbarelseboken kapitel 19).

Det finns många uttryck för militant kristendom inom den kristna kyrkan. Det är föga överraskande att många av dessa rörelser just är fokuserade på bön.

Kristna i västvärlden börjar förstå vad deras kamrater i utvecklingsländerna länge har vetat: att vi är indragna i ett andligt krig med eviga konsekvenser. Många av de bilder som används för att beskriva det kristna livet är meningsfulla och berikar vår förståelse för Guds folk. I dessa dagar av stark ondska mobiliserar och sprider Gud sin armé för att bekämpa ondskans krafter och rädda själar från synden och helvetet!

Bland de psalmer som citeras mest i Nya testamentet finner vi Psalm 2, 110 och 118 - alla dessa är krigsböner. Varför är det så? Eugene Peterson förklarar: "De [första apostlarna] hade ett massivt maskineri av förföljelse och förakt emot sig. De hade varken vapen eller rösträtt. De hade väldigt lite pengar och ingen prestige. Varför bröt de inte ihop mentalt? Varför släppte de inte bara taget och gav upp? De bad."

Och när de bad, bad de krigsböner.

Är Efesierbrevet 6:12 en metafor? ”Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna.” Det verkar som om Paulus presenterar för oss en bokstavlig verklighet, inte en metafor, av det kristna livet. Vi är indragna i ett andligt krig. Det gör bönen till ett högriskuppdrag.

Paulus är inte ensam: i Daniels kända förbön, återgiven i kapitel nio och tio i Daniels bok, får vi en skymt av den andliga strid som utspelar sig till följd av bönen. Ärkeänglar och demoner ger sig in i verklig strid, som en följd av gudfruktig bön.

Men hur är det med Jesus böner? Vad lär de oss? Se på verbformen i Herrens Bön (Matteus 6:9-13):

- Fader vår, som är i himlen. Helgat blive ditt namn (presens).
- Komme ditt rike. Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen (presens).
- Ge oss i dag vårt bröd för dagen (presens).
- Och förlåt oss våra skulder (presens) såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss.
- Och för oss inte in i frestelse utan fräls oss från den onde (presens).

Herrens bön talar om en ständigt pågående kamp. Gud har gett oss kraft-resurser för att segra i denna kamp. Lägg märke till subjektet i andra satsen i Matteus 18:18 ”Amen säger jag er: Allt vad ni binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad ni löser på jorden skall vara löst i himlen”. Det är inte Gud utan vi som binder och löser.

Två saker att tänka på vid andlig kamp:

1. Kristendom handlar om gemenskap - 1 Johannesbrevet 1:3
2. Du bör inte ge dig in i striden ensam - Lukasevangeliet 10:1

Även om du kan be effektivt ensam, handlar kristendom om gemenskap, och krigsböner är som mest effektiva när de bes gemensamt. Också när du ber ensam är det en god hjälp att be i plural, att be för dem som utgör din kristna gemenskap. Det är oförståndigt att leva i andlig isolering och det är oförståndigt att kriga i andlig isolering. Vi råder dig att inte

konfrontera fienden ensam, när det är möjligt att konfrontera honom gemensamt. Om du är i Kristus så har du övertagit oavsett vilken situation du befinner dig i - men till och med apostlarna drog ut i strid i grupp.

Tillbedjan som krigsmetod

Vilket är det första budet? ”Du ska inte ha andra gudar vid sidan av mig” (2 Mos 20:3).

Genom hela Bibeln upprepas detta bud: ”Och du skall älska HERREN, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av all din kraft.” (5 Mosebok 6:5, kapitel 11, 13 och 22, Matteus 22:37, Markus 12:30, Lukas 10:27).

Varför är denna princip så viktig för andlig krigsföring? Därför att Gud är en svartsjuk gud och han är vår högsta befälhavare. Om vår lojalitet är delad hur kan vi då höra hans röst, han som är härskarornas Gud, väldig i strid? Hur kan Herren vara viss om vår pålitlighet om inte vår överlåtelse till honom är fullständig?

Varje gång Gud sände Mose till Faraos med orden ”Släpp mitt folk” innehöll denna uppmaning också orden ”... så att de kan hålla gudstjänst åt mig”. (2 Moseboken 7:16, 8:1, 8:20, 9:1, 9:13, 10:3). Detta pekar på den eviga sanning som också är central i det nya förbundet, att vi har befriats från bundenhet, och lösta från förslavande synd för att vi ska tillbe Gud och endast Gud. När vi tillber Gud gör vi det som människor som har befriats från vår plågoande. I samband med krigsföring är tillbedjan, även om det inte är dess främsta syfte, ett hån (Psaltaren 2:4-5 använder orden ”ler”, ”gör narr” och ”förskräcker”) mot den fiende som kommer för att stjäla, slakta och döda. Vi är befriade!

När Guds folk samlas för att tillbe Gud, förenar de sig med Gud i motsats till Satan. Vi gläds över Guds eviga seger genom Jesus Kristus, inte bara i oss utan också i nationerna och för evigt, så visar vi att vi är fria från ängslan, ångest och fruktan. Tillbedjan är en krigshandling!

”Av barns och spädbarns mun har du upprättat en makt för dina ovänners skull” (Psalm 8:2).

Vem för befälet här?

Vem tillhör världen? Svaret är trefaldigt.

1. "Jorden och allt som uppfyller den tillhör HERREN, världen och de som bor i den" (Psalm 24:1).
2. "Himlen är HERRENS himmel och jorden har han givit åt människors barn" (Psalm 115:16).
3. "Det är inte mycket mer jag kommer att säga er, ty denna världens furste kommer. Mot mig förmår han ingenting." (Johannes 14:30).
[Tre gånger refererar Jesus i Johannes evangelium till Satan som "denna världens furste", se Johannes 12:31, 16:11.]

I tidens begynnelse gav Gud människan ansvar och maktbefogenhet på jorden. Men någonstans i mänsklighetens barndom förlorade Adam och Eva denna befogenhet på grund av sin olydnad mot Gud. Så blev Satan "denna världens furste", med en sorts befogenhet, visserligen, men han avväpnades genom Jesus offer på korset.

Människan förlorade sin maktbefogenhet på jorden och en människa måste återta denna befogenhet. Den människan var människosonen Jesus Kristus. Jesus seger ger därför en överväldigande maktbefogenhet i andlig krigföring åt alla dem som förblir i honom. Vi talar, ber och lever helt i kraften av hans namn som besegrade synden, helvetet och döden.

Vägledning för bönegrupper

- Hur ser du på andlig krigföring?
- Hur deltar ni som bönegrupp i det andliga kriget?
- Hur skyddar du dig själv i andlig krigföring?
- Hur utövar du gudagiven auktoritet i bönen?

Bön och fasta: att mista för att finna

Fasta är ett mysterium. Det är en kraftfull andlig disciplin, men Satan har förvridit vår förståelse av den så mycket att få kristna praktiserar den. Hur blev det så? Som så ofta med fiendens planer började det med en förvrängning av Bibelns ord.

Bibeln instruerar oss att inte göra någon stor sak av vår fasta. Den ska ske så diskret att andra inte ens lägger märke till den (Matteus 6:18). Satan has förvrängt detta råd till ett påbud att aldrig ens tala om fasta. Och som en följd av det har vi talat så lite om fasta att till och med de mest hängivna kristna förmodar att det är irrelevant eller förlegat.

I samma bibelsammanhang säger Jesus att vi inte ska se dystra ut när vi fastar, "som hycklarna" (Matteus 6:16). De flesta kristna studsar med rätta till så fort de hör någon säga "hycklare", så fast beslutna är de att inte kopplas samman med detta fula ord. Olyckligtvis har Satan använt den impulsen för att skrämman folk från att fasta, som om det fanns en sorts samband mellan fasta och hyckleri. Det är verkligen att "kasta ut barnet med badvattnet".

I Matteus kapitel 9 tillfrågas Jesus varför hans lärjungar festar medan fari-seerna fastar. Han svarar att ingen fastar medan man är tillsammans med brudgummen och firar att det ska bli bröllop (Matteus 9:14-15). Satan har förvrängt också denna undervisning och fått många kristna att anta att eftersom Jesus ännu är hos oss och vi ännu väntar på "bröllopet", är fasta inte nödvändigt! Men vers 15 gör klart att Jesus skulle "tas ifrån dem, och då ska de fasta". Om vi glömmer vers 15 tar vi bort ett kraftfullt andligt vapen från vårt vapenförråd och gör oss själva mer sårbara för frestelser, särskilt njutningslystnad (mer om detta nedan).

En del av de människor som fastar i Nya testamentet är lite ovanliga. Där finns Hanna, en 84-årig änka som levde sitt liv i templet (Lukas 2:37). I en av Jesus liknelser skryter en farisé under sin bön om hur han fastar,

och blir mer eller mindre ignorerad av Gud (Lukas 18:12). Och i Apostlagärningarna svär Paulus fiender på att varken äta eller dricka innan han har röjts ur vägen (Apg 23:12). (Paulus levde många år efter detta. Föga förvånande hör vi inget mer om dessa fiender.) Är det den här sortens människor som fastar: enstöringar, fariséer och konspiratörer? Hur är det med vanliga troende?

Naturligtvis har många av de stora gestalterna i den kristna tron också varit överlåtna till att fasta. Men ändå har till och med deras föredöme använts för att avråda de troende från att fasta. Man har använt blygsamhetens argument: "Vem är jag att jag skulle sträva så högt?" Eller rädslans argument: "Tänk om det är för svårt? Tänk om strävan efter att bli bättre leder till en andlig attack?" Alltför ofta leder sådana tankar till att kristna nöjer sig med mindre än vad Gud har avsett för dem - eller att de ger sig in i striden utan alla de vapen han har gjort tillgängliga för oss.

När vi tänker på de som har fastat genom kyrkohistorien framkallas ibland bilder av förvirrade, masochistiska fanatiker. Vi överlåter fastan åt fanatiker, eremiter och självpågare, i likhet med tagelskjortor och tystnadslöften. Man behöver väl inte vara extrem?

Och så fastar vi inte så som vi borde.

Vi frågade oss hur Satan kan bedra oss på det här sättet. Det är också värt att ställa oss frågan varför han bedrar oss på detta sätt. Vårt svar är att fasta, när den genomförs av en gudfruktig krigare, blir ett övernaturligt kraftfullt vapen.

Jesus vårt exempel

Jesus var och är helt och fullt Gud. Han är vår befriare och frälsare. Fastän han är helt och fullt Gud är han också helt och fullt mänsklig. De tecken och under han utförde, den renhet han uppvisade, det medlidande och den nåd han visade - allt detta är möjligt också för oss. "Som Fadern har sänt mig", sa Jesus, "sänder jag er." (Johannes 20:21). Han är den förebild vi vill efterlikna - och inte bara efterlikna, utan överträffa: "Den som tror på mig skall utföra de gärningar som jag gör, och större än dessa skall

han göra” (Johannes 14:12). Hur kan detta ske? Hur kan vi göra ”större” gärningar än Jesus? Och vad betyder det att vara ”sänd” av Jesus?

I ”The Hidden Power of Prayer and Fasting”, liknar Mahesh Chavda vår uppgift vid en gymnast. Precis som en gymnast måste klara av grundläggande saker, som en kullerbytta, innan han kan bemästra mer avancerade rörelser, måste vi praktisera Jesus ”första gärningar” innan vi kan utföra de ”större” gärningar han utlovade.

Tänk på hur Jesus, innan han började sin offentliga gärning, gick ut i öknen för att fasta i 40 dagar (Lukas 4:1-2). Han återvände ”i Andens kraft” (4:14). Det var alltså efter fasta som Jesus började verka med ”makt och myndighet” (4:36). Om fasta var en nyckel till Jesus effektivitet måste det vara så också för hans lärjungar. Fasta och bön är de ”första gärningar” vi måste utföra om vi vill göra de större gärningar till vilka Kristus kallar oss.

Maktbefogenhet kontra kraft

Matteusevangeliet berättar om lärjungarnas oförmåga att befria en pojke som plågades av en demon. Efter att Jesus själv kastat ut demonen tillrättavisar Jesus sina lärjungar för deras bristande effektivitet (Matteus 17:14-21). Han förväntade sig att de skulle utföra under. Han hade själv gett dem maktbefogenhet för det: ”Jesus kallade till sig sina tolv lärjungar och gav dem makt att driva ut orena andar och att bota alla slags sjukdomar och krämpor”. Men bara de som har blivit tränade i andligt och fysiskt avseende genom bön och fasta kan utöva denna maktbefogenhet. Som troende kommer också vi att möta utmaningar och konfronteras med ondska som bara kan övervinnas på detta sätt. När vi försummar fastans disciplin sker det därför på vår egen bekostnad.

Fastans syfte

Idag har vi i västvärlden en tendens att äta för mycket. Kanske det till och med skulle kunna sägas om oss vad Paulus sa om de som ”lever som fiender till Kristi kors... De har buken till sin gud” (Filipperbrevet 3:18-19). I en sådan kontext är fastan en radikal övning. Genom att fasta sätter vi köttet på plats och ger den helige Ande första rummet. Vi lär vår kropp och vår aptit tålmod. Vi bekräftar att vi inte lever bara av bröd, utan av

varje ord som utgår från Guds mun. Genom att fasta klagör vi att vår hunger efter Gud är större än vår hunger efter nästa måltid.

Gud förändras inte. Han låter sig inte manipuleras. Vår fasta övertalar honom inte att göra något mot sin vilja och den imponerar inte på honom som fromhetsövning. Det är vi som förändras genom fastan. Psalmisten David skrev att han kuvade sig själv med fasta (Psalm 35:13).

Fasta har ofta varit ett medel till självförsakelse, till exempel i gamla dagars frälsningsarmé där folk uppmuntrades att avstå från till exempel efterrätt (en sorts fasta från sötsaker under en begränsad tid) med syfte att praktisera självförsakelse och att ge till de fattiga. Det är något vi gör frivilligt och det innebär att vi avstår vissa privilegier, avstår från eller skjuter upp sådant som vi lockas av, och så vidare. Det handlar inte om fysisk död, utan om att vi genom fastan lägger ner eller ger upp vissa saker i livet, såsom mat, bekvämlighet, lockelser och njutningar (1 John 3:16).

När vi är medvetna om att någon är i svårigheter kan vi gå in i fasta och bön för den personen och lägga åt sidan vår längtan efter mat och vår bekvämlighet för den personens skull. Fastan hjälper oss att omdirigera vår energi och rikta den mot Gud, mot Bibelns ord och mot förbönen. Den är ett sätt att "förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa" Jesus (Matteus 16:24).

Herrens förväntningar

I Gamla testamentet är fasta ofta en förutsättning för väckelse. I Joels bok uppmanas Guds folk: "Pålys en helig fasta, lys ut en helig sammankomst" (2:15). Sedan lovar Gud: "det skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött" (2:28). Är det möjligt att väckelsen dröjer idag, åtminstone delvis, till följd av vår ovillighet att fasta? Hur ofta väljer vi njutningslystnad och köttslig tillfredsställelse istället för självförsakelse och andlig mognad?

I bergspredikan undervisar Jesus sina lärjungar hur de bör be och fasta. Han förväntade att de skulle göra både och (Matteus 6:5, 16-17). Vad borde vår förväntan vara? Minns Jesus ord: "Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv..." (Matteus 16:24).

Fastans nytta

Genom att fasta ödmjucar vi oss. Vi vet från Jakobs brev att Gud ger nåd och upphöjelse till de ödmjuka (4:6, 10) Samtidigt ger fastan oss kraft att motstå frestelser. Se bara på Jesus exempel i Lukas fjärde kapitel.

I Apostlagärningarna läser vi hur de kristna gemensamt fastade och bad för att få en klarare förståelse av Guds vilja. Vad skulle hända om vi fastade inför fattandet av viktiga beslut?

Vilken slags fasta?

Det finns många sätt att fasta. I Bibeln betyder fasta vanligen att avstå från mat eller dryck för en bestämd tidsperiod - från en dag eller två upp till över en månad. En del fastor är en del av den andliga rutinen, andra är speciella och kopplade till speciella händelser. Gud kan kalla dig att avstå från någonting harmlöst helt enkelt för att dina prioriteringar ska bli de rätta, eller han kan kalla dig att avstå från skadliga vanor, som till exempel skvaller. Det är också en slags fasta.

I "Fasting for Spiritual Breakthrough: A Guide to Nine Biblical Fasts", listar Elmer Towns de olika sorters fasta som beskrivs i Bibeln. De är "Samuel-fastan", där folket fastar som ett sätt att söka Guds ledning (1 Samuelsboken kapitel 7) och "Esra-fastan" där man fastar som ett sätt att söka Guds beskydd (Esra 8:21-22). Människor som ropar till Gud i tider av svårigheter kan gå in i "Elia-fastan" (1 Kungaboken 19:28). "Lärjungarnas fasta" är ett sätt att utveckla den andliga maktbefogenheten att bota och kasta ut demoner (Matteus 17:21 - denna vers återfinns inte i alla bibelöversättningar). "Paulus-fastan" (Apostlagärningarna kapitel 27) handlar om personlig andlig insikt, medan "Daniel-fastan" handlar om fysisk hälsa och styrka (Daniel 1:8-16). "Ester-fastan" slutligen, är en gemensam fasta för befrielse (Ester 4:16).

Pionjärer i bön och fasta

Drottning Ester kallade samman sitt folk för att gå in i gemensam fasta för folkets räddning. Johannes döparen, som förberedde vägen för Kristus, uppvisade kanske den ultimata "fastelivsstilen" (Markus 1:18). Det var under en fasteperiod som Gud talade till Kornelius, en officer vid den

italiska vaktavdelningen, om att besöka Petrus - ett möte som innebar en vändpunkt för förståelsen att evangeliet gäller hela världen (Apostlagärningarna 10:30-31). Paulus fastade för beskydd under en våldsamt storm, Daniel fastade som ett tecken på både personlig och kollektiv omvändelse (Daniel kapitel 9) och Jesus började sin offentliga tjänst omedelbart efter en fasteperiod.

Kyrkofäderna Polycarpus och Tertullianus fastade. Det gjorde också Martin Luther, John Calvin, John Knox och John Wesley. Wesley var så övertygad om fastans betydelse att han inte antog kandidater för tjänst som inte fastade två gånger i veckan! Hur skulle en sådan policy inverka på rekryteringen av ledare idag? Hur skulle det påverka vårt inflytande?

Närhelst Charles Finney kände att hans andliga styrka mattades av började han omedelbart en tredagarsfasta. Det sägs att Finney efter en fasta brukade vara så fylld med den helige Ande att människor upplevde en överväldigande känsla av överbevisning vid blotta åsynen av honom.

Två av de största predikanterna världen sett, Jonathan Edwards och Charles Haddon Spurgeon, fastade för att utföra sin tjänst i talarstolen mer effektivt. Sannerligen en lönande investering!

”När du fastar”

Vilken typ av fasta önskar Gud av dig? Är du kallad att gå in i en kortare ”uppriskande” fasta, som Finneys, eller en längre fasteperiod så som många kristna gör under fastetiden före påsk?

Gud kanske kallar dig till en livsstil där du kontinuerligt avstår från något. Kanske han vill att du avstår från eller minskar din konsumtion av viss ohälsosam mat. Kanske du har fritidsaktiviteter som i sig själv inte är skadliga, men som ibland tar för stor plats i ditt liv och som du behöver ”fasta” från för en tid. Fasta är ett av de bästa sätten att återigen låta Gud få förstaplatsen i ditt liv och i dina vanor. Internet, TV, telefonen, sport, film - oavsett hur oskyldigt det ser ut, allt som tränger ut Gud måste böja sig för honom genom fasta.

Må Gud inspirera oss att återgå till de ”första gärningarna” och må resultatet bli en våg av ”större gärningar” mitt ibland oss.

Fasta som en kallelse till frivillig svaghet

Fastan tydliggör Guds rikes paradoxer. Begrunda följande exempel:

- Att förlora leder till att finna (Matteus 10:39).
- Död leder till liv (2 Korintierbrevet 4:11, Romarbrevet 4:25 och 5:10, 1 Johannes brev 3:14).
- Att ge leder till att få (Lukas 6:38, Kolosserbrevet 3:22-24, Matteus 10:8).
- Ödmjukhet leder till upphöjelse (Jakob 4:10, 1 Petrus brev 5:6).
- Svaghet leder till styrka (2 Korintierbrevet 12:9).

Låt oss ta den sista versen som exempel: "Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet." Herren säger detta direkt till Paulus. I vilken kontext?

- Paulus kämpade med "en törntagg i köttet". Han talar om "en Satans ängel" som plågar honom (2 Korintierbrevet 12:7).
- Han var ansatt av fiender vart han vände sig: "faror i städer, i öknar och på hav (2 Korintierbrevet 11:26).
- Han var smärtsamt medveten om sin egen svaghet (2 Korintierbrevet 11:28-29).

Paulus erfarenhet illustrerar det gamla talesättet "när nöden är som störst är hjälpen som närmast", eller med orden i sången:

Gud ger mera nåd, när vår börda blir större.

När arbetet växer, mer kraft han betar.

Vid ökade trångmål hans kärlek fördubblas.

När prövningar möter, sin frid han oss ger.

När allt vad vi äger av mod synes svika,
när kraften är tömd, fast ej dagen är slut,
när vi ha förbrukat var tillgång vi äger,
vår Fader har endast begynt att ge ut.

Guds kärlek är gränslös, hans nåd är oändlig,
Hans kraft ingen människa utforskat än,
Ty av sina väldiga, eviga skatter
han giver och giver och giver igen.
(Annie Johnson Flint, FA:s sångbok nr 544)

Fastan handlar om Guds kraft uppenbarad i vår svaghet. Den handlar om att förneka sig själv till Jesus ära - och till nytta för andra. Paulus skriver till sina kära ”Jag för min del vill med glädje offra det jag har och själv låta mig offras för er skull” (2 Korintierbrevet 12:15).

Detta är en princip i Guds rike. Men vi måste komma ihåg att det finns två sorters svaghet: ofrivillig och frivillig. OFrivillig svaghet uppkommer genom förföljelse, tragedier och demoniska attacker. Fastan är en sorts frivillig svaghet, dess syfte är att Guds kraft ska bli fullkomnad i oss.

”Han svarade mig: ”Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet.” Därför vill jag hellre berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall vila över mig. Så gläder jag mig över svaghet, misshandel och nöd, över förföljelser och ångest, eftersom det sker för Kristus. Ty när jag är svag, då är jag stark” (2 Korintierbrevet 12:9-10).

Kontrollera aptiten, ge näring åt Anden

Varför fasta?

- Traditionell fasta: fysisk näring försakats till förmån för andlig näring.
- Bön: tid offras till förmån för gemenskap med Gud.
- Givande: tillgångar offras till förmån för andra.
- Tystnad: stolthet offras till förmån för andlig uppmärksamhet.

Du tillhör inte dig själv, du har köpts till ett högt pris. Din kropp är den helige Andes tempel. Du tillhör Gud. Han vill att din ande ska få näring lika väl som din kropp.

Vad gör du för att ge näring åt din ande? Ofta glömmar vi att när våra fysiska begär inte är i harmoni med den helige Ande så förminskas vår andliga kapacitet. En del begär är syndfulla och ska inte ges fria tyglar,

medan andra är sunda. Men även när det gäller sunda begär måste vi vara på vår vakt mot överkonsumtion. ”Många - jag har ofta sagt det och säger det nu med tårar - är fiender till Kristi kors, de lever så att de slutar i fördärvet, deras gud är buken och sin ära får de genom könet, dessa som bara tänker på det jordiska.” (Filipperbrevet 3:18-19, Bibel 2000).

Också vårt grundläggande begär efter mat kan bli förvrängt. Guds avsikt är att ätandet ska vara ett njutbart sätt att stärka våra kroppar. Det är ett naturligt sätt att njuta av Guds godhet. Utan självdisciplin kan dock maten bli en avgud.

Mänsklighetens första synd består till en del av ett felaktigt gensvar till begäret efter att äta. ”Och kvinnan såg att trädet var gott att äta av och en fröjd för ögat. Trädet var lockande eftersom man fick förstånd av det, och hon tog av frukten och åt. Hon gav också till sin man som var med henne, och han åt. (1 Mosebok 3:6).

Samma problem dyker upp på andra ställen i Bibeln, ibland på överraskande platser. ”Sodoms synd” till exempel har ofta antagits vara homosexualitet. Nu pekar forskare på att Sodom också straffas för att dess innevånare inte brydde sig om fattiga och nödställda. En av Sodoms syndar var orättvisa. Men i samma text räknas också ”överflöd av mat” upp: ”Se, detta var din syster Sodoms synd: högmod, överflöd av mat och bekymmerslös säkerhet utmärkte henne och hennes döttrar. Och hon hjälpte inte den nödställda och fattige.” (Hesekiel 16:49).

Våra fysiska begär är en källa till styrka, men de är skadliga när de tillåts gå utanför de ramar Gud satt upp. Vår aptit för mat kan väcka begär och leda till frosseri. Vårt begär efter sex kan leda till otukt, otrohet och övergrepp.

Tänk på ”den rike dåren” Jesus talar om i Lukas kapitel 12. Hans plan var att lagra rikedomar så att han kunde leva ett bekvämt liv: ”Kära själ, du har samlat mycket gott för många år. Ta det nu lugnt, ät, drick och var glad” (vers 19). Gud förebrår honom och kallar honom ”dåre” för att han har satt tillfredsställelsen av sina begär före allt annat.

I öken satte israeliterna på liknande sätt sitt begär efter mat och dryck före allt annat - till och med friheten.

”Hopen av löst folk som följde med blev alltmer lysten på mat, och även israeliterna började klaga igen: ”Om vi bara hade kött att äta! Minns ni fisken vi åt i Egypten, så mycket vi ville! Och gurkor och meloner, purjolök och rödlök och vitlök. Här får vi gå och sukta, här finns ju ingenting. Man ser inget annat än manna (4 Mos 11:46, Bibel 2000).

Psalmförfattaren berättar att Gud gav dem vad de begärde, men till ett högt pris: Då gav han dem vad de begärde men sände tårande sjukdom bland dem (Psalm 106:15). Din mage är en falsk gud och den kommer att lämna dig otillfredsställd. Störta den från tronen genom fasta!

Översikt av vad Bibeln säger om fasta

Varför inte prova dessa sju olika typer av fasta under det här året?

1. Fasta för att avvärja olycka:

- 1 Samuelsboken 7:6
- Jona 3:3-5
- Joel 1:14

2. Fasta för att få fyllas av Guds kraft i tjänsten:

- Jesus
- Elia (1 Kungaboken 19)
- Också Martin Luther, John Wesley och Charles Finney är goda exempel att studera och följa.

3. Fasta för väckelse

- Johannes döparen (Matteus 11:18)
- Anna (Lukas 2:37)
- Aposteln Paulus (Apostlagärningarna 13:2-3)
- Joel 1:14 och 2:15ff
- Matteus 6:16-17

4. Fasta som ett uttryck för sorg eller förkrosselse:

- Davids sorg (Psalm 69:10)
- Saul och Jonatan (2 Samuelsboken 1:12)

- Abner (2 Samuelsboken 3:35)
- Davids lille son (2 Samuelsboken 12:16-23)

5. Fasta över en nations eller en stads synd:

- 1 Samuelsboken 7:6
- Nehemia 9
- Jona 3:5

6. Förberedelse inför ett Gudagivet uppdrag:

- Nehemia 1:4
- Esra 8:21
- Daniel 10:2-3
- Apostlagärningarna 13:1-2
- Apostlagärningarna 14:23

7. "Brudgumsfastan":

- Jesus svarade dem: "Inte kan väl brudgummens vänner sörja, så länge brudgummen är hos dem? Men det skall komma dagar när brudgummen tas ifrån dem, och då skall de fasta. (Matteus 9:15)

Vägledning för bönegrupper

- Hur skulle era liv påverkas, både som enskilda och som församlingsgemenskap, om ni hade en rutin av fasta och bön? Hur skulle det hjälpa er att bli mer lika Jesus?
- Hur mycket är du villig att offra - vilka begär är du villig att säga nej till - för att se Guds rike komma på jorden?
- Ser du "större gärningar" i ditt sammanhang? Vilket är förhållandet mellan dessa "större gärningar" och fastans disciplin?

Bönens rytmer: något för alla

Detta kapitel består av en samling böner, dikter, sånger, berättelser och övningar, alla med syftet att inspirera dig i bönen. Låt Gud verka i din ande när du går in i ”bönens rytmer”!

Klassiska skrivna böner

S:t Patricks lorica

(Det latinska ordet lorica betyder ungefär ”bröstplatta” eller rustning)

Jag förlitar mig i dag till
Guds ord att upplysa mig,
Guds makt att försvara mig,
Guds vishet att lära mig,
Guds öga att vaka över mig,
Guds öra att höra mig,
Guds röst att ge mig talförmåga,
Guds hand att vägleda mig,
Guds väg att ligga framför mig,
Guds skydd att bevara mig,
Guds härskara att skydda mig.
Kristus med mig, Kristus framför mig,
Kristus bakom mig, Kristus inom mig,
Kristus under mig, Kristus över mig,
Kristus på min högra sida, Kristus på min vänstra sida

Personlig syndabekännelse

Jag kommer inför dig, Far i himlen, och tackar för de stora välsignelser som jag ständigt tar emot från dig. Jag prisar dig och jag begrundar ditt ord, och ber om allt det som är nödvändigt för liv och frälsning. När jag förbereder mig för att tillbe dig vill jag med ett ångerfullt hjärta böja mina knän i tystnad och bekänna mina synder, så att jag kan få ta emot förlåtelse genom din godhet och nåd. Jag bekänner mina synder gentemot dig och gentemot andra.

Gud, du som är full av nåd, jag bekänner att jag har syndat emot dig i tankar, ord och handlingar, genom sådant jag gjort och genom sådant jag lämnat ogjort. Jag har inte älskat dig av hela mitt hjärta, jag har inte älskat min nästa så som mig själv. Jag är uppriktigt ledsen och jag ångrar mig i ödmjukhet. I Jesu Kristi namn ber jag om din nåd och din förlåtelse, så att jag kan glädja mig i din vilja och vandra på dina vägar, till din ära. Amen.

Allsmäktige Gud visa nåd emot mig, förlåt mig alla mina synder, genom Jesus Kristus min Herre. Styrk mig i allt gott och bevara mig genom din helige Ande i det eviga livet. Amen.

Nicenska trosbekännelsen

Vi tror på en enda Gud, allsmäktig Fader, skapare av himmel och jord, av allt synligt och osynligt.

Vi tror på en enda Herre, Jesus Kristus, Guds ende Son, född av Fadern före all tid, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född, inte skapad, av samma väsen som Fadern, på honom genom vilken allt blev till

Som för oss människor och vår frälsning steg ner från himlen, blev människa av kött och blod genom den helige Ande och jungfru Maria, korsfästes för vår skull under Pontius Pilatus, led döden och begravdes, uppstod på tredje dagen i enlighet med skrifterna, steg upp till himlen, sitter på Faderns högra sida och skall återvända i härlighet för att döma levande och döda, och vars välde aldrig ska ta slut.

Vi tror på den helige Anden, som är Herre och ger liv, som utgår från Fadern, som tillbeds och äras med Fadern och Sonen och som talade genom profeterna.

Vi tror på en enda, helig, universell/katolsk och apostolisk kyrka.

Vi erkänner ett dop till syndernas förlåtelse.

Vi väntar på de dödas uppståndelse och den tillkommande världens liv.

Amen.

Prayer of a Minor Prophet

Herre Jesus, jag kommer till dig för andlig förberedelse. Lägg din hand på mig. Smörj mig med det Nya testamentets profetolja. Förbjud att jag skulle bli bara en religiös skriftlärd och därigenom förlora min profetiska kallelse.

Rädda mig från den förbannelse som idag ligger mörk över det moderna prästerskapet: kompromissandets, imiterandets och professionalismens förbannelse. Rädda mig från misstaget att bedöma en församling på grundval av dess storlek, dess popularitet eller storleken av dess budget.

Hjälp mig komma ihåg att jag är kallad att profetera - inte promota, inte att vara en religiös företagsledare, men en profet. Låt mig aldrig bli den allmänna opinionens slav. Hela min själ från köttsliga ambitioner och befria mig från lusten att söka popularitet. Rädda mig från att bli bunden vid saker.

Låt mig inte slösa mina dagar på att pyssla om mitt hus. Lägg sann gudsfruktan i mitt hjärta, Gud, som driver mig till böneplatsen för att strida mot furstar och väldigheter och världshärskare, mot ondskans andemakter i himlarna.

Befria mig från att äta för mycket och sova för mycket. Lär mig självdisciplin så att jag kan vara en god soldat åt Jesus Kristus.

A.W. Tozer

Armé

När vi restes upp
var himlen full
av torn och spiror,
och kyrkor av tusen slag
för att passa allas smak och önskan.
Och präst och pastor skyndade
i tusental till sina uppdrag.
Varför denna "Armékyrka",

om jag får fråga?

Med hornmusikanter på orgelläktaren

och strängmusikanter i kören

Med glödande banér som fladdrar

med mottot ”blod och eld”?

Ville du - vid sidan av rökelse

och trossatsers mässande -

också ha dina stormtrupper

av helt annat slag!

Bredvid stilla helgon,

en mer opolerad sort,

som utan tvekan

ger sig ut att rädda

dyrbarheter ur helvetets eld!

General John Gowans

The War Cry, 16 Juli 1983, New York

Tystnad och avskildhet

Du är på väg ut för att möta en väldigt viktig person. Du ska möta din själs älskade. Se till att du känner dig bekväm fysiskt sett: för några innebär detta att ni kommer att promenera omkring, för andra att ni kommer att förbli sittande. Lägg märke till din omgivning, men behåll stillheten inombords. Försök känna Guds närvaro både inom dig och omkring dig.

Bibelmeditation: Läs Psalm 139 sakta och medvetet, som en bön - ett personligt samtal mellan dig och Herren.

- Tacka Herren för hans kärleksfulla omsorg om dig. Var så detaljerad som möjligt. Nämn specifika bevis på Guds omsorg om dig - vad han räddat dig från och vad han räddat dig till.
- Be den helige Ande att påminna dig om något tillfälle i din barndom eller ungdomstid när Jesus var närvarande med dig - kanske ett tillfälle du hade glömt, eller där du först nu ser hans närvaro. Tillåt den helige Ande att visa dig på Herrens godhet och nåd och hur de följt dig under alla dina livsdagar (Psalm 23).

- Be Herren uppenbara för dig vad han uppskattar hos dig och för vilket syfte han skapade dig. Lyssna och vänta på hans svar. En inre förnimmelse, en vers från Bibeln eller en bild kanske kommer till dig. Begrunda dessa. Reflektera över Guds kärlek till dig.

Centerande bön

- Sök dig in i Guds närhet, in i centrum av hans kärlek. Var medveten om din andning, dina egna hjärtslag. Säg till Gud ”Jag är här. Jag är inför dig.”
- Välj ett eller flera enkla böneord som uttrycker din längtan efter Gud. Fokusera din uppmärksamhet på dessa ord.
- Om dina tankar vandrar iväg så oroa dig inte. Led bara dina tankar tillbaka till centrum, till Guds närvaro och det eller de ord som uttrycker din längtan efter honom. Var med Jesus. Lyssna. Var stilla.
- Föreställ dig att Guds strömmar av liv flödar genom dig. På djupet är strömmen lugn, men på ytan finns vågor, virvlar och skräp. Dina oroliga tanka är som skräpet som flyter på ytan. Släpp taget om dem och låt Guds ström föra bort dem.
- När du möter Jesus, acceptera att de störande tankarna kommer, men återvänd hela tiden till dina böneord och Jesus närvaro hos dig.
- Vila i centrum av Guds kärlek. Lita på att den helige Ande, som bor i din egen ande, öppnar kommunikationen med Gud.
- När du nu har all din uppmärksamhet riktad mot Herren, njut av hans närvaro. Låt också honom glädjas över dig, hans barn. Du är hans älskade. Tänk på att Herren finner behag i dig. Begrunda Psalm 139:17-18, Psalm 8 och Sefanja 3:17

Be Bibeln

Att ”be Bibeln” har praktiserats av kristna i alla tider. Under medeltiden var keltiska munkar kända för att be eller sjunga sig igenom hela Psaltaren varje vecka.

Här följer en definition av ordet ”meditera” såsom det används i Gamla testamentet: att muttra, att ta en djup ton, att morra (likt ett lejon över sitt byte), att stöna, att orda, att jämra sig, att sörja.

Ord har kraft

Hur skapade Gud världen? Han talade och den blev till.

Gud skapade och upprätthåller allt genom kraften av sitt ord. Vi är skapade till hans avbild. Därför är våra ord på liknande sätt laddade med kraft - både till att skapa och att bryta ner.

I Romarbrevet 10:8-10 säger Paulus ”Ordet är dig nära, i din mun och i ditt hjärta, nämligen trons ord som vi predikar. Om du därför med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli frälst. Ty med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst.”

Själva frälsningen vilar alltså delvis på vad vi ”bekänner” genom våra talade ord. Gud har placerat oerhörd kraft i oss - kraften att gå från död till liv genom våra egna ord!

”Tungan har makt över liv och död, de som kan tygla den får njuta dess frukt” (Ordspråksboken 18:21, Bibel 2000)

Ord har kraft. Du kan använda dem till att tala liv eller tala död. Det är därför Satan är så angelägen att locka oss att använda våra ord till skvaller, förtal, bitterhet, förargelse, avundsjuka, svordomar och andra destruktiva syften. Som vi läser om tungan i Jakobs brev 3:9-11: ”Med den välsignar vi Herren och Fadern, och med den förbannar vi människorna, som är skapade till Guds avbild. Från samma mun kommer välsignelse och förbannelse. Så får det inte vara, mina bröder. Inte kan väl en källa från samma åder ge både sött och bittert vatten?”

Vårt sätt att tala är ett viktigt kännetecken på ett helgat liv.

Hur kan vi bäst använda ordens kraft när vi ber? Ett av de bästa sätten vi känner till är att be Bibeln.

Be Bibeln

Lär dig Andens språk för att uttrycka det som ligger på ditt hjärta. Börja be verser och kapitel mening efter mening, sakta och med upprepningar. På så sätt lär du dig Guds egna tankar och Guds egen vokabulär från Skriften.

Be högt

En klassisk vers i detta ämne är Josua 1:8: "Låt inte denna lagbok vara skild från din mun. Tänk på den både dag och natt."

Minns att Gamla testamentets ord för att tänka/meditera inbegriper att muttra, att ta en djup ton, att morra (likt ett lejon över sitt byte), att stöna, att orda, att jämra sig, att sörja.

Uppenbarligen är själva poängen att vi ska använda stämbanden på något sätt, vare sig det är genom att muttra, morra eller stöna. Så när du begrundar Guds ord, använd din röst!

Här är ytterligare två skäl att be högt:

1. Så du vet när du har slutat!
2. Därför att det är svårt att tänka på annat när du talar! (Se "Praying the Bible" av Wesley och Stacey Campbell.)

Hesekiel hade för vana att be högt: "Jag profeterade som jag hade blivit befalld." (Hesekiel 37:7), eller för att uttrycka det på annat sätt: "Jag talade så som jag hade blivit befalld".

Minns Guds löfte från Joels bok, och som Petrus refererar till i Apostlagärningarna 2:17-18: "Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta av min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar skall profetera, era unga män skall se syner, och era gamla män skall ha drömmar. Ja, över mina tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skall profetera.

Och följande är Jesus undervisning:

"Så skall ni be:

Fader vår, som är i himlen.

Helgat blive ditt namn.

Komme ditt rike. Ske din vilja

på jorden liksom den sker i himlen."

(Matteus 6:9-10)

En lovprisningspsalm:

- Psalm 103

Begrunda Jesus Kristus - hans offer och lidande:

- Jesaja 53
- Psalm 22
- Filipperbrevet 2

Begrunda Jesus Kristus - som uppstånden och förhärligad:

- Uppenbarelseboken kapitel 1, 4 och 5
- Kolosserbrevet 1

Apostoliska böner för församlingen:

- Kolosserbrevet 1
- Efesierbrevet kapitel 1 och 3

Vila tillitsfullt i förening med Jesus - platsen nära Jesus där inga ord behövs, inga önskningsar behöver uttalas, inte ens lovprisning. Bara tyst kommunikation med den helige Ande i Jesus Kristus:

- Höga Visan 8:67

Be Frälsningsarméns sångbok

- Lovsång och tacksägelse: "Ditt namn, o Jesus, upphöjt är" (nr 480), "Jag vill ge dig, o Herre, min lovsång" (nr 408).
- Böne- och förbönssånger: "Jesus du som älskar mig" (nr 462), "Dagen stillnar, kvällen nalkas" (nr 453).
- Helgelsesånger: "Med bävande hjärta jag söker dig" (nr 431), "Om i mitt hjärta finns en vrå" (nr 441).
- Sånger om tro: "Tron är vår segerkraft" (nr 657), "Löftena kunna ej svika" (nr 254).

Lectio Divina

Lectio Divina är latin och brukar översättas "andlig läsning".

Fyra steg:

1. Lectio: textläsning.

2. Meditatio: begrundan
3. Oratio: tal eller bön.
4. Contemplatio: kontemplation.

Här är ett annat sätt att förklara samma process:

1. Långsam läsning.
2. Fundera över det du läst.
3. Samtal och tankeutbyte
4. Lyssna till Andens viskning - var stilla .

Ett förslag till upplägg:

1. Lectio: tio minuter.
2. Meditatio: fem minuter.
3. Oratio: tio minuter.
4. Contemplatio: fem minuter.

Thomas av Aquino: Hur läser vi Bibeln?

- Bokstavligt: ordens direkta och grundläggande betydelse.
Lukas 10:25-37: Jesus berättar om en man som blev misshandlad av rövare men som fick hjälp av en man från en föraktad, främmande folkgrupp, en samarier.
- Andligt: ordens teologiska innebörd.
- Allegoriskt: ordens bildliga innebörd.
Jesus vill visa oss att vår "nästa" inte bara är den person som bor granne med oss. Vi är alla Guds barn och på så sätt är vi alla varandras nästa i andlig bemärkelse.
- Moraliskt: den innebörd som inspirerar oss att bli lika Jesus.
Jesus vill att vi ska bli lika samariern och hjälpa de som är i nöd, oavsett vilka de är och var de kommer ifrån.
- Hemlighetsfullt: den djupare, fördolda meningen av orden, som ofta pekar på något som har att göra med den tillkommande världen.

Himmelriket är en plats som kännetecknas av fullständigt helande. Det är en plats där jordisk identitet inte längre spelar någon roll.

Bönevandring

”Bönevandring” är ett sätt att påverka en specifik plats och en specifik ort genom bön. Bönevandringen drar vår uppmärksamhet från det som ligger oss själva närmast, vidgar våra cirklar och hjälper oss att se vad som ligger på Guds hjärta utifrån ett större perspektiv. Det är en form av förbön snarare än tid för personlig andakt.

Bibliskt stöd för att bönevandra hittar vi i Josua 1:24, Psalm 2:8 and Lukas 24:13.

Hur bönevandrar man?

- Du kan bönevandra ensam, men många upplever att bönen blir mer fokuserad när de bönevandrar tillsammans med en vän och ber högt tillsammans.
- Är ni fler än en så be hörbart, så att ni förstår varandra och kan komma överens i bönen.
- Inbjud Guds Ande att följa med dig, att leda dina steg och dina ord.
- Var uppmärksam under stunder av tystnad. Låt den helige Ande hjälpa dig att se med hans ögon och be med hans hjärta.
- Tala till Gud direkt när du konfronteras med mörker. Be Gud befria människor genom att bryta fiendens inflytande över dem.
- Läs högt från Bibeln. Orden är inspirerade av Gud och han älskar att välsigna dem.
- Formulera och uttryck Guds tankar med dina egna ord.

Lyssnande bön

”Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig” (Johannes 10:27).

Förberedelser:

- Avsätt tid.
- Förse dig med material: Bibel, penna, skrivpapper, vatten och annat som du kan behöva till hands.
- Be (att få höra från Gud och inte från den onde).
- Finn en plats (någonstans där du är fri från störande moment, gärna en vacker, helgad plats).

Hur lyssnar man?

- Undvik att tala eller fundera. Inta en lyssnande hållning.
- Tillåt Gud avbryta dina vanliga tankemönster.

Skriv:

- Frågor.
- Bibelverser.
- Guds tilltal till dig.

Pröva:

- Är dessa ord samstämmiga med Guds karaktär?
- Är de i överensstämmelse med Bibeln?
- Sök bekräftelse och råd från erfarna kristna, eller se efter tecken på Guds handlande i dina omständigheter.

Ringar på vattnet: en kreativ modell för bön

Överstelöjtnant Richard Munn

Gud tycks verka enligt vissa urskiljbara och igenkännbara mallar - från årstidernas överväldigande skiftningar till de fantastiska biologiska likheterna i djurriket. Årstidernas rytm är underbart pålitliga och de förunderliga likheterna vi finner i mångfalden av arter - skelettets uppbyggnad, matsmältningssystemet, sinnena och så vidare - tyder på att vår Skapare har en igenkännbar konstnärlig stil, lik en mall som kan vändas på olika sätt. Ja, vår Gud är herre över den estetiska mallen och dess ordning.

Detta verkar också vara sant när det gäller Bibelns större berättelse. Det verkar till exempel behaga honom att uppenbara sin kraft genom att ge liv till det som varit dött: dalen med de döda benen, Lasaros, och inte minst Jesus. Han väljer ljuset för att uppenbara något om sin natur: i skapelsens "varde ljus", genom eldstoden i öknen och tydligast i Jesus, världens ljus.

Ett av dessa gudomliga mönster verkar vara expanderande cirklar. En snabb översikt genom Bibeln tar oss från en ensam man, Abraham, via hans son Isak till Jakob och hans familj, till Israels folk och vidare till världens alla folkslag. Vi ser samma mönster hos Jesus där centrifugalkraften

verkar från den inre cirkeln bestående av Petrus, Jakob och Johannes till de 12 lärjungarna och vidare till den större gruppen av 72 lärjungar (Lukas 10).

Jag tror detta kan ge dig och mig ett mönster för vår bön.

För inte så länge sedan arbetade Gud med mig under flera månader i rad och kallade mig, genom sin underbara och mäktiga nåd, att bli mer kreativ och mer disciplinerad i bönen. Ett av resultaten blev en modell för bön: ringar på vattnet. Den har blivit värdefull för mig och kan bli en katalysator för dig.

Modellen är objektiv, och det är upp till dig att använda den så som det passar dig personligen. Om du är det minsta nyfiken så gå igenom följande inventering och se hur den slutliga konturen träder fram.

Låt oss börja i mitten.

Personlig bön

Du har en personlig relation med Gud så det är den naturliga utgångspunkten. Detta är centrum för hela mönstret. Också Jesus startar den expanderande cirkelrörelsen i sin översteprästerliga förbön (Johannes 17) med att be för sig själv.

- Finns det något som Gud återkommande visar dig på?
- Vad stimulerar dig?
- Vilka orättvisor upprör dig?
- Vilka bibeltexter väcker genklang inom dig?
- Vilka andliga insikter har rört ditt hjärta den senaste tiden?
- Vilka djupa, orubbliga önskningar finns i djupet av ditt hjärta?

Det finns ett värde i upprepningen så låt svaren på frågorna formas till ett heligt mantra. Till exempel, Gud gav mig en enkel - men kraftfull - bön: "Utöka min förmåga att älska". Jag säger de orden många gånger varje dag. Det gör mig gott.

Bön för familjen

Din närmaste krets där du har inflytande är din familj. Det är den grupp av människor som vi vanligtvis står närmast och har de starkaste banden till.

Det är här vi kan börja praktisera en viktig princip som tillför djärva penseldrag till vårt mönster - befogenhetsprincipen. I Matteus 8 kommenterar Jesus en officers starka tro. Han förvånar Jesus med sitt insiktsfulla påpekande: "säg bara ett ord, så blir min tjänare frisk. Också jag är en man som står under andras befäl, och jag har soldater under mig. Säger jag till en: Gå, så går han, och till en annan: Kom, så kommer han, och till min tjänare: Gör det här, så gör han det." (Matteus 8:8, 9)

Ett sätt att uttrycka detta i bön kan vara: "genom den befogenhet jag har fått genom Jesus Kristus utsträcker jag min tro å XX:s vägnar."

Du har en sällsynt och enastående befogenhet som familjemedlem att föra dina närstående inför Guds tron. Detta är en förmån vi fått för att vi ska använda den. Ett heligt förtroende som vi inte får ignorera eller kasta bort och heller inte handskas slarvigt med. Det är en glädje för mig att be om beskydd för min fru och mina barn, och att i bön uttrycka uppskattning för mina föräldrar:

- Nämn din make/maka vid namn - lovpris honom/henne (Ordspråksboken 31:28, Bibel 2000), kalla honom/henne rättfärdig (Psalm 112).
- Nämn dina barn - 5 Moseboken 6.
- Nämn dina föräldrar - de tio budorden.
- Nämn dina syskon.
- Nämn ingifta familjemedlemmar.
- Nämn dina syskonbarn.
- Nämn dina kusiner.
- Nämn din utvidgade familj.

Wow! Jag misstänker att du har en ganska lång lista.

Bön för ledare

Du och jag kanske har ledaruppgifter, men vi står också under andras ledarskap. "You're gonna have to serve somebody" sjöng Bob Dylan insiktsfullt. Så det gör oss gott att välsigna dem som står i ledarskap och de mår också väl av det, naturligtvis. Dessutom uppmanar oss Bibeln att be för våra ledare.

Att nämna våra ledare i bön är att ge dem respekt och stöd, det behåller oss ödmjuka, det är en påminnelse om att våra ledare är människor och det är en lisa i tider av prövningar och meningsmotsättningar:

- Vilka är dina ledare?
- Vilka arbetar du under?
- Politiskt och nationellt
- I samfund och församling
- På arbetsplatsen
- Mentor

Bön för kollegor

Vi har också inflytande på människor som finns jämtes med oss, de vi vanligen möter flera gånger i veckan. Sådan bön kan vi utföra i tysthet, som Guds hemliga agenter. Här bidrar vi till ömsesidighet och samverkan. Vi strävar efter enhet och harmoni. Romarbrevet 12 ger goda riktlinjer för en helgad profil: "Överträffa varandra i ömsesidig hedersbevisning" (v10) and "ha inte högre tankar om er själva än ni bör ha" (v3). Hmm - vilka spännande perspektiv ger inte bara de två meningarna:

- Näm dina arbetskamrater.
- Näm medarbetarna i församlingen.
- Näm vänner i ideella föreningar.

Bön för vänner

Nya testamentet är skrivet på grekiska, och ett av orden för kärlek är phileo - det uttrycker en rik biblisk princip som Jesus själv säger något anmärkningsvärt om: "Vänner kallar jag er" (Johannes 15:15) och Johannes förstärker denna idé när han återkommande skriver "Mina älskade!" (1 Johannes brev 4:1,7,11).

Våra vänner är Guds gåva till oss, de förmedlar hans kärlek. Ärligt talat, de av oss som känner sig bekvämast bakom de murar vi byggt runt oss själva bör vara särskilt tacksamma för de vänner som tar sig in till oss. Näm dina vänner.

Bön för ditt verksamhetsområde

Du har förmodligen ett uttalat ansvarsområde i din tjänst, ett givet uppdrag där du har befogenhet och inflytande. Detta bör du utföra med stor

omsorg, ödmjukhet och självförtroende. Om du till exempel är ungdomsledare så finns det ingen som kan be för barnen i din grupp med större iver, kunskap och insikt än du. Om du leder en musikgrupp så känner du medlemmarna i din ensemble bättre än någon annan och kan be för deras effektivitet och välmående med särskild klarhet. Detsamma gäller för alla grupper som du är med i - och faktiskt för alla som är i tjänst för Gud.

Du fick förmodligen ditt ansvar som ledare i en utnämningssceremoni, i församlingens gemenskap. Som en följd av det har du oändlig kapacitet att påverka genom bön, starkare än någon annan andlig ledare. Se till att du inte slarvar bort denna heliga befogenhet. Om du försummar den kommer andra, konkurrerande krafter att ta över, var så säker. Fundera över:

- Vilka är dina speciella verksamhetsområden?
- Nämn din församlingsgemenskap.
- Vilka finns i din cellgrupp?
- Vilka styrelser, team, arbetsgrupper eller kommittéer är du med i?

Bön för geografiska områden

Du och jag lever i en värld som är mörk och underbar på samma gång, och det kan innebära ett globalt inflytande genom bön. Jesus sa att vi ska bli hans vittnen "ända till jordens yttersta gräns" (Apostlagärningarna 1:8).

Vissa regioner, städer och samhällen ligger oss närmare och är utan tvekan mer kära för oss. Vi har ett naturligt engagemang och "befogenhet" till följd av det.

Använd gärna de här markörerna:

- Nämn platsen du kallar hemma - ditt hemland, din hemstad, ditt ursprung.
- Beskriv din geografiska livshistoria - de gränser inom vilka du har bott (Apostlagärningarna 17:26).
- Vilka är dina "hemmakvarter", din stad eller område?
- Finns det platser som ligger särskilt starkt på ditt hjärta, eller som du har en passion för?
- Har du någon särskild kallelse? Till exempel ett land som ödelagts av konflikter?
- Nämn de platser som får ditt hjärta att brista.

Avslutande tankar: skapa din egen modell, ditt avtryck, din logga så att säga, på den här mallen. Här är mina:

- Jag ber för unga ledare - de "Timotheos" som en dag ska leda oss.
- Jag älskar att be för dem jag har haft förmånen att leda till Jesus Kristus.
- Jag ber för de platser där vi har arbetat genom åren.
- Jag ber för de uppdrag i tjänsten som ännu ligger framför oss.

Det här är en uppgift som ständigt utvecklas - den blir aldrig helt slutförd. Det ger extra liv åt sådan bön. Ibland löser Gud oss från vissa uppdrag, med en "uppdraget slutfört"-stämpel.

De andliga disciplinerna: övning ger färdighet

Nyligen memorerade jag (Stephen) tillsammans med min son Zion 2 Timoteosbrevet 1:7 ”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande”. När vi kom till det sista ordet (”disciplin” i den engelska bibelöversättningen) såg Zion orolig ut. För honom var självbehärskning ett ord som förknippades med bestraffning och påminde om de bistra minerna hos besvikna föräldrar och lärare.

Som brukligt är i vår familj vid hermeneutisk förvirring svarade jag med en detaljerad härledning av ordet disciplin, som jag hittade på www.ety-monline.com:

1) uppfostran, handledning. 2) vetenskap, vetenskapsgren, specialvetenskap lärdomsgren, fack. 3) ordning, tukt. (tillstånd/upprätthållande av) tukt och ordning 4) kyrklig praxis o. ordning, sammanfattning av stadgar o. bestämmelser för det religiösa livet. 5) gissling ss. botgöring, kyrkStraff, späkning, tuktan, aga, upptuktelse. 6) vid botgöring använt gissel. (<http://g3.spraakdata.gu.se/saob/>)

Eller något sådant.

Även om du bara skummade igenom eller (vilket är troligast) hoppade över ovanstående förklaringar, så vet du att ordet ”disciplin” antyder hårdhet, stränghet och svårigheter. För många har det, som för min son, också övertoner av tillrättavisning och bestraffning. Det är vanligtvis ingen angenäm tanke.

Lägg därtill det mystiska och svårgripbara begreppet ”ande”, som i ”självbehärskningens Ande”, så kan vi förstå att detta område ofta lämnas utforskat. Utforskat, men outhärligt.

Minns du ”WWJD?” (”What would Jesus do?”/”Vad skulle Jesus göra?”) Här är en inte lika armbandsvänlig uppföljningsfråga: ”Kan jag göra det Jesus

gjorde?” Om vi inte kan svara ”ja” på den frågan så kommer ”WWJD?” bara orsaka frustration och förvirring. Så om vi kan göra det Jesus gjorde, hur gör vi det?

Ingen ursäkt

Vi kan göra det Jesus gjorde - och till och med större gärningar. Halleluja!
Begrunda dessa bibelställen:

”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärsknings Ande.” (2 Timotheosbrevet 1:7).

”Ty allt som hör till liv och gudsfuktan har hans gudomliga makt skänkt oss genom kunskapen om honom, som har kallat oss genom sin härlighet och ära.” (2 Petrusbrevet 1:3).

”Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut.” (1 Korintierbrevet 10:13).

”Jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk i er också skall fullborda det intill Kristi Jesu dag.” (Filipperbrevet 1:6).

”Må fridens Gud själv helga er helt och fullt, och må er ande, själ och kropp bevaras hela, så att ni är utan fläck vid vår Herre Jesu Kristi ankomst. Trofast är han som har kallat er, han skall också utföra sitt verk.” (1 Thessalonikerbrevet 5:23-24).

Andliga discipliner

Med dessa löften i minnet bör vi betrakta andliga discipliner som vanor som hjälper oss att komma närmare Gud och förvandlar oss så att vi blir mer och mer lika Jesus Kristus.

I Richard Fosters bok ”Vägar till glädje” nämner författaren två stora kategorier av andliga discipliner.

1. Avhållsamhet
2. Engagemang

1. Avhållsamhetens discipliner

Avhållsamhetens disciplin motverkar överträdelsesynder. Petrus tar upp detta när han ger följande instruktion: ”Mina älskade, jag uppmanar er som främlingar och gäster att hålla er borta från de köttsliga begären som för krig mot själen.” (1 Petrusbrevet 2:11).

Avhållsamhetens discipliner:

- Fasta
- Avskildhet
- Tystnad
- Kyskhet
- Sparsamhet
- Sekretess
- Anspråkslöshet

Vi ägnade kapitel 5 åt fasta (delvis därför att fastan har varit särskilt försummad). Låt oss nu se vad några stora kristna författare har att säga om de övriga av avhållsamhetens discipliner.

Avskildhet

Kväkaren William Penn skrev följande i sin bok ”Some Fruits of Solitude in Reflection and Maxims”:

”Vi förstår så lite av Guds verk, vare sig naturen eller hans nådesverk. Vi jagar efter falsk kunskap, och tar grundligt miste när det gäller utbildning. Vi är våldsamma i vår tillgivenhet, förvirrade och slumpmässiga i hela vårt sätt att leva. Vi tar som en börda det som var menat som en välsignelse, och får så liten tröst för oss själva och andra. Vi missförstår lyckans sanna innebörd, och misstar oss angående det verkliga syftet med vårt liv, hur vi lever lyckligt.

Och till dess vi blir övertygade om nödvändigheten att stanna upp och stiga åt sidan lite grand, bort från folkmassans oväsen och världens behäftande brådska, och stilla söka ett nytt perspektiv på tillvaron, kommer det att vara omöjligt för oss att göra en rätt bedömning av oss själva eller inse vårt eget elände. Men när vi gått avsides och på så vis fått hjälp att göra en sann summering, så ska vi börja komma till insikt om världens galenskap, och att vi hela tiden befunnit oss i en sorts förvillelse.”

Tystnad

Theresa av Avila ägnar en stor del av sin bok "Fullkomlighetens väg" åt "tystnadens bön". Kväkarpionjären John Woolman vittnar i Journal om sin erfarenhet av tystnadens värde och betydelse:

"En dag, när jag var under starkt inflytande av Anden, stod jag upp i ett möte och sa några ord, men jag gick utanför vad Anden visat och sa mer än vad Gud önskade av mig. Jag kom snart till insikt om mitt misstag vilket plågade mitt sinne under några veckor, utan att jag fick ljus eller tröst, till den grad att jag inte fann tillfredsställelse i någonting. Jag mindes Gud, och var bekymrad och i djupet av min förtvivlan förbarmade han sig över mig och sände Hjälparen. Jag upplevde då förlåtelse för min förseelse, mitt sinne blev lugnt och fick frid, och jag var djupt tacksam till min nådefulle Frälsare för hans barmhärtighet. Omkring sex veckor senare, när jag upplevde hur Guds kärleks källa stod öppen och kände en maning att tala, sa jag några få ord i ett möte, i vilket jag fann frid. Genom att på detta sätt bli ödmjukad och fostrad under korset så blev min förståelse stärkt för hur vi urskiljer den rena Anden som inombords rör vid vårt hjärta, och som stundom lärde mig att vänta i tystnad ibland i veckor, till dess jag kände hur det inom mig växte en beredskap att stå som en trumpet genom vilken Gud talar till sitt folk."

Kyskhet

I "The Rules and Exercises of Holy Living" (1650) skriver den engelske prästen Jeremy Taylor:

"Kyskhet är den plikt som var Guds gåtfulla avsikt med lagen om omskärelse. Det är hjärtats omskärelse, bortskärandet av all överflödande oansändighet, och ett bortträngande av alla orena begär vad gäller sensuell eller köttslig njutning... Kyskhet är den nåd som förbjuder och lägger band på allt detta, håller kroppen och själen ren i det tillstånd som är Guds avsikt, både för livet som ogift och som gift - med avsikt på vad som är vår plikt såsom den beskrivs av Paulus: "Detta är Guds vilja: att ni helgas, att ni avhåller er från otukt, och att var och en av er vet att skaffa sig hustru på ett helgat och hedervärt sätt. Det får inte ske i lidelser och begär liksom bland hedningarna som inte känner Gud" (1 Tessalonikerbrevet 4:3-5).

"Kyskhet är antingen avhållsamhet eller återhållsamhet. Avhållsamhet syftar på ogifta eller änkor/änklingar, återhållsamhet på gifta personer."

Sparsamhet

John Wesley skriver i sin journal:

”Jag gav våra bröder en allvarlig varning: ”Ålska inte världen, inte heller det som är i världen.” Detta kommer vara den stora faran för dem: eftersom de är driftiga, arbetar hårt och är sparsamma, så kommer de bli framgångsrika.”

John Calvin ger oss i sin kommentar till Daniels bok denna bön om sparsamhet:

”Allsmäktige Gud, låt oss så länge vår pilgrimsfärd i den här världen varar livnära oss på en sådan diet vad gäller köttets behov att vi inte blir korrupta, och låt oss aldrig vika av från måttfullheten, men lära oss att förhålla oss till vårt överflöd genom att välja avhållsamhet mitt i överflödet. Låt oss också tålmodigt uthärda avsaknad och brist, och äta och dricka med sådan frihet och på ett sådant sätt som alltid bringar ära till ditt namn. Till sist, låt sparsamheten leda till att vi längtar efter den fullhet genom vilken vi ska bli fullständigt vederkvickta, när ditt ansiktes härlighet ska uppenbaras för oss i himlen, genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.”

Sekretess

Den katolske sjuttonhundredatalsteologen Francois de Fénelon skriver:

”Vi är väldigt strikta när det kommer till det yttre, och glömmer insidan. Medan vi är noga med ytliga tecken på dygd så låtsas vi inte om kylan som i hemlighet finns i vårt hjärta gentemot Gud. Vi fruktar honom mer än vi älskar honom...”

”Vilka utsägliga välsignelser medför inte fromheten - ren, oberäknande fromhet, fromhet som aldrig sviker, den fromhet som gör gott i hemlighet!”

Anspråkslöshet

I det ursprungliga ”självtestet” som metodisterna använde handlade första frågan om anspråkslöshet: Har jag varit enkel och eftertänksam i allt jag sagt och gjort? Har jag a) varit enkel i allting, det vill säga, haft Gud för mina ögon, han som är god, min förebild, min enda önskan, min ledsagare, ursprunget till allt gott. Har jag verkat helt för Honom, har jag begränsat mina synpunkter till att gälla den innevarande situationen? (b)

Varit eftertänksam? Det vill säga, har denna enkla synpunkt varit klar och tydlig och oavbruten?

Wesley, metodismens grundare, predikade om ”hjärtats enkelhet”:

”Vi når hjärtats enkelhet när vårt inre öga är fäst endast vid Gud, när vi i allt lever för Gud, när han är vårt liv, vår lycka, vår styrka, vår överväldigande belöning, vårt allt, för tid och evighet. Detta är enkelhet - när en behärskande tanke, en tydlig önskan att ära honom, att göra, offra och lida efter hans välsignade vilja, genomströmmar hela vår själ, fyller vårt hjärta och är källan till alla våra tankar, önskningar och syften.”

Taylor ger instruktioner för hur vi ska stå fast vid vår enkelhet:

”Vänj dig vid att skära bort allt överflödskonsumtion i ditt liv. Våra begär kommer alltid att växa bortom vad vi för närvarande har, eftersom vad världen erbjuder misslyckas att till fullo tillfredsställa. Därför, om du tillåter begären att fylla ditt liv utöver dina grundläggande behov kommer de att fortsätta ropa efter mer, men om du låter dina faktiska behov utgöra gränsen, kan du försvaga begärets inflytande något. Det är viktigare att tygla sina begär än att tillfredsställa dem: och det bästa sättet att försvaga deras makt är att reducera dem bit för bit...”

2. Engagemangets disciplin

Engagemangets discipliner motverkar vår tendens att begå underlåtenhetssynder. De inkluderar:

- Studier
- Tillbedjan
- Lovprisning
- Tjänst
- Bön
- Gemenskap
- Underordnande
- Bekännelse

Låt oss återigen titta på dessa discipliner var för sig.

Studier

I förordet till sitt verk ”Notes on the Whole Bible” - Old Testament (1765), skriver Wesley:

”Om du önskar läsa Skriften på ett så effektivt sätt som möjligt, skulle det då inte vara lämpligt att:

1. Avsätta lite tid, om möjligt varje morgon och kväll, för detta ändamål?
2. Vid varje tillfälle då du har en stund över läsa ett kapitel ur Gamla och ett ur Nya testamentet, och kan du inte göra det så åtminstone läsa ett kapitel eller ett stycke?
3. Att läsa detta med ett enda syfte, det att lära känna Guds vilja och med ett fast beslut handla i enlighet med den? För att lära känna hans vilja så bör du
4. ha ögonen öppna för trons analogi, kopplingen och harmonin mellan de stora grundläggande trossatserna, arvssynd, rättfärdiggörelse av tro, pånyttfödelse, inre och yttre helgelse .
5. Innerlig och ärlig bön bör alltid föregå studierna av Guds profetior, eftersom Skriften endast kan förstås genom samme Ande genom vilken de var givna. Vår läsning bör likaså avslutas med bön, så att det vi läser må bli skrivet i våra hjärtan.
6. Det kan också vara till hjälp om vi, medan vi läser, ofta stannar upp och rannsakar oss själva i ljuset av det vi läser, både i förhållande till hjärta och till liv. Detta kommer att ge oss anledning till tacksägelse, då vi finner att Gud har hjälpt oss att formas efter hans underbara vilja, och anledning till ödmjukande och bön, när vi blir medvetna om områden där vi har kommit till korta. Och vilket ljus du än får över sakernas tillstånd, använd det till det yttersta, och gör det omedelbart. Tillåt dig inte att skjuta upp det. Vad än du beslutar dig för, börja praktisera det omedelbart. Då ska du finna att Ordet sannerligen är Guds kraft till frälsning för nuet och för evigheten.”

Tillbedjan

”Nådesfloden än flödar utmed pliktens smala väg”. Så lyder Sidney Cox’s välkända kör. Med andra ord, när vi är disciplinerade och helhjärtade i vår tillbedjan gör vi oss tillgängliga för Guds nåd. Som Dallas Willard säger i ”de andliga disciplinerna”: Det direkta Gudsmötet är inte det väsentliga i sann tillbedjan, och det kan lika gärna inträffa utanför den egentliga andaktsstunden... Tillbedjan är vårt ansvar, om än med Guds hjälp, och därför kan den betraktas som en av det andliga livets discipliner.

Willard citerar biskop Albertus Magnus, som på tolvhundratalet skriver att vi "finner Gud endast genom Gud själv; det vill säga, vi passerar genom det mänskliga in i det gudomliga, genom mänsklighetens trasighet in i djupen av hans gudomlighet.

Lovprisning

Hur ska vi praktisera lovprisningens disciplin? Moses syster Miriam ledde hebréerna i segerdans efter deras exodus, och David uppträdde "opassande" när han prisade Gud med dans. I boken "En kristens hemlighet af ett lyckligt liv" ger oss Hannah Whitall Smith en bild av det lovprisande hjärtat:

"Du kommer att med glädje och iver springa hans kära vilja till mötes. Också hans minsta vink kommer att bli din lag, och det skulle krossa ditt hjärta att vara honom olydig. Det är din fröjd och din ära att vandra den smala väg han stakar ut för dig, och du kommer att känna den djupaste medömkan med de arma vilsna som har gått miste om denna dyrbara förmån. Kärlekens förpliktelser kommer för dig att framstå som de käraste privilegier, och den rätt du har blivit given att oförbehållsamt få ge upp allt du har för din Herre, verkar lyfta dig till en nivå av utesäglig glädje. Den fullkomliga lydnadens fulla glädje fyller din själ och du börjar ana något av vad Jesus menade när han sa "att göra din vilja, o Gud, är min glädje."

Willard granskar grunderna för lovprisningens disciplin:

"Vi fylls av lovprisning när vi njuter av tillvaron, vårt liv och vår värld i förbindelse med vår tro och vår tillit till Guds storhet, skönhet och godhet. Vi betraktar vårt liv och vår värld som Guds verk och Guds gåva till oss."

Tjänst

Taylor sammankopplar tjänsten med kärlek:

"Kärleken sprider sig lika lätt som elden, lika ivrigt och lika aktivt, och den har fyra tvillingdöttrar, mycket lika varandra, och vore det inte för att de lärda gjort som Tamars barnmorska som band ett rött band om den ena för att skilja dem åt, skulle det vara mycket svårt att särskilja dem. Deras namn är 1) Barmhärtighet; 2) Godhet; 3) Generositet; och 4) Allmorsor, något som på ett särskilt sätt uppnått statusen att kallas välgören-

het... Endast det första och det sista är kristna dygder (plikter). Den andra och den tredje hänger ihop med, och är förutsättningar för utförandet av, dessa plikter: ty generositeten ökar givmildheten och får oss att ge en större allmosa. Och godheten får oss att sträcka oss ut mot fler människor och folkgrupper och nå längre. Det första får oss ibland att ge mer till den behövande än det absolut nödvändiga, något som möter både de mest basala behoven och behovet av bekvämlighet, medan allmosan delas ut för att möta de mest skriande behoven och lindra det mest uppenbara eländet.”

Möjligheterna är oändliga när det gäller att hitta sätt att uttrycka vår kärlek genom tjänst. Taylor skriver: ”barmhärtighetens gärningar är lika många som föremålen för vår barmhärtighet, eller lika många som de olika slags nöd världen rymmer”.

Bön

Om du läser denna bok har du troligen redan ett visst intresse för bön. Du vet förmodligen också vad bönen innefattar och att det är mer än vad de flesta tror. Den metodistiske teologen John Fletcher skriver om bönen: ”Du kämpar, ber, står emot, det går lite bättre, ändå - be, kämpa, fortsätt stå emot. Det är bra att bli prövad och att ta emot välsignelse mitt i elden. Då lär vi oss att värdesätta den på rätt sätt. Ber du, kämpa och står emot tvivlen med fasthet och gör du det i glädjefylld förhoppning att du ska övervinna genom Lammets blod? När du har kommit bort från Jesus i sinne eller hjärta, vill du då med än starkare förargelse gentemot fienden, med ännu fastare förvissning om Andens hjälp och en djupare vånda i tron söka göra upp med din motståndare? Är du lik den enträgna änkan?”

David Brainerd ger oss i sina memoarer en glimt av sin egen hängivenhet till bön - en hängivenhet som förklarar hans stora effektivitet som missionär:

”På kvällen hade jag möjlighet, trots att jag var trött, att omedelbart fortsätta i bön. Jag tillbringade tiden med att läsa, begrunda och be hela kvällen: jag sörjde över tanken att jag inte kunde vaka och be hela natten. Men, pris ske Gud, i himlen får vi ständigt och oavbrutet vara med Herren.”

Gemenskap

”Det vi har sett och hört förkunnar vi för er, för att också ni skall ha gemenskap med oss. Och vår gemenskap är med Fadern och hans Son Jesus Kristus” (1 Johannesbrevet 1:3).

Kristen gemenskap är något mer än en kopp kaffe efter gudstjänsten på söndagen. Som frälsningskrigare har vi vår gemenskap i kampen. En sådan gemenskap är bara möjlig när vi först lever i gemenskap med Gud. Kristen gemenskap uppstår när Gud genomsyrar våra liv. Detta är en sorts andlig disciplin. Det är också en förutsättning för att växa i Jesus Kristus. Som Willard påpekar: ”När vi står tillsammans, förenade, kan vi rymma mer av Gud och kraften av hans närvaro så mycket bättre än som utspridda individer.”

Underordnande

Thomas a Kempis utforskar i sin tidlösa klassiker ”Om Kristi Efterföljelse” underordnandets princip:

”Det är en mycket stor sak att lyda, att leva under en som är överordnad och att inte vara sin egen herre. Det är mycket tryggare att vara undersåte än det är att vara den som anför. Många lever i lydnad utifrån nödvändighet i stället för kärlek. De som gör det blir missnöjda och nedstämda vid minsta förevändning; de kommer aldrig att få sinnesfrid med mindre än att de underordnar sig helhjärtat under Guds kärlek.

Gå vart du vill, du kommer inte att finna vila annat än genom ödmjuk lydnad under dens styre som har auktoritet. Drömmar om lycka som förväntats genom förändring eller som sökts på annat håll har bedragit många. Alla, det är sant, önskar göra som han själv vill och attraheras av dem som håller med honom. Men om Gud ska finnas mitt ibland oss, måste vi ibland ge upp våra åsikter till förmån för fridens välsignelser.

Vem är dessutom så vis att han kan ha full kunskap om allt? Lita inte för mycket på dina egna åsikter, utan var villig att lyssna på andras. Om du, även om dina egna är bra, accepterar andras åsikter av kärlek till Gud, kommer du få mycket mer förtjänst; för jag har ofta fått höra att det är mycket tryggare att lyssna på råd och ta dessa än att ge dem. Även om din egen åsikt kan var bra, kan det också vara så att vägran att komma

överens med andra trots att förnuft och orsak kräver det, är ett tecken på stolthet och trotsig envishet.”

Kristet underordnande innebär inte endast att underordna sig Gud, utan också varandra. Enligt Willard vet Jesus strid inte av något underordnande utanför den kontext som utgörs av allas ömsesidiga underordnande under alla (Efesierbrevet 5:21, Filipperbrevet 2:3).

Bekännelse

I ”Liv i gemenskap” skriver Dietrich Bonhoeffer:

”En man som bekänner sina synder i närvaro av en broder vet att han inte längre är ensam med sig själv - han erfar Guds närvaro genom den andre personen. Så länge jag är ensam i min syndabekännelse förblir allt i mörkret, men i närvaro av en broder måste synden dras fram i ljuset.”

Bonhoeffer citerar Martin Luthers Stora Katekesen:

”När jag förmanar människor att komma till bikt, så är det en begäran att de helt enkelt ska vara kristna.”

Vi hoppas denna korta introduktion i de andliga disciplinerna har varit uppbyggande och inspirerande. De källor vi citerat här är väl värda att utforska närmare - både de månghundraåriga skrifterna och de mer samtida såsom Willards ”De andliga disciplinerna” eller Richard Fosters ”Vägar till glädje”. Att praktisera de andliga disciplinerna möjliggör Guds nådesflod att strömma genom våra liv. De erbjuder vägar att säga nej till världsliga frestelser, att leva nära Gud och verka för att hans goda syften förverkligas, honom till ära.

Vägledning för bönegrupper:

- Försök praktisera var och en av de andliga disciplinerna. För dagbok om dina erfarenheter. Hur har dessa discipliner påverkat ditt dagliga liv, särskilt din relation med Gud?
- Fundera över möjligheten att praktisera de andliga disciplinerna som grupp. Skriv ner vad ni upplever av andlig tillväxt i gruppen, gärna i bönerummet så att det kan bli till inspiration för andra.

Nonstop bön: det sker i vår tid!

24-7 bön

Det finns många former för bön, och nonstop bön - där medlemmarna i en kristen församling turas om att söka Gud i oavbruten följd - är bland de mest effektiva. 1999 reste Gud upp två nonstop bönerörelser, International House of Prayer i Kansas City, USA, och 24-7 bönerörelsen som startade i Chichester, England.

Det som började som en månadslång nonstop bönesatsning i Revelation Church i Chichester fortsatte i åtskilliga månader, böneschemat fylldes med villiga volontärer tills det slutligen växte till en pågående världsvid rörelse. Historien om den här rörelsen, som fortsätter förvandla liv världen runt, har dokumenterats i boken "Red Moon Rising".

24-7 rörelsen hade en tydlig avsikt att "vända strömmen i ungdomskulturen". Rörelsens hemsida deklarerar: "Församlingen - Jesus kropp - väl-signar unga människor. Men medan kyrkorna krymper ökar girigheten, orättvisorna och den andliga hungern. Någonting måste förändras."

Ledarna inom 24-7 rörelsen identifierar liknande rörelser genom kyrkohistorien:

- Jesaja 62:6 - Jesaja kallar på väktarna som ska vakta Jerusalem i bön och instruerar: "varken dag eller natt får de någonsin tystna". Denna tradition av ständigt pågående bön upprepas i Nya testamentet, både i lärjungarnas väntan inför pingstdagen och i Paulus uppmaning "be alltid" (Efesierbrevet 6:18).
- Apostlagärningarna 1:14 berättar att apostlarna "höll ihop under ständig bön" (Bibel 2000).
- De keltiska munkarna - ständigt pågående bön och åkallan är en viktig del av medeltida kyrkohistoria. På Bangor Abbey i Nordirland fanns det munkar som bad utan uppehåll mellan år 559 och 759. På 1400-talet påbjöd påven att ständig bön skulle pågå på ett antal platser världen runt.

- Moravianerna - under 1700-talet började en liten grupp moravianska kristna en bönevaka under ledning av greve Nikolaus von Zinzendorf. Den kom att fortsätta i mer än 100 år och spände över flera generationer. Under dessa år sände denna lilla rörelse ut över 3000 missionärer över hela Europa. De nådde de flesta delar av kontinenten, och bland dem de förde till omvändelse var bröderna Wesley, vars egen rörelse senare formade den unge William Booth. Ständigt pågående bön är en del av Frälsningsarméns arv!

Ett pilotfall

Frälsningsarmén har varit en betydande del av dagens världsvida 24-7 bönerörelse. Det har nu pågått ständig bön bland Frälsningsarméns folk i åtskilliga länder. Frälsningsarméns deltagande i den här rörelsen började officiellt i Storbritannien under konferensen Roots 2001. 1500 personer tillbringade tid i bönerummet under konferensen. De följande åren gick 200 frälsningsarmékårear in i speciella bönesatsningar. Därifrån har rörelsen spridits - och fortsätter att spridas. Major Judith Bennetts kom 2009 med boken "White Cloud Soaring" där hon berättar den inspirerande historien om Frälsningsarméns arbete med non-stopbön i Nya Zeeland.

Bön för med sig väckelse! Under nonstop bönens första år i Frälsningsarméns Östra Territorium i USA iordningställdes mer än 220 bönerum. Denna explosiva ökning av bönen öppnar för en ny tid för Guds frälsningsarbete i detta område.

2009 var 18 av Frälsningsarméns officersskolor länkade till "24-7-5"bön (där "5" hänvisar till Frälsningsarméns fem internationella "zoner").

Internationell uppmaning till 24-7 Bön - Ett rop, dag och natt, om rättvisa Bönereflektioner:

"Föreställ dig Guds folk förenade i bön, där en timme i bönerummet inte är nog, och där det finns en längtan efter mer, där barn och ungdomar ropar till Gud om rättvisa. Föreställ dig människor som överlåter sig till ständig bön under en dag, en månad, ett år eller mer för att medvetet ge röst inför Gud åt de saker som ligger på deras hjärtan. Föreställ dig hur tron ökar och böner blir besvarade. De goda nyheterna är att denna underbara bild är sann. Det händer i verkligheten. I Frälsningsarmén.

Sedan 1 januari 2011 har frälsningsarméterritorier och regioner bett som gennsvar på den internationella uppmaningen till 24-7 bön - ett rop, dag och natt, om rättvisa.

Uppmaningen till bön är hämtad från liknelsen om änkan och domaren i Lukas 18:7-8, där Jesus sa: ”Skulle då inte Gud låta sina utvalda få sin rätt, när de ropar till honom dag och natt? Skulle han låta dem vänta? Jag säger er: han skall snart nog låta dem få sin rätt” (Bibel 2000).

I hundratals bönerum har ivrig 24-7 bön pågått under 2011, några av dem har bett non-stop hela året. Syftet med den internationella uppmaningen är att motivera till bön och sätta bönen i fokus i hela den internationella frälsningsarméfamiljen, så att vi kan stå enade med ett gemensamt syfte i vår förbön - att de förtryckta får sin rätt.

Ytterligare en aspekt av det internationella upproppet är att integrera bönen med arbetet för rättvisa och kreativt skapande. Att ropa till Gud om befrielse från förtryck genom sång är både bibliskt och beprövat i kyrkohistorien. Därför stödjer också webbsidan www.saytunes.com den internationella uppmaningen till 24-7 bön genom att erbjuda ett forum för sånger om rättvisa (Songs of Justice), där kompositörer inom Frälsningsarmén bidrar varje månad.

Ett konstprojekt som kallas Just Arts är under utveckling och kommer att länkas till 24-7 börens webbsida, och erbjuda Frälsningsarméns folk över hela världen att bidra och få tillgång till musik, målningar, foton dikter och andra former av kreativa uttryck relaterade till bön och rättvisa. De senaste resurserna och nyheterna uppdateras varje dag på ([facebook.com/saglobal247](https://www.facebook.com/saglobal247)) och på Twitter ([@saglobal247](https://twitter.com/saglobal247)).

Vi står mitt uppe i en förnyelse av bönen. Gud kallar oss att vara delaktiga i den. I Frälsningsarmén fortsätter 24-7 bönen att expandera. Hur kommer den här rörelsen utvecklas under åren som ligger framför?

- Frälsningssoldaterna kommer att be - intensivt och målfokuserat!
- Människor i alla åldrar kommer att fylla bönerummen - soldater, officerare, vänner och besökare. Där kommer de finnas som kommer

till oss för att söka hjälp, liksom trogna underofficerare, divisions-, territoriella och internationella ledare.

- Bönerum kommer att bli en självklar del av hundratals frälsningsarmékårer och centra. Som en följd av det kommer vi att få höra oräkneliga berättelser om människor som lärt känna Jesus kärlek. Vi kommer att få höra om människor som blivit helande - fysiskt, känslomässigt och andligt - och vi kommer att höra om försoning.
- Nya, fräscha och kreativa verksamheter kommer att växa fram när vi överlåter oss till bön. Från bönerummet kommer ett utflöde av nya, effektiva sätt att nå de fattiga, de förlorade och de trasiga. Utsatta barn, förtryckta, utnyttjade kvinnor och män utan hopp kommer att finna nytt hopp i Jesus Kristus.
- Vi kommer att se ökad evangelisation. Alla som kommer till våra mötesplatser kommer att möta inspirerade frälsningssoldater, hjärtan som brinner av Guds kärlek och som är uppmärksamma på andras behov - hjärtan som vittnar om ständig gemenskap med den helige Ande.
- Varje frälsningssoldat kommer att vara inriktad på andlig tillväxt genom bibelstudier, bönegrupper, gemensamt ansvar för varandra och gemensam andlig utveckling. Det kommer att finnas en längtan att genom lärjungaskap förverkliga det som har tänts genom bönen.
- Överallt kommer Frälsningsarmén fortsätta röra sig framåt - på knä!

Och vad den kommer att bli i framtiden? Det vet bara Gud!

Vägledning för bönegrupper:

- Varför inte försöka att praktisera de bönerytmer som beskrivits, och anteckna resultaten i din dagbok? Ännu bättre, varför inte dela resultaten med din bönegemenskap?
- Det kan vara en god hjälp att föra en gemensam bönedagbok i ert bönerum, så att förebedjare kan uppmuntra och bygga upp varandra. Bönen är bäst när den delas!

Platsen där Gud bor: ett bödens hus för alla folk

Ett hem för vår hemlöse Gud

Det är en av den kristna berättelsens stora ironier - en hemlös Gud. Men även om det låter underligt så uttrycker det en viktig aspekt av Guds relation till mänskligheten. Inte bara för att Gud identifierar sig med de fattiga och marginaliserade, men också för att vi alla är andligt hemlösa tills vi finner vårt hem i Kristus.

Så varför tala om hemlöshet - Guds och vår - i en bok om bön? Vi gör det för att förflytta oss från teoriernas område till relationernas. Fundera över följande enkla frågor:

- Var finns Guds hem?
- Vad kallar du "hemma"?
- Hur långt är Gud beredd att gå för att bo hos oss?
- Hur långt är vi beredda att gå för att bli Guds hem?
- Vilken betydelse har bönen för att möjliggöra att Gud bor i oss?
- Hur stort är Guds hus?

Gud har klargjort att hans hus, platsen där han bor, skulle vara ett bödens hus. Vi måste vara det huset.

En plats hos Gud: Eden och Patriarkerna

Vid den 24-7 bönekonferens som hölls i Southampton, Storbritannien i september 2008, sa Pete Greig, en av pionjärerna i 24-7 bönen, att det märkligaste med Bibeln är Guds önskan att bo hos människorna.

Begrunda Jesaja 56:7: "Dem skall jag föra till mitt heliga berg. Jag skall ge dem glädje i mitt bönehus. Deras brännoffer och slaktoffer skall bli godtagna på mitt altare. Ty mitt hus skall kallas ett bödens hus för alla folk."

Lägg märke till att Guds hus är "för alla folk", eller alla länder. Du kanske minns att alla tre synoptiska evangelierna återberättar hur Jesus hänvisar till denna vers (Matteus 21:13, Markus 11:17, Lukas 19:46). Det antyder att detta tema, Guds hus, var en viktig del av hans budskap.

Detta verkar också stämma när vi tänker på Bibelns övergripande budskap, som är berättelsen om Guds längtan att bo bland människorna. Från skapelseberättelsen i 1 Moseboken till Johannes ord i Uppenbarelseboken 21:3: ”jag hörde en stark röst från tronen säga: ”Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo hos dem och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem.”

Var är Guds hem? I Psalm 24:1 läser vi ”Jorden och allt som uppfyller den tillhör HERREN, världen och de som bor i den.” Betyder det att Gud har sitt hem på jorden? Ett sätt att svara på den frågan är att se på Guds förhållande till jorden vid skapelsen, ”i begynnelsen”.

Eden

När Gud förberedde en perfekt plats för människan på jorden, såg han också fram emot att själv få umgås med Adam och Eva där. 1 Moseboken talar om hur Herren Gud vandrar i lustgården vid kvällsbrisen och vi anar att han sökte efter Adam och Eva med förhoppningen att dela gemenskap med dem. Där fanns inget behov av något tabernakel eller tempel, en särskild plats för Gud, därför att hela jorden var hans hus, där han bodde tillsammans med människan.

Gud skapade ett hem för människan på jorden, där han själv skulle vara tillsammans med dem, och han inbjöd dem att göra sig hemmastadda där.

I Eden hade Gud sin boning hos Adam och Eva. Senare hade han sin boning hos patriarkerna, hos det hebreiska folket (i tabernaklet under ökenvandringen och i templet i Jerusalem), i Jesus Kristus och, från pingstdagen, i Guds folk, församlingen - den levande Gudens tempel.

Gud initierar - vi gensvarar

Gud förföljer - vi förföljs

Gud skapar - vi skapas

Gud försörjer - vi tar emot

Gud är den som söker - vi är de eftersökta

Gästfrihetens tjänst

När människor besöker ditt hem, vilka förberedelser gör du? Förmodligen städar du huset och förbereder något gott. Den som är riktigt angelägen om sina gäster kanske lagar deras favoriträtt. Hursomhelst, att förbereda för gäster kräver arbete.

Om vi läser de första kapitlen i 1 Moseboken ser vi att Gud är fullt sysselsatt. I det första kapitlet ser vi att Gud "skapar", "säger", "ser", "skiljer" och "gör". Faktum är att ord som beskriver aktiv handling används i 26 av kapitlets 31 verser.

Dessa verb visar oss en bild av hur Gud agerar värd och förbereder allt för de speciella gäster som är i antågande, hur han förbereder för människans ankomst - hans medarbetare, föremålet för hans unika ochhängivna kärlek. Gud gör allting klart därför att sällskap är på väg!

Men varför?

I Uppenbarelseboken 4:11 läser vi: "Herre, du är värdig att ta emot äran och lovet och makten, för du har skapat allting. Eftersom du ville det, blev det skapat och kom till." (LB). Andra översättningar använder "genom din vilja" och den engelska översättningen King James säger "for thy pleasure" (till ditt behag). Med andra ord, Gud skapade oss inte av plikt utan av glädje.

På liknande sätt talar Gud i Jesaja 43:7 om "var och en som är uppkallad efter mitt namn, och som jag har skapat till min ära, som jag har format och gjort.". Ordet för "ära" som används här är på andra ställe översatt som "vikt, heder, aktning, majestät, överflöd, rikedom". Jesus säger i Matteus 6:21 "där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara". Så om vi är Guds skatt så är hans hjärta hos oss. Föreställ dig det! Det vänder upp och ned på hur vi vanligen ser på vår relation med Gud. Du är hans skatt! Han skapade dig, han planerade varje dag av ditt liv. Han tänker och tänker och tänker på dig (Psalm 139), han gjorde sitt yttersta för att försona dig med sig själv, han ger dig allt det goda du får och varje fullkomlig gåva är från honom.

I Psalm 8 jämförs människan med "elohim", ett ord som kan översättas med "änglar", "himmelska varelser" eller till och med Gud själv. Psalm 8:5 (Bibel 2000) säger att Gud har gjort människan "nästan till en gud" [elohim].

Sammanfattningsvis: vi är skapade av och till Guds glädje och ära och är oändligt värdefulla för honom. Guds hjärta är där hans skatt är - hos oss. Vi skapades lite ringare än Gud själv, till hans avbild, lika honom för att ha gemenskap med honom.

Vi är programmerade att:

- Ha en öppen kommunikationskanal till honom
- Höra viskningen av hans röst
- Uppfatta hans Andes maning
- Glädjas åt uttrycken för hans kärlek
- Njuta värme och trygghet i hans skugga
- Uppskatta hans godkännande
- Blomma ut i hans välsignelse
- Finna tillflykt under hans vingar
- Välkomna hans planer
- Göra det han gjorde
- Leva hans liv
- Vara så till sinnes som han var
- Vara heliga, för han är helig
- Se vad han gör och göra det vi ser.

Efter fallet

Dock, trots den nära relationen mellan Gud och människan var Adam och Eva olydiga mot honom. "Och HERREN Gud sände bort dem från Edens lustgård, för att de skulle bruka jorden som de tagits från. Han drev ut människan, och öster om Edens lustgård satte han keruberna och det flammande svärdets lågor för att bevaka vägen till livets träd (1 Moseboken 3:23-24).

Vad hände efter syndafallet - med Adam och Eva, och med Gud? Gud sände bort Adam och Eva från Eden, bort från gemenskapen med honom själv. Adam och Eva blev inte bara utestängda från det hem som Gud med sådan omsorg hade föreberett för dem - Gud själv förlorade det "hem"

han delat med dem. Genom sitt uppror hade Adam och Eva förkastat Guds gästfrihet, hans erbjudande om att dela hem med dem på jorden. Både Gud och människan förlorade sitt hem den dagen.

Vandra med Gud

Låt oss se kontrasten mellan de förhållanden i vilka Adam och Eva ”vandrade med Gud” och Noas situation (1 Moseboken 6:1-9).

I Eden finner vi hur Gud vandrar med människan under ideala omständigheter - det var bokstavligen paradiset. Ändå slutade allt med att Adam och Eva gömde sig för Gud istället för att vandra med honom. ”Vid kvällsbriserna hörde de HERREN Gud vandra i lustgården. Och mannen och hans hustru gömde sig för HERREN Guds ansikte bland träden i lustgården (1 Moseboken 3:8).

Läs 1 Moseboken kapitel 6:1-9 och notera kontrasten mot kapitel ett och två. Från himlen på jorden till helvetet på jorden - ondska och perversitet överallt, med Noa som enda undantag. Men mitt i dessa omständigheter vandrade ändå Noa med Gud, och levde ett oklanderligt liv.

Under en resa till Grekland besökte jag [Janet] ön Patmos, den plats där aposteln Johannes levde i exil och där han fick sin syn enligt kapitel 1 i Uppenbarelseboken. Hedniska tempel kunde tydligt ses från den grotta där han, enligt traditionen, skrev ner sin uppenbarelse. På höjderna omkring, inom synhåll från den plats där Johannes tog emot sin uppenbarelse, pågick på den tiden olika offerhögtider och andra hedniska riter. Jag hade tidigare föreställt mig Johannes på en isolerad och öde ö, där det skulle vara lättare för honom att ta emot en syn från Gud än för mig eller någon annan som lever i den västerländska kulturen, utsatta för allt det som distraherar oss. Mitt besök på Patmos tog ifrån mig den ursäkten.

Hur mycket påverkar våra omständigheter vår förmåga att vandra med Gud, att få oss på knä? När vi tänker på de omständigheter Noa och Johannes mötte, kan vi då fortsätta skylla ytligheten i vår vandring med Gud på vår omgivning? Av de exempel vi stannat inför hittills är det bara Adam och Eva som uppges ha skyllt på andra - och de levde i paradiset.

”Jag sa `Uppfyll jorden!”

Gud gav samma instruktion till Noa och hans familj som han hade gett till Adam och Eva: ”Gud välsignade Noa och hans söner och sade till dem: `Var fruktsamma, föröka er och uppfyll jorden” (1 Moseboken 9:1). Men titta i 1 Moseboken kapitel 11 vad som händer: ”De sade: `Kom, så bygger vi oss en stad och ett torn som har spetsen uppe i himlen. Låt oss göra oss ett namn, så att vi inte sprids ut över hela jorden” (1 Moseboken 11:4).

Det folk som hade instruerats av Gud att sprida sig utöver världen enligt HERRENS vägledning ville istället slå sig ner, bygga och göra sig ett namn för egen räkning. I Jesaja 43:7 får vi veta att Guds folk är uppkallat efter hans namn, men i Babel ville folket göra sig ett eget namn genom att nå upp till himlen.

Patriarkerna

Läs 1 Moseboken 12:1-4. Det förbund som skissas i 1 Moseboken 12 mellan Gud och Abram beskrivs av Paulus i Galaterbrevet 3:8 som ”det glada budskapet i förväg”. Sedan syndafallet har Gud krävt att få ingå förbund innan han bor bland människor. Med andra ord, sammanboende förutsätter förbund:

- 1 Moseboken 3:21 (blodsutgjutelse).
- 1 Moseboken 6:18-22, 9:1-17 (ett löfte, ett tecken, en förpliktelse, förpliktelsen från Noa omfattade också, som gensvar, ”allt liv på jorden”).
- 1 Moseboken 12:1, 22:1-19 (Abrams kallelse/förbund).

När vi begrundar exemplet Abram och Isak måste vi fråga oss: ”Hur långt är Gud beredd att gå för att bo hos människan?”

”Abraham svarade: ”Gud kommer att utse åt sig lammet till brännoffret, min son” (1 Moseboken 22:8).

Guds boplats på jorden har flyttat från hela jorden (Psalm 24:1) till Abraham och hans familj, vilka skulle växa till en nation.

I 1 Moseboken 12 kallar Gud Abram att lämna sitt hem, sin familj och sitt land, men lovar att varje hem, familj och land ska bli välsignade genom

hans lydnad. Vad är Gud ute efter? Vår obeveklige Gud, vår svartsjuke Gud, som inte vill låta sig avskräckas från att söka gemenskap med människan trots att han blivit avvisad av Adam och Eva, utväljer ett folk, en familj som skulle växa till en nation, och den första kontaktpersonen i familjen var Abram. Gud sökte återigen en boplatz hos människan.

Herren Gud ber Abram lämna sitt hem för att bilda familj, hos vilken Gud skulle bo. Slutligen bekräftar Gud sin önskan att bo inte bara hos Abrams familj, utan hos alla familjer och alla länder.

Ett mobilt hem: tabernaklet

Många år senare uppenbarar Gud återigen sin önskan när han möter Mose på berget Sinai. Han vill föra sitt folk ut ur Egypten, ut ur exil och tillbaka in i relation med honom själv. Han hade hört deras klagan och gav dem sitt gensvar. Han avser att befria hebréerna från slaveri och ta sin boning bland dem. ”Israels barn suckade och klagade över sitt slaveri, och deras rop över slaveriet steg upp till Gud. Gud hörde deras klagan och kom ihåg sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob” (2 Moseboken 2:23-24).

Herren instruerade sedan Mose noggrant hur han skulle skapa en boning för honom bland folket - så stark var hans längtan att vara bland sitt folk. Bibeln använder sex hela kapitel (2 Moseboken 25-30) för att beskriva detta.

Vad är betydelsen av alla i detalj utarbetade instruktioner Herren ger till Mose angående tabernaklet? Bland annat står det klart att han är djupt intresserad av och fast besluten att etablera sin närvaro bland folket. Tabernaklet skulle finnas i mitten av det hebreiska folket, också när de blev kvar i öknen. Tabernaklet stod i mitten av lägret och förbundsarken, som representerade Guds närvaro, fanns i centrum av tabernaklet. Förbundsarken är det första föremål Gud beskriver för Mose när han ger Mose instruktionerna för hur tabernaklet ska utformas. Han tydliggör sin avsikt att vara närvarande mitt i tabernaklet, mitt i hebréernas läger, till och med mitt i öknen.

Varför är tabernaklet flyttbart? Därför att Gud flyttar med sitt folk. Han är inte statisk och vill inte bli lämnad efter. Genom hans närvaro i ett mobilt tabernakel kommunicerar Gud att han avser att resa med sitt folk, att förbli ibland dem när de bär verkligheten av hans närvaro till alla folk och länder. Många år senare beslutar sig David helhjärtat för att bygga templet i Jerusalem. Han ville behaga Gud genom att bygga en plats där Gud kunde bo. Hur gensvarar Gud? Även om han välkomnar idén och välsignar Davids önskan så är det Davids son, Salomo, som får löftet och äran att bygga templet.

Gud vill inte bli övertrumpad! När David blir inspirerad och vill bygga ett hus åt Gud - templet i Jerusalem - säger Gud: "Du vill bygga ett hus åt mig? David, jag ska göra ditt hus stort, ett evigt hus, från vilket frälsningen ska komma!" När det gäller husbygge finns det ingen som överträffar Gud. Han förpliktigar sig till Davids hus för evigt - så fast är hans beslutsamhet att bo bland människorna.

Denna beslutsamhet visade sig tidigare i Guds hängivenhet till de hebreiska barnmorskorna som för att rädda liv trotsade Faraos mordiska påbud, och räddade lille Mose. "Gud lät det gå väl för barnmorskorna... Eftersom barnmorskorna fruktade Gud, välsignade han deras hus" (se 2 Mosebok 1:20-21 och 2 Samuelsboken 7:12ff). 2 Moseboken 25:8-9 säger "De skall göra en helgedom åt mig, så att jag kan bo mitt ibland dem. Tabernaklet med alla dess tillbehör skall ni göra helt enligt de mönsterbilder som jag visar dig. Så skall ni göra".

Det ord som översätts "helgedom" är "miqdash", vilket betyder en välsignad och avskild helig plats. Ordet som översätts med "tabernakel" är "mishkan", som kan betyda bostad, herdens hydda, djurens lya eller till och med en grav. "Mishkan" förekommer 139 gånger i den hebreiska Bibeln medan "miqdash" förekommer 74 gånger.

Lägg märke till kontrasten mellan dessa två ord och hur ofta det ord som används är ordet för en "vanlig" boplats. Faktum är att Moseböckerna har fler verser som handlar om tabernaklet, eller mishkan, än något annat ämne. Följande verser hjälper oss förstå vikten av tabernaklet:

- 2 Mosebok 25:22: ”Där skall jag göra mig känd för dig. Och från nådastolen, från platsen mellan de båda keruberna som står på vittnesbördets ark, skall jag tala med dig om allt som jag genom dig skall befälla Israels barn”.
- 2 Mosebok 29:42-43: ”Från släkte till släkte skall detta vara ert dagliga brännoffer inför HERRENS ansikte vid ingången till uppenbarelsetältet. Där skall jag uppenbara mig för er och tala med dig. Där skall jag uppenbara mig för Israels barn och den platsen skall bli helgad genom min härlighet”.
- 2 Mosebok 30:6: ”Du skall ställa altaret framför förlåten som hänger framför vittnesbördets ark. Det skall stå framför nådastolen som är ovanpå vittnesbördet, där jag skall uppenbara mig för dig”.
- 2 Mosebok 30:36: ”En del av den skall du stöta till pulver och lägga framför vittnesbördet i uppenbarelsetältet, där jag skall uppenbara mig för dig. Höghelig skall den vara för er”.

Tabernaklet: platsen där Gud möter sitt folk. Denna plats är en vanlig boplat. Nya testamentet speglar detta koncept när Paulus skriver om att den helige Ande bor i den troende: ”Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från oss” (2 Korinthierbrevet 4:7).

Jag [Janet] hörde en treårig pojke skrika för att få sin pappas uppmärksamhet. Pappan sa ”Prata med mig, säg vad det är, Jed”. Pojken svarade bara ”Pappa, jag vill vara med dig!”. Vem kan motstå det? På liknande sätt säger Herren, universums konung, i ofattbar ödmjukhet till oss: ”Jag vill vara med dig”.

Att möta Gud

Det ord i Gamla testamentet som vi översätter ”möta” betyder ”utse, ordna tid eller plats, trolova, gifta bort, komma överens, komma tillsammans”.

Samma ord används i 2 Moseboken 21:8-9 om att utse en hustru och igen i 2 Moseboken 25:22 och 29:42-43 för att beteckna hur Gud möter människor i tabernaklet.

På korset blev en brudgum och hans brud återförenade - ett möte som liknar mötet mellan mig och min fästman, som jag beskrev tidigare, i kapitel 3.

Efesierbrevet 5:25-27 lyder: "Ni män, älska era hustrur, så som Kristus har älskat församlingen och offrat sig för den, för att helga den, sedan han renat den genom vattnets bad, i kraft av ordet. Ty han ville ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något annat sådant. Helig och fullkomlig skulle den vara."

Gud säger: "Jag vill möta dig. Du kan möta mig." Genom Jesus offer skapade Gud ett möte mellan Gud och människa.

Vi läser i Psalm 85:11, "Nåd och sanning skall där mötas, rättfärdighet och frid kyssas".

2 Korintierbrevet 5:18 säger: "Allt kommer från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Kristus och gett oss försoningens tjänst".

Tabernaklet var en plats där synd försonades. Viktiga möten skedde i denna "vanliga" boning. Genom vårt möte med Gud i bön blir det möjligt för andra att möta Gud. Detta är sann förbön: att möta Gud för att arrangera ett möte mellan Gud och andra. Det är försoningens tjänst.

Bibeln ägnar bara två kapitel åt världens skapelse, men 50 kapitel åt tabernaklets konstruktion. Varför denna förvånande obalans? Kanske handlar det om att Gud inte behövde instruktioner för att skapa ett hem åt människan, människan behöver instruktioner för att skapa ett hem åt Gud.

Först på den detaljerade lista vi hittar i 2 Mosebok kapitel 25-30 över beståndsdelarna och innehållet i tabernaklet återfinns förbundsarken - med andra ord, Guds närvaro hos sitt folk. I Hebreerbrevet 8:5 får vi veta att tabernaklet är "en skuggbild av den himmelska helgedomen". Tabernaklet är en modell av den himmelska verkligheten, som en skiss. Detta förstärks också i Uppenbarelseboken 15:5: "Därefter såg jag... templet i himlen, vittnesbördets tabernakel..."

Se på exemplet från Lukas 24:25-27, 44-45 i Nya testamentet. När Jesus vandrar på vägen till Emmaus, efter sin återuppståndelse, förklarar han för sina lärjungar symboliken och den profetiska innebörden av Gamla testamentets skrifter: att dessa saker måste hända och hur allt måste uppfyllas - och blev uppfyllt i honom.

När hebréerna var i öknen var de omgivna av påminnelser om Guds närvaro i lägrets mitt - tabernaklet, förbundsarken, moln- och eldstoden.

Till slut fick Gud trots allt nog av dem därför att de - trots alla tecken han gett dem, mirakler, mat, befrielse - fortsatte att envist sätta sig upp mot honom.

I 2 Moseboken 33:3 säger han, skrämmande nog: "Jag skall inte själv gå upp med dig. Eftersom du är ett hårdnackat folk kunde jag då förgöra dig under vägen". Det är som om Gud säger "jag är så helig så om jag är med er då ni sätter er upp mot mig så kommer ni bli fullständigt förintade. Jag kan inte bo hos er när ni är på detta vis (se vers 5). Därför tar han bort sin närvaro.

I Bibeln får vi glimtar av när Gud den Allvetande fattar beslut. I 2 Moseboken tillåter han en människa, Mose, att påverka ett beslut som har med hans närvaro att göra. 2 Moseboken 33:15-16 återger hur Mose säger till Gud, "Om du inte själv vill gå med, skall du inte alls låta oss dra upp härifrån. Ty hur skulle man kunna veta att jag och ditt folk har funnit nåd för dina ögon, om inte därigenom att du går med oss, så att vi, jag och ditt folk, utmärks framför alla andra folk på jorden?"

I vers 17 svarar Gud: "Det du har begärt skall jag också göra, ty du har funnit nåd för mina ögon och jag känner dig vid namn." Låt oss lära av Mose och detta samtal i 2 Moseboken kapitel 33. Låt oss be Gud frimodigt och enträget. Låt oss tro att Herren gensvarar på våra rop, hör vår röst och svarar. Be!

Likt fadern till den förlorade sonen som Lukas skriver om i sitt 15:e kapitel så längtar Gud Fadern att välkomna sina barn hem. Han längtar att återigen bo hos sitt folk, att göra sin närvaro uppenbar ibland dem.

I Frälsningsarmén har vi en sång där kören är en inbjudan till de förlorade att komma hem till Gud:

Kom hem, kom hem!

Du som är fridlös kom hem!

Ljuvligt och kärleksfullt Jesus hörs kalla

Kalla på dig och på mig

Will Lamartine Thompson FA:s sångbok nr 356

Men vi kan också inbjuda Herren att komma och ta sin boning hos sitt folk:
Kom hem, kom hem.

Du som är värdig, kom hem!

Ljuvligt och kärleksfullt Herre, vi kallar,

kallar, o Herre, på dig!

Gud i vårt grannskap: inkarnationen

För att hjälpa oss förstå Guds relation till oss ska vi spåra stegen av hans jagande efter gemenskap med människan - det vi kan uppfatta som "Guds starkt krympande hem:"

- Vid skapelsen är hela jorden Guds boning - ett allomfattande hem.
- Efter mänsklighetens uppror etablerar Gud sin boning inom ett mycket mindre område - en familj, ett folk, en nation. Och det börjar med Abram.
- Ett hem som är mindre än en nation, tabernaklet i öknen sen templet i Jerusalem - Guds boning på en specifik plats, hans närvaro etablerad inom bestämda ramar.
- Slutligen, efter att man satt sig upp mot honom och avvisat honom, säger Gud "Jag skall själv bo ibland dem såsom en av dem" - det vill säga i kroppen av en man, Herren Jesus Kristus.

Jesus uppfyller och förkroppsligar alla de åtta aspekterna av tabernaklet (se 2 Mosebok kapitel 35). Han är:

1. Dörren (v.17 and Johannes 10:9) "Jag är dörren. Den som går in genom mig skall bli frälst, och han skall gå in och gå ut och finna bete".
2. Skådebröden (v.13 and Johannes 6:35) "Jesus svarade: "Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta".

3. Rökelsealtaret (v.15 and Hebreerbrevet 7:25) ”Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem”.
4. Nådstolen (v.12, 3 Moseboken 16:14-15 and Romarbrevet 3:25) ”Gud har låtit hans blod bli ett försoningsoffer för dem som tror. Så ville han visa sin rättfärdighet, eftersom han förut hade lämnat synderna ostraffade”. (Bibel 2000).
5. Karet (v.16 and Johannes 13:8) ”Jesus svarade: ”Om jag inte tvättar dig, har du ingen del i mig.”
6. Ljusstaken (v.14 and Johannes 8:12) ”Jesus talade åter till dem och sade: ”Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus”.
7. Förlåten (v.12 and Hebreerbrevet 10:19-21) ”Bröder, i kraft av Jesu blod kan vi nu frimodigt gå in i det allra heligaste på den nya och levande väg som han har öppnat för oss genom förlåten, det vill säga sitt kött. Vi har en stor präst över Guds hus”.
8. Tabernaklet (Johannes 1:14) ”Och Ordet blev människa och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den ende sonen får av sin fader, och han var fylld av nåd och sanning.

Jesus beskriver tydligt sig själv som ett ”tempel” i Johannes 2:18-19: ”Judarna frågade honom: ”Vad för tecken kan du visa oss, eftersom du gör så här?” Jesus svarade: ”Bryt ner detta tempel, så skall jag resa upp det på tre dagar.”

Jesus visar att han symboliserar allt som templet symboliserade och erbjuder allt som templet erbjöd till Guds folk. Men han är inte fysiskt begränsad som tempelbyggnaden var. Jesus representerar vår rättmätiga boning (lägg märke till att Nya testamentet 93 gånger refererar till att vi är ”i Kristus”).

Flyttade in i grannskapet: tabernaklet mitt ibland oss

Jämför 1 Moseboken 1:1-5 med Johannes 1:1-5: Judiska rabbiner skulle uppfattat uttrycket ”i begynnelsen” som en hänsyftning på skapelseberättelsen i 1 Moseboken, där ”Ordet” identifieras som Skaparen.

Vi ser arrangemangen kring tabernaklet i 2 Moseboken 25:8-9: "De skall göra en helgedom åt mig, så att jag kan bo mitt ibland dem. Tabernaklet med alla dess tillbehör skall ni göra helt enligt de mönsterbilder som jag visar dig. Så skall ni göra."

Hebreerbrevet 8:5 menar att det som presenteras tidigt i historien, i 2 Moseboken, är mönster eller modeller: "De tjänar i den helgedom som är en skuggbild av den himmelska helgedomen, enligt den föreskrift som Mose fick när han skulle bygga tabernaklet. Gud sade: 'Se till att du gör allt efter den förebild som du fick se på berget.'"

Vi läser om Jesus i Lukas 24:27: "Och han började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem vad som var sagt om honom i alla Skrifterna". Detta säger oss att allt det som förutsagts måste hända, och att det handlar om Jesus.

Jämför 2 Moseboken 25:8-9 med Johannes 1:14. "Shakan" (att bo) förutsätter alltid ett omgivande samhälle eller sammanhang (tabernakel) - Gud är en relationernas Gud. Detta med tabernaklet handlar inte bara om att Gud bor på jorden - inte bara Gud inkarnerad - men Gud med oss, Gud nära oss. Från begynnelsen var det Guds avsikt att vara med oss på jorden.

Sann människa

Under det första århundradet fanns i kyrkan en villolära som kallas "doke-tism". Dokerismen lärde felaktigt att Jesus kropp bara var en illusion - det vill säga han verkade vara inkarnerad i en kropp (det grekiska ordet do-keo betyder "verkar"), men han var egentligen inte människa. Därför var budskapet i Johannes evangelium 1:1, 14 - "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud... och Ordet blev kött och bodde bland oss..." - oacceptabelt för doketisterna.

Aposteln Johannes bemöter de doketiska idéerna i sina brev. I 1 Johannes brev 4:2-3, till exempel, skriver han "Så känner ni igen Guds Ande: varje ande, som bekänner att Jesus är Kristus, som kommit i köttet, han är från Gud, och varje ande som inte bekänner Jesus, han är inte från Gud. Det är

Antikrists ande, som ni har hört skulle komma och som redan nu är i världen.” Han skriver också ” Ty många bedragare har gått ut i världen, och de bekänner inte att Jesus är Kristus, som har kommit i köttet. En sådan är Bedragaren, Antikrist.” (2 Johannes v.7).

Och Frälsningsarméns fjärde lärosats slår - i överensstämmelse med Johannes - fast:

”Vi tror att i Jesu Kristi person den gudomliga och den mänskliga naturen är förenade, så att han är sann Gud och sann människa”.

Sann Gud

Läs följande stycken i Nya testamentet som talar om Jesus gudomlighet:

- Johannes 1:15: För rabbinerna stod det klart att detta refererar till skaparen, Jahve.
- Kolosserbrevet 1:15-20: Han finns före allt skapat, allt består genom honom. Allt är skapat genom honom och till honom.
- Hebreerbrevet 1:14: Han är Guds fullhet i mänsklig gestalt.

I Hebreerbrevet 1:3 läser vi: ”Sonen utstrålar Guds härlighet och uppenbarar hans väsen och uppehåller allt genom sitt mäktiga ord. Och sedan han utfört en rening från synderna, sitter han nu på Majestätets högra sida i höjden.”

Vilken konungslig beskrivning av Jesus! Han uppehåller och upprätthåller universum och renar oss från vår synd.

Jesus, sann Gud och sann människa, kom till jorden för att uppenbara Guds närvaro i mänsklig gestalt, flytta in i vårt grannskap, bo ibland oss, till och med bli en av oss. Detta är häpnadsväckande. Detta är goda nyheter!

Vår kärlekskranke Gud

En av de vanligaste metaforerna för att beskriva Jesus relation till oss, församlingen, Guds folk, är brudgummens. Se på följande versar och lyssna till hur Jesus hjärta slår av kärlek till sitt folk:

”Han sade till dem: `Kom med mig till en öde plats där vi kan vara ensamma, och vila er lite. `Det var så många som kom och gick att de inte ens fick tid att äta.” Markus 6:31.

"Han sade till dem: "Min själ är djupt bedrövad, ända till döds. Stanna kvar här och vaka med mig." Matteus 26:38.

"Och om jag än går och bereder plats åt er, skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är" John 14:3.

Till brottslingen på korset talade Jesus kärleksfulla ord: "Amen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset." (Luke 23:43).

I Johannes 17:24 ber han: "Fader, jag vill att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig, så att de får se min härlighet som du har gett mig, eftersom du har älskat mig innan världens grund var lagd."

I Matteus 8:20 läser vi: "Jesus sade till honom: "Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget att vila huvudet mot."

I kontrast till en del "framgångsundervisning" som missförstår fullhet och tror att det innebär rikedom och världslig framgång, så betonar Jesus sin fattigdom och hur flyktigt vårt liv på jorden är.

Höjdpunkten i Jesus "översteprästerliga förbön" lyder så här i Johannes 17:24-26: "Fader, jag vill att där jag är, där skall också de som du har gett mig vara med mig, så att de får se min härlighet som du har gett mig, eftersom du har älskat mig innan världens grund var lagd. Rättfärdige Fader, världen har inte lärt känna dig, men jag känner dig, och de vet att du har sänt mig. Jag har gjort ditt namn känt för dem, och jag skall göra det känt, för att den kärlek som du har älskat mig med skall vara i dem och jag i dem."

Jesus vill att vi ska älska honom såsom Fadern älskar honom, för att han ska vara i oss. Jesus beskriver två initiativ som ger två resultat: han gör Fadern känd för oss och fortsätter att göra honom känd. Faderns kärlek till Jesus fyller oss och Jesus bor i oss.

Hur långt är Gud beredd att sträcka sig för att skapa sig en boning hos oss? Ända till döden, döden på ett kors.

En helig boning för en helig Gud: Gud i sitt folk

Äran och godheten

När du läser 2 Moseboken 33:18-20 och andra stycken så sök upptäcka förhållandet mellan Guds ära och Guds godhet.

Ofta händer det att vi inte känner igen Guds godhet förrän den ligger i det förflutna, vi ser det i efterhand:

- Guds ära uppenbaras i hans godhet.
- När Guds godhet blir tydlig är också hans ära uppenbar.
- Var uppmärksam på och var tydlig med Guds godhet i ditt liv. Se hans ära uppenbaras i dig.

Den Gud som svarar med eld

”Därefter må ni åkalla er guds namn, men jag skall åkalla HERRENS namn.

Den gud som svarar med eld, han är Gud.” (1 Kungaboken 18:24).

Eld... ära... närvaro.

Nedan återfinns några bibliska exempel på Guds närvaro såsom eld:

- 1 Moseboken 3:24 - keruber med flammande svärd bevakar vägen till Eden och livets träd.
- 1 Moseboken 22:6-7 - när Abraham står i begrepp att offra Isak.
- 2 Moseboken 12:8ff - förbundet genom Moses.
- 2 Moseboken 13:21ff - eldstoden och molnstoden.
- 2 Moseboken 19:18 - Sinai berg.
- 3 Moseboken 1:7, 6:9, 4 Moseboken 9:15 - elden i tabernaklet.
- 3 Moseboken 16:13 - försoningsdagen.
- 2 Krönikeboken 7:1-3 - elden i templet.
- Apostlagärningarna 2:1-4 - tungor som av eld satte sig på var och en av dem vid pingsten.

Blod- och eldfolket: en boning för eldens Gud

Vi är ett folk märkt av Jesus blod och den helige Andes eld. Vår Gud är en förtärande eld. När Gud flyttar in i grannskapet så flyttar han in som eld - och du är hans grannskap.

”Men vem kan uthärda den dag då han kommer, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är som en guldsmeds eld och som en tvättares såpa.” (Malaki 3:2).

Med början hos William and Catherine Booth flyttade Frälsningsarmén in i område efter område och erbjöd en plats för de som saknar plats, ett hem för de som saknar hem. Hur långt är vi beredda att gå för att bli Guds boning - att bli heliga? Vi måste lägga åt sidan all orenhet om vi ska bli en helig boning åt en helig Gud. Det är avgörande att vi, individuellt och gemensamt, blir platsen där Gud bor.

En lärdom från Apostlagärningarna

Man kan säga att det finns två tempel i Apostlagärningarna kapitel 2. Ett är den historiska arkitektoniska byggnaden i Jerusalem. Det andra ”templet” är folket, pilgrimerna som söker Gud i Jerusalem vid pingsten, den dag då Gud kom för att återigen bo hos sitt folk. Gud valde inte den magnifika byggnaden skapad av tegel, sten, draperier och altaren, han föredrog de tempel som bestod av kött och blod... människorna.

Apostlagärningarna beskriver en övergångsperiod för Guds boning. Det fysiska templet var dömt att förstöras inom en generation. Men de troende var mobila och skulle återigen spridas ut till jordens ändar som Guds boning, och bära med sig det glada budskapet, evangeliet om Jesus Kristus.

De hem där de troende möttes - scenen har upprepats miljontals gånger på miljontals platser genom historien - erbjöd en utmärkt modell för en Gud som är i rörelse. Båda ”templen” erbjöd en samlingsplats för de trogna och de nyfikna, men en var formell medan den andra var informell. En var storslagen och den andra förtrolig. En förlitade sig på ritualer och den andra på gästfrihet. En var låst till en specifik plats, den andra var rörlig och flexibel. En var förutbestämd att bli föråldrad (tillsammans med andra bibliska symboler som arken, föreställningen om ”helgade föremål”, kopparormen, omskärelse och vattendop), den andra var skapad för att fullborda missionsbefallningen.

Detta var inte någon tillfällighet eller lyckoträff. Det var Guds plan som sträckte sig tillbaka åtminstone till Amos 9:11. Jesus ritade upp sin plan för utbredande i Apostlagärningarna 1:8 när han förklarade att lärjungarna skulle förvandlas till vittnen genom den helige Andes kraft, för att sedan spridas från Jerusalem genom Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns. Detta mönster är karaktäristiskt för Gud. Som Wesley Campbell säger, "Where God lands, God expands" (där Gud landar, där breder han ut sig). Pingsten var nästa steg i detta utbredande. Vid pingsten fanns representanter närvarande från många länder och tusentals av dem blev frälsta. De flesta av de nyomvända återvände till sina länder. De kunde inte ta en sten från templet med sig, men de kunde öppna sig själva och bli tempel för den helige Ande. De kunde bli en boning för den levande Guden - mobila hem, mänskliga hjärtan där Gud kunde flytta in och göra sig hemmastadd.

Enligt Jesaja 57:15, bor Gud i det höga och heliga men också hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande. Här finns de båda tempel som vi åsyftade i Apostlagärningarna 2 representerade. Det fysiska templet representerar det höga och heliga, medan folket på gatan, över vilka Anden föll, var de förkrossade med en ödmjuk ande. Den slutsats vi drar, i ljuset av förstörelsen av det fysiska templet är att Gud nu har kommit för att bo hos de som är ödmjuka - åtminstone tills Jesus Kristus kommer tillbaka, då det verkar som att Gud skaffar en ny permanent adress: "Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo hos dem och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem" (Uppenbarelseboken 21:3).

Hur kommer det sig att Ärans Konung står vid dörren och knackar på enligt beskrivningen i Uppenbarelseboken 3:20? Kan det vara så att han behöver en inbjudan till den boning han själv förberett? Kan det vara så att han väntar på att vi ska uppvisa en gudfruktig ånger över synden och en ödmjuk ande - en andlig möblering som kan hysa hans härlighet?

Förvisso vill vi ha mer än ett besök. Vi vill ha permanentboende. Kristus bor i våra hjärtan genom tron (Efesierbrevet 3:17). Låt oss genom tro praktisera ånger och ödmjukhet så att Herren inte bara besöker, men också

bor permanent hos oss individuellt och i vår församlingsgemenskap. Detta boende är Guds grundval för bön.

Slutsats: Gud tillkännagav att hans hus, platsen där han bor, skulle vara ett bödens hus. Vi måste vara det huset.

Guds boning

Detta diagram ger en användbar översikt över huvudtankarna i detta studium:

Himlarna och jorden

Edens lustgård

Abrahams familj

Tabernaklet

Templet

JESUS

Lärjungar

3000 judar

Judar och hedningar

Till jordens yttersta gräns

Nya himlar och en ny jord

Vägledning för bönegrupper:

- Hur kan din bönegemenskap leva ut sanningarna av denna undervisning?
- Vad skulle kunna hjälpa dig att behålla fokus på Guds inkarnation/människoblivande?
- Hur kan era böner påverkas av den här undervisningen?
- Vad gör Gud ibland er? Hur kan du gensvara?

Vägen framåt

Då är vi framme: du har fått tillräckligt med bibliska och praktiska anvisningar för att gå ner på knä, du är i harmoni med Guds vilja och du rustad för en säker seger genom Jesus Kristus.

Guds önskan är att ha en relation med oss - den relationen är i själva verket hans stora passion. All effektiv bön måste vara grundad i relationen med Gud.

När vi skrev den här boken var det inte i första hand för att lägga ytterligare en titel till alla de böcker om bön som redan fyller kristnas bokhyllor. Vårt mål har varit att förmedla principer som skulle förse våra läsares dagliga liv med nya discipliner och en ny nivå av frihet. Om vi uppnår det målet beror emellertid på dig.

Vi ska våga oss på en trött (men träffande) kliché genom att slå fast att detta inte är slutet, men början - början av en trosfylld, överlåten, förvisad, lydig kamp, en kamp vi hoppas att du nu ger dig in i med förnyad beslutsamhet.

Vår bön är att du åtminstone tar emot några av våra ord som ord från Gud och att de ska hjälpa dig att förvandlas till en mäktig krigare för Jesus Kristus. Betrakta varje lektion som en del av din rustning. Det är en rustning som kommer att göra dig starkare och mer effektiv i det stora frälsningskriget.

Vad som då återstår är att ”kämpa trons goda kamp”. Så som general Paul Rader en gång uppmanade Frälsningsarmén:

”Låt oss rycka framåt - på knä!”

Hjälpmedel

Följande hjälpmedel har antingen nämnts i denna bok eller rekommenderas som utmärkta resurser:

Websidor

www.24-7prayer.com

www.armyarmy.com

www.armyonitsknees.org

www.blueletterbible.org

www.ccel.org

www.ihop.org

www.saglobal247.org

www.salvationarmyspiritualife.org

<http://sar.my/intpray>

www.saytunes.com

Böcker/Publikationer

- Judith Bennett, *White Cloud Soaring*, Flag Publications, The Salvation Army, 2009.
- Mike Bickle och Dana Candler, *The Rewards of Fasting*, Forerunner Media, 2005.
- Dietrich Bonhoeffer, *Liv i gemenskap*, Libris, 2003.
- Catherine Booth, *The Highway of Our God: Selections from the Army Mother's Writings*, The Salvation Army, SP&S, 1954.
- Catherine Booth, *Gudaktighet*, Frälsningsarméns Högkvarter 1947
- William Booth, *The Seven Spirits: Or, What I Teach My Officers*, The Salvation Army Book Department, 1907.
- Samuel Logan Brengle, *På helgelsens väg*, Frälsningsarméns Högkvarter 19xx
- Samuel Logan Brengle, *Heart Talks on Holiness*, The Salvation Army, SP&S, 1915.
- Samuel Logan Brengle, *Helps to Holiness*, The Salvation Army, SP&S, 1896.
- Wesley och Stacey Campbell, *Praying the Bible: the Book of Prayers*

and *Praying the Bible: the Pathway to Spirituality*, Regal Books, 2002 and 2003.

- Mahesh Chavda, *The Hidden Power of Prayer and Fasting*, Destiny Image Publishers, 1998.
- Richard Foster, *Vägar till glädje*, Libris, 2003.
- Richard Foster, *Bön - när törsten möter källan*, Libris 1994.
- James Garlow, *The Covenant: A Study of God's Extraordinary Love for You*, Beacon Hill Press, 1999.
- Edmund Gosse and William Penn, *Some Fruits of Solitude in Reflection and Maxims*, Kessinger Publishing, 2010.
- John Gowans, *O Lord!*, The Salvation Army, SP&S, 1981.
- Pete Greig, *Gud i tyst läge: att hantera obesvarad bön*, Livets Ords förlag, 2011
- Pete Greig, *Red Moon Rising*, Kingsway Publications, 2004.
- Tony Jones, *The Sacred Way*, Zondervan, 2005.
- *Journal of Aggressive Christianity*, visit www.armybarmy.com
- Sunder Krishnan, *The Conquest of Inner Space: Learning the Language of Prayer*, WingSpread Publishers (originally published by Scarlet Cord Press, 2003).
- John Larsson, *Mannen som var helt fylld av Anden*, Frälsningsarméns Högkvarter 1998.
- Beth Moore, *A Woman's Heart: God's Dwelling Place*, Lifeway Christian Resources, 1995.
- Phil Needham, *Community in Mission: a Salvationist Ecclesiology*, The Salvation Army, 1987.
- Eugene Peterson, *Reversed Thunder: The Revelation of John and the Praying Imagination*, Harper Collins, 1988.
- Bruce Power, *Conversations with God*, The Salvation Army, Canada and Bermuda Territory, 2005.
- Dutch Sheets, *Intercessory Prayer*, Regal Books, 2009.
- Elmer Towns, *Fasting for Spiritual Breakthrough: A Guide to Nine Biblical Fasts*, Regal Books, 1996.
- Hannah Whitall Smith, *The Christian's Secret of a Happy Life*, Whitaker House Books, 1983.
- Dallas Willard, *The Spirit of the Disciplines: Understanding How God Changes Lives* (Audiobook), Hodder & Stoughton, 1996.

Appendix

En inbjudan - globalt bönemöte

En Armé, ett uppdrag, ett budskap

Mission Statement för The International Centre for Spiritual Life
Development

Ett upprop till bön och mission

En inbjudan - globalt bönemöte

Den 1 september 2011 gav general Linda Bond, internationell ledare för Frälsningsarmén, en öppen inbjudan att regelbundet en gång i veckan be tillsammans med henne.

Varje torsdag är Frälsningsarmén i bön runt om i världen under hela dagen. Territorier, och enskilda frälsningssoldater har anmält sig och överlåtit sig till att ta 30 minuter varje torsdag mellan kl 5 och kl 8 för att be för Frälsningsarmén - dess iver för Gud, dess hjälparbete i samhället och dess modiga och fruktbärande vittnesbörd, evangeliet om Jesus Kristus.

Uppfyllda av en önskan att bli det folk Gud vill att vi ska vara och att göra det han önskar att vi ska göra, överlåter vi oss själva till att söka den Ende som kan fylla oss med den helige Andes kraft och utrusta och inspirera oss för tjänst under 2000-talet.

En officer skrev till mig, ”En del kårer och divisionshögkvarter har flyttat sina veckobönomöten till torsdagar så att vi blir fler och fler som ropar till Gud samtidigt. Jag har just kommit från det territoriella högkvarterets bönemöte där en bedjare liknade detta globala bönemöte vid att göra ”vågen”, en våg som rör sig runt jordklotet när torsdagsmorgonen gryr på varje ny plats - det är en kraftfull ”våg” som Gud inte kommer att ignorera.”

Må Gud höra bönerna från de tiotusentals frälsningssoldater som tillsammans söker honom.

Visionsplanen på följande sida skissar visionsbeskrivningen för ”en Armé, ett Uppdrag, ett Budskap” och innehåller de 12 internationella missionsprioriteringar som presenterades i oktober 2011. Överskriften över prioriteringarna är ett beslutsamt ”vi skall”.

Låt oss be igenom visionen. Låt oss be specifikt för varje prioritering. Utforska vad de betyder för dig personligen såväl som för din kår/center, division, territorium och för Frälsningsarmén internationellt.

Börja med lovprisning och tacksägelse, för vi har varit ett välsignat folk, och vi har varit en välsignelse sen han uppreste Armén för nästan 150 år sedan. Låt oss sedan gå vidare till bekännelse - där vi har svikit honom - kanske för att vi har varit mer angelägna om vår egen image och självbevarande än att vinna de förlorade. Låt oss begära och bedja så att vi kan stå trofasta i att leva ett heligt liv, helgad aktivitet och fruktbarande tjänst. Låt oss frambära oss själva på nytt så att han kan använda sin Armé så som han vill och för sina syften under 2000-talet.

Ditt territorium kanske använder andra ord eller termer när det gäller vårt uppdrag, vår mission och vision, men kärnan i alltsammans är att vi måste vara trogna som hans folk i hans tjänst. Så låt oss tillsammans lovprisa, bekänna, be, och överlåta oss till honom för att få se Andeinspirerad och Andevälsignad aktion.

Må Herren bli ärad och förhärligad när vi förenas i bön.

Er tillgivna,
Linda Bond
General

En Armé, Ett Uppdrag, Ett Budskap

En Armé

Vi har en vision om en armé för 2000-talet,
upprest av Gud och fylld av den helige Ande.
Övertygade om vår kallelse går vi framåt tillsammans.

Ett Uppdrag

i en värld av sårade, nedbrutna, ensamma,
marginaliserade och vilsegångna människor
vill vi arbeta för att i kärlek nå dem
med alla till buds stående medel.

Ett Budskap

Budskapet om Jesus har en förvandlande kraft
som för med sig frihet, hopp och liv.

Mission statement för The International Centre for Spiritual Life Development

The international Centre for Spiritual Life Development finns till för att underlätta utvecklingen av frälsningssoldaters andliga liv genom att:

- Erbjuder konferenser och evenemang som är andligt berikande och hjälper människor att formas till Kristuslikhet
- Tillhandahåller resurser och hjälpmedel till att odla utveckling av andligt liv.
- Uppmuntra till skapandet av medvetna och systematiska möjligheter till andlig växt igenom hela den Internationella Frälsningsarmén

www.salvationarmyspiritualife.org

Ett upprop till bön och mission

Gud kallar vår frälsningsarmé till bön! Han kallar oss till angelägen, uthållig bön om förnyelse av vår kärlek till Kristus, en ny överlåtelse till våra andliga värden i uppdraget, och en tydligare vision av hans syfte för Frälsningsarmén, när vi närmar oss år 2000.

Frälsningskriget som vi är inbegripna i är verkligt. Den fiende vi strider emot är mäktig. Men han är inte omöjlig att besegra. Han besegrades faktiskt på korset och utsattes för allas förakt (Kol 2:15). Ändå fortsätter striden. Aldrig förut har konflikten varit så intensiv. Aldrig förut har det funnits så stort behov av bön.

Vi gläds över varje bevis av en böneväckelse i våra led och bortom dem: bönegemenskaper, bönevakor, bönevandringar, förbönsteam för musikgrupper, böneskolor, bönenätter, bönekonsorter och mycket mer. I 100 länder runt om på jorden stiger rösterna från frälsningssoldater som ber upp till nådens tron varje timme, dag och natt. Vi är en bedjande Armé. Men låt oss bekänna att för allt för många av oss, kan bön snabbt bli till en livlös rutin, en tom och kraftlös ritual, om den inte är helt och hållet försummad.

Låt varje frälsningssoldat göra en personlig inventering av börens plats, prioritet och kraft i hans eller hennes liv. Har jag en regelbunden stund för tillbedjan och bön, personligt och tillsammans med familjen? Vilken plats får bönen i planeringen och programmet i våra kårer och centra? När ber vi? Vem ber? Med vilken förväntan? Med vilket resultat? Kallar Gud några av oss till en speciell tjänst av förbön eller andlig krigföring i bön?

Som Frälsningsarméns general ber jag att varje frälsningssoldat och varje frälsningsarmécentra överväger att göra en speciell överlåtelse till bön under de nästkommande 12 månaderna. Den överlåtelser bör göras personligt i samråd med den helige Ande. Jag söker en överlåtelse som går längre än våra nuvarande rutiner. Låt bönen bli mer disciplinerad, mer specifik och mer ständig.

Vad ska vi då be om?

Be om fred och ett slut på stam- och etnicitetsvåld, under det att vi bekänner våra egna misslyckanden i att vara redskap för hans fred. Fråga Gud var vi själva kan komma med helande som hans ”försoningens budbärare” (2 Korintierbrevet 5:18-20) - i våra hem, våra äktenskap, våra kårer och våra samhällen.

Be om enhet ibland oss, de två och tre tillsammans i hans namn, och som en global kraft till frälsning och helande till nationerna., våra samarbetsländer.

Be om frälsning för de förlorade, om en ny ande av helig iver i vår evangelisation.

Be för världsevangelisationen, onådda folkgruppers frälsning, i enlighet med den evige Gudens befallning, att alla folk skall föras till lydnad i tron (Rom 16:26).

Be att Armén växer i andligt djup och hängivenhet. Be för nya kårer och nya människor som förts ut ur mörkrets välde och in i hans älskade sons rike (general Rader baserat på Kol 1:13)

Be att Gud reser upp en Armé av en miljon soldater, män och kvinnor, över hela världen, som marscherar under en fana.

Be för Arméns ledare, om vision, nåd och mod. Be för dem inte bara som ledare utan sårbara människor.

Be om förvirring och nederlag i alla Satans planer och om befrielse för dem som hålls fångna i hans vilja.

Be om frälsning och moraliskt beskydd för våra ungdomar, om en kärlek till Guds ord, mod att stå för Kristus och en villighet till radikal lydnad för hans vilja.

Be för officerare, kandidater, frivilliga och de som mitt i livet kommer att

ställa sina färdigheter och sin erfarenhet till Guds förfogande.

Be för Arméns världsvida tjänst - att ge hjälp, helande och helhet till de sjuka, maktlösa och de fattigaste av de fattiga.

Be för barnen som befinner sig mitt i krig, de hemlösa och övergivna.

Be att Herren vår Guds härlighet skall vara över oss som rörelse, helighetens skönhet (Psalm 90:17).

Be om en ny glädje över vårt konungliga privilegium att få komma till Gud på hans inbjudan, för en daglig audiens med vår Frälsarkonung, att vi må få förbarmande och nåd i den stund då vi behöver hjälp (Heb 4:16).

Be att en Andefylld bönerörelse som når fram till Guds tron leder till att en mäktig våg av frälsningsvälsignelse sveper över vår Armé över hela världen, en andens tsunami som renar, uppfriskar och förnyar oss för uppdraget.

Be att Jesus Kristus blir förhärligad genom sin Armé.

Låt oss, på våra knän, än en gång se på våra egna hem, våra samhällen och vår värld som utom all kontroll är på väg mot nästa århundrade. Om du tror med mig att Gud kallar sin Armé till bön, besluta dig nu för att göra något åt det och gör det nu, för Jesus skull och för världens frälsning, för vilken han gav sitt liv. Låt oss gå framåt - på knä!

General Paul A. Rader
Westminster Central Hall,
London, November 1994

Frälsningsarmén
Box 5090 102 42 Stockholm
Besöksadress Nybrogatan 79B
Telefon 08 562 282 00 Fax 08 562 283 91
www.fralsningsarmen.se